

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(හැන්සාඩ්)

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

නිල වාර්තාව

(අශෝකිත පිටපත)

අත්තිකාරම් ප්‍රධාන කරුණු

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගේ කථාව :

ස්ත්‍රීන්ගේ යෝජනාව පිළිබඳ විවාදය [හතර වන දිනය]

විවාදය ඉදිරියට ගෙන යන ලදී.

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சாட்)

பிரதிநிதிகள் சபை

அதிகாரபூர்வமான அறிக்கை

(பிழை திருத்தப்படாதது)

பிரதான உள்ளடக்கம்

மகா தேசாதிபதியினது பேச்சு :

நன்றியுரை மீதான விவாதம் [நாலாம் நாள்]

விவாதம் தொடர்கின்றது

Volume 56

No. 4

Monday,

13th July, 1964

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OFFICIAL REPORT

(Uncorrected)

PRINCIPAL CONTENTS

GOVERNOR-GENERAL'S SPEECH :

Debate on the Address [Fourth Day]

Debate contd.

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය

1964 ජූලි 13 වන සදුදා

පූ. හා. 10 ව මන්ත්‍රී මණ්ඩලය රැස් විය. කථානායකතුමා [ගරු හිසු ප්‍රනාන්දු] මූලාසනාරූප විය.

ඩී. බී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා. (කොට්ටාව)
(තිரு. ඩ. පී. ආර්. குணவர்தன—கொட்டாவ)

(Mr. D. B. R. Gunawardena—Kottawa)
ගරු කථානායකතුමනි, ගණපූරණය නැහැ.

මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ගෙන් කොට ගණපූරණයක් නොමැති වූයෙන්, බෙදුම් සිනු ශබ්ද කිරීමට නියෝග කරන ලදී.

පසුව ගණපූරණයක් තුබුයෙන්—

මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ රැස්වීම

சபை அமர்வு

SITTING OF THE HOUSE

ගරු සී. පී. ද සිල්වා (ඉඩම්, වාට්මාර්ග හා විදුලි බලය පිළිබඳ ඇමති හා සභා නායක)

(கௌரவ சீ. பி. டி. சில்வா—காணி, நீர்ப் பாசன மின்விசை அமைச்சரும் சபை முதல்வரும்)

(The Hon. C. P. de Silva—Minister of Land, Irrigation and Power and Leader of the House)

මෙම යෝජනාව මම ඉදිරිපත් කරමි :

“අද දින විසිර යාමේදී මන්ත්‍රී මණ්ඩලය 1964 ජූලි මස 14 වැනි අඟහරුවාදා පූ. හා. 10 වනතෙක් කල් තැබිය යුතුය.”

ප්‍රශ්නය විමසන ලදින් සහසම්මත විය.

ගරු සී. පී. ද සිල්වා

(கௌரவ சீ. பி. டி. சில்வா)

(The Hon. C. P. de Silva)

මෙම යෝජනාවද මම ඉදිරිපත් කරමි :

“අංක 8 දරණ ස්ථාවර නියෝගයේ කුමක් සඳහන් වී තිබුණද, 1964 ජූලි මස 14 වැනි අඟහරුවාදා මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ රැස්වීම පූ. හා. 10 සිට දවල් 12 දක්වාද; අ. හා. 2 සිට අ. හා. 4 දක්වාද; අ. හා. 4.30 සිට අ. හා. 7 දක්වාද විය යුතුය. කථානායකතුමා අ. හා. 7 ව ප්‍රශ්නය නොවිමසා කල් තැබිය යුතුය.”

ප්‍රශ්නය සහතිමුඛ කරන ලදී.

ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා. (අවිස්සාවේල්ල)

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன—அவிசாவலை)

(Mr. D. P. R. Gunawardena—Avissawella)

I do not know, Sir—the position is not very clear. How long do we propose to sit tomorrow evening? Not 7 P.M. surely?

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

Yes, 7 P.M.

ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன)

(Mr. D. P. R. Gunawardena)

I was under the impression that we had agreed to sit till about 9 P.M.

ගරු සී. පී. ද සිල්වා

(கௌரவ சீ. பி. டி. சில்வா)

(The Hon. C. P. de Silva)

අපි බදාදාත් රැස් වෙතවා.

ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன)

(Mr. D. P. R. Gunawardena)

බදාදා විතරක් නොවෙයි හෙටත් කථා කරන්න හුඟක් සිටින නිසා වැඩි පැය ගණනක් තිබුණොත් එය හොඳ නේද?

ගරු එම්. පී. ද සොයිසා සිරිවර්ධන (කම් කරු හා නිවාස කටයුතු පිළිබඳ ඇමති)

(கௌரவ எம். பி. டி. சொய்சா சிறிவர்தன—தொழில், வீடமைப்பு அமைச்சர்)

(The Hon. M. P. de Zoysa Siriwardena—Minister of Labour and Housing)

පක්ෂ නායකයින්ගේ රැස්වීමේදී අපි තීරණය කර ගන්නේ මේ අන්දමට.

ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன)

(Mr. D. P. R. Gunawardena)

මේ අන්දමට තීරණය කර ගන්නට එතැනදී පොරොන්දු වුණේ වැඩිපුර කාලය නියමයි.

බදාදා පමණක් 9 වන තුරු රැස්වෙත්
බයි තීරණය කර ගත්තේ.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன)
(Mr. D. P. R. Gunawardena)

The position was not made very clear to us. We were under the impression that we were to get a little more time. As a matter of fact, some Members have already been informed that they will not get the opportunity of participating in this Debate.

(சபாநாயகர்)
(Mr. Speaker)

At the Leaders' conference it was decided to give 15 hours to the Opposition and 11 hours to the Government.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன)
(Mr. D. P. R. Gunawardena)

I merely want to ask whether it would not be possible for us to sit even after 7 P.M. tomorrow if the House decides.

(கௌரவ சீ. பி. டி சில்வா)
(The Hon. C. P. de Silva)

I am giving notice of this Motion according to the decision taken by Leaders of Parties at the conference we had, and I see no reason to change it.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன—கொட்டாவ)

(Mr. D. B. R. Gunawardena—Kottawa)

The understanding at the Party Leaders' meeting was that we continue at least on Tuesday and Wednesday till 9 P.M. That was the understanding given by Mr. Speaker and by the Hon. Leader of the House, and I am surprised—

(கௌரவ டி. சொய்சா சிறிவர்தன)
(The Hon. de Zoysa Siriwardena)

The minutes are there ; you can refer to the minutes of the Leaders' meeting.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன)
(Mr. D. B. R. Gunawardena)

I would like to refer to the minutes in that case, because the decision was that we continue on Tuesday and Wednesday till 9 P.M.

(கௌரவ டி. சொய்சா சிறிவர்தன)
(The Hon. de Zoysa Siriwardena)

If we had so decided, we have no objection. But, what I say is that the Leaders decided to go on till 7 P.M. on Tuesday, and the minutes will tell you that.

(திரு. டி. பி. ஆர். குணவர்தன)
(Mr. D. B. R. Gunawardena)

I am very sorry that the minutes are otherwise; but the discussion was to that effect.

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ—அக்
குறஸ்ஸ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe—Akuressa)

Whatever the minutes really say, will we have an opportunity of speaking? It may be necessary that we will have to extend the time of the Sittings a few hours more.

(கெ. சீ. பி. டி சில்வா)
(The Hon. C. P. de Silva)

If I may interrupt, I got here with me a copy of the minutes of this meeting certified by the Clerk of the House and probably sent to me on

your orders. I shall read the relevant portions from paragraph 1 (b) and (c) :

"the hours of sitting on the 9th and 10th should be normal but on the 13th and 14th July the hours of sitting should be from 10 A.M. to 7 P.M. while on the 15th it should be from 10 A.M. to 9 P.M.

"allowing a half-hour each day for Questions."...

I presume that copies of the minutes of the meeting have been sent to the other parties too.

காபிநாயகரே

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

I think according to the minutes of the conference we are sitting till 7 P.M. today and tomorrow and till 9 P.M. on Wednesday. That is the decision agreed upon by Party Leaders at the meeting held on the 8th of July.

வேலையாபேசு சி. ஏ. வி. வி. வி.

(டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்க)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

On Tuesday and Wednesday we can go on till 9 P.M.

காபிநாயகரே

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

We may go on, but a decision has been taken as to the hours of Sitting.

பி. டி. டி. டி. டி. டி.

(திரு. டி. பி. டி. குணவர்தன)

(Mr. D. B. R. Gunawardena)

We have agreed to go on till 9 P.M. on the 15th. What is the decision now ?

காபிநாயகரே

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

The decision says, "on the 15th it should be from 10 A.M. to 9 P.M."

கே. பி. பி. டி. டி.

(கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா)

(The Hon. C. P. de Silva)

I may also add that if you hold conferences of Leaders of all Parties and if they come to conclusions, there would be no purpose in holding such meetings if the decisions are to be changed at the will and pleasure of individual leaders.

காபிநாயகரே

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

I think we should honour the decision taken at the Party Leaders' meeting.

பி. டி. டி. டி. டி.

(திரு. டி. பி. டி. குணவர்தன)

(Mr. D. B. R. Gunawardena)

We have discussed this and we have arrived at the decision that we go on till 7 P.M. I was wondering whether it should have gone into this Motion in this form.

கே. பி. பி. டி. டி.

(கௌரவ டி. சோய்சா சிறிவர்தன)

(The Hon. de Zoysa Siriwardena)

This is what was agreed to at the Party Leaders' meeting.

காபிநாயகரே

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

You yourself were there.

பி. டி. டி. டி. டி.

(திரு. டி. பி. டி. குணவர்தன)

(Mr. D. B. R. Gunawardena)

That is why I said we will continue till 9 P.M. on Wednesday.

காபிநாயகரே

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

On Wednesday. That is correct.

சபாநாயகர்

(ඇ) වෙළඳාම් කිරීම, කර්මාන්ත පිහිටුවීම, ඉඩම්
අයිතිය හා රැකියා අයිතිය ලක් පුර
වැසියන්ට පමණක් සහතික කිරීමටද.

නොපමාව නීති සම්පාදනය කරන ලෙස අපි ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුවෙන් ඉල්ලා සිටින අතර, මෙරට සමාජයේ පිළිකාවක් ලෙස පැවැත්වෙන ඉන්දියානු ප්‍රශ්නය විසඳීම පිණිස, පහත සඳහන් පියවර වහාම ගත යුතුයයි ඉල්ලා සිටිමු:—

- (i) නොමිලයේ දෙන සෞඛ්‍ය හා අධ්‍යාපනික පහසුකම් හා සහල් සලාකය ඉන්දියානුවන්ට දීම නතර කිරීම,
- (ii) ඉන්දියානුවන්ට, වෘත්තීය සමිතිවලට ඇතුල්වීමට හෝ වෘත්තීය සමිති පිහිටුවීමට හෝ ඉඩ නොදීම,
- (iii) හැම තරාතිරමකම තිබෙන රැකියාවල් වලට ලක් පුරවැසියන් පමණක් බඳවා ගන්නා ලෙස බල කිරීම,
- (iv) ඉන්දියානුවන්ට වෙළඳාම් කිරීම හෝ කර්මාන්ත පිහිටුවීම හෝ ඉඩම් අයිති කර ගැනීම හෝ තහනම් කිරීම,
- (v) සෑම ඉන්දියානුවෙක්ම නොපමාව ඉන්දියාවට යැවීම පිණිස අවශ්‍ය වැඩ කටයුතු යෙදීම.” [කුසුමා රාජරත්න මිය.]

IV “එතෙකුදු වුවත්,

- (අ) ලංකාවේ දේශපාලන තත්ත්වය අනුව, බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ ග්‍රහණයෙන් ලංකාව නිදහස් කර ගැනීමේ අභිප්‍රායයක් වත් ප්‍රකාශ කරනු වෙනුවට පොදු රාජ්‍ය මණ්ඩලය සමග ලංකාවේ සම්බන්ධකම් ආරක්ෂා කර ගැනීම පිළිබඳව ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුවේ අභිලාශය ප්‍රකාශ කිරීම නිසා ලංකාව තුළ බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදයට ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුවේ යටහත්කම ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව ශෝචනීය ලෙස සහතික කර ඇති හෙයින් ද;
- (ආ) අරමුණු වශයෙන් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව සමාජවාදී බව ප්‍රකාශ කරතත්, මේ රටේ වැවිලි, වාණිජ හා කර්මාන්ත තුළ බිනෝ පාර්ජනයෙහි නියුක්ත ධනපති සම්බන්ධතාවලට එරෙහිව පියවර ගැනීමේ කිසිම අභිප්‍රායයක් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව දක්වා නැති හෙයින් ද;
- (ඉ) වාණිජ විෂයයෙහි, අපනයන ව්‍යාපාරය බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදීන් සහ ලාංකික ධනපතින් අත පවතින්නට ඉඩ හැරීම ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුවේ අදහස බව පැහැදිලි ලෙස එළිදරව් කර ඇති හෙයින් ද;
- (ඊ) අත්‍යවශ්‍ය භාණ්ඩ මෙරටට ගෙන්වීමේ ව්‍යාපාරය රජයට ගැනීමට අදහස් කරන බවක් අඟවන්නට වැයම් කරන අතර, ඇත්ත වශයෙන්ම, කරන්නේ ලාංකික කිරීමේ මුඛාවෙන්, ලාංකික ධනපතින් සමග එක්වී විදේශීය ධනපතින්ට ලංකා

වේ කටයුතු කරගෙන යාමට ඉඩ ලැබෙන පරිදි ආනයන ව්‍යාපාරයේ වැඩි කොටස ධනපති පංතියත්, අධිරාජ්‍යවාදීන් වෙත පවතින්නට ඉඩ හැරීමට ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව තීරණය කිරීම වන බැවින් මෙසේ කිරීම ලාංකික ධනපතින් සමග එකතු වී ඔවුන්ට මුඛා වී මේ රටේ ව්‍යාපාර ගෙන යාමට විදේශීය ධනපතින්ට ඉඩ සැලසෙන හෙයින් ද;

- (උ) විදේශීය ආයෝජකයින් විසින් ලාභාංශ සහ ප්‍රාග්ධන මිත් ඉදිරියටත් පිටරට යැවීම නතර කිරීම සඳහා කිසිම පැහැදිලි පියවරක් නොගන්නා හෙයින් ද;

නවද, වේතන ලබන්නන්ගේත්, වෘත්තීය සංගම් ව්‍යාපාරයේත්, පොදුවේ ජනතාවගේත් උග්‍ර ප්‍රශ්න සම්බන්ධයෙන්—

- (ආ) ධනපති වෙළඳ සමාගම් සහ ජුද්ගලයන් යටතේ සේවය කරන වේතන ලබන්නන් සහ වැටුප් ලබන්නන් විසි ලක්ෂයක් දෙනා, දැනට මුහුණ පාමින් සිටින පළිගැනීම, සේවක සංඛ්‍යාව අඩු කිරීම පිණිස සේවකයන් අස්කිරීම සහ වෙනත් ක්‍රම වල සුරාකෑම් හා විවිධාකාර තාඩන පිඩන වලින් ආරක්ෂා කරන බවට සහතික කිරීමේ ක්‍රියා මාර්ග කිසිවක් ගැන සඳහනක් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව විසින් කර නැති හෙයින් ද;
- (ආ) ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව ඊනියා ජාතික ශූභ සිද්ධියේ නාමයෙන් වඩ වඩා වැඩිත් දැඩි විනයන් වැටුප් ලබන්නන්ගෙන් ඉල්ලා සිටින අතර රාජ්‍යාංශයේත් පෞද්ගලික අංශයෙන් යන දෙතැන්හිම වැටුප් ඇවිටීමේ ප්‍රතිපත්තිය අත්හැර දමන බව කිසි සේත් සඳහන් කර නැති හෙයින් ද;
- (ඉ) රජයේ ව්‍යාපාරවලත් රජය විසින් පාලනය කරනු ලබන ව්‍යාපාරවලත් නිලධාරී පැලැත්තියේ අතිසි පාලනය, දූෂණය, නාස්තිය, අකාර්යක්ෂමතාව, නැදැඩින්ට පක්ෂපාතකම් දැක්වීම හා එම ව්‍යාපාරවල සේවකයන් සුරාකෑම නවත්වාලීමට ඇති එකම මග වශයෙන් මෙකී ව්‍යාපාර කම් කරුවන් මගින් පාලනය විය යුතුයයි බොහෝ කාලයක සිට පවත්නාවූත්, ක්‍රමයෙන් දැඩිවන්නාවූත් ඉල්ලීමක් තිබියදීත් දැනට පවත්නා පාලනයට සහාය දීම සඳහා උපදේශක සහා පිහිටුවීමට පමණක් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව බලාපොරොත්තු වන හෙයින් ද;
- (ප්‍ර) රජයේ පරිපාලන විෂයයටත් පාලන විෂය යටත් වැඩ කරන පංතිය ඇතුළත් කර ගන්නා බවට හැඟීමක් ඇති කිරීමට වැයම් කරන අතරම සංවිධානය වූ වෘත්තීය සංගම් ව්‍යාපාරය ගැනත් වෘත්තීය සංගම් ඒකාබද්ධ කාරක සභාව ගැනත් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව කිසිවක් සඳහන් කර නැති හෙයින් ද;

(උ) රජයේ සේවකයන්ගේත්, රජයේ සංයුක්ත මණ්ඩලවල සේවකයන්ගේත්, රජයේ පාසල්වල ගුරුවරුන්ගේත් දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිගැනීමටත් එම අයිතිවාසිකම් ලබා දීමටත් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව අපොහොසත් වී ඇති හෙයින් ද;

(උආ) උග්‍ර ලෙසත් පාළු ලෙසත් පැතිර පවත්නා රැකී රක්ෂා විරහිතභාවය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය ගැන කිසිසේත්ම සඳහන් කර නැති හෙයින් ද, විශේෂයෙන්ම, රටේ උගත් තරුණ පෙළේ සහජ දක්ෂතාවන් රටේ සංවර්ධනය සඳහා නිසි ලෙස යෙදවීමේ මාර්ග සැලැස්වීමට ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව අපොහොසත් වී ඇති හෙයින් ද;

(එ) ඉඩම් නැතිකම පිළිබඳ බරපතල ප්‍රශ්නය ගැනත්, ඉඩම් නොමැත්තවුන්ට කඩිනමින් රජයේ ඉඩම් දීම සඳහා ගොනු ගනිකත්වයෙන් තොර, ප්‍රගතිශීලී, නොමසුරු ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කිරීමෙන් හෝ පෞද්ගලික ඉඩම් අනිවාර්යයෙන්ම අත්කර ගනිමින් ගම් පුළුල් කිරීමේ ප්‍රබල ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කිරීමෙන් හෝ ඉඩම් නොමැත්තවුන්ට ඉඩම් ලබාදීමේ අවශ්‍යතාව ගැනත් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව කිසිසේත්ම සඳහන් කර නැති හෙයින් ද;

(ඒ) ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂා කරන බව කියා සිටිනත්, වැඩ වර්ජන කඩාකප්පල් කර දැමීමටත් වෙනත් අන්දමින් මහජනයාට පහරදීමටත් පොලීසියට සහ යුද හමුදාවට බලතල පවරා දෙමින් වරින්වර ජනතාවගේ නිදහස සහ මූලික ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතිවාසිකම් අහිමි කිරීම සඳහා පාවිච්චි කර ගෙන ආ මහජනාරක්ෂක පනත අවලංගු කරන බව සඳහන් කර නැති හෙයින් ද;

තවද සුළු ජාතීන්ගේ ප්‍රශ්න සම්බන්ධයෙන්—

(අ) දෙමළ භාෂාවන් රාජ්‍ය භාෂාවක් කිරීමට නීතියෙන් විධිවිධාන යෙදීමෙන් දෙමළ භාෂාව කථා කරන සුළු ජාතිකයින්ට භාෂා අයිතිවාසිකම් ලබා දෙන බවට කිසිම සඳහනක් කිරීමට ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව අපොහොසත් වී ඇති හෙයින් ද;

(ආ) මේ රටේ වැඩ කරන ජනතාවගේ ව්‍යාපාරය විනාශ කරන ගුප්ත අදහසින්, එසේම වැඩ කරන පංතිය හේද හින්ත කර ජනතාව තුළ ජාතිවාදී සංවිධාන ඇති කිරීමටත්, ලාංකික ධනපති පන්තියේ යහපත පිණිස ඩී. එස්. සේනානායක මහතා විසින් නීති පුස්තකයට එක් කරන ලද අපකීර්තියට පාත්‍ර වූත්, හිංසාකාරීවූත්, පුරවැසි පනත අවලංගු කිරීමේ කිසිම අභිප්‍රායක් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුවට නොමැති හෙයින් ද;

(ඉ) ඊනියා “නිර්දාෂ” පුද්ගල ගණයකට අයත්ව ජීවත් වන වතු කම්කරුවන්ට පුරවැසි අයිතිවාසිකම් දීමේ කිසිම අදහසක් ඔබතුමාගේ ආණ්ඩුව කෙරෙහි නොමැති හෙයින් ද;

උතුමාණන් වහන්සේගේ ආණ්ඩුව කෙරෙහි මෙම සභාවේ විශ්වාසය නොමැති බව කණගාටුවෙන් ප්‍රකාශ කරමු.”—[මෙරිල් ප්‍රනාන්දු මයා.]

V උතුමාණන් වහන්සේගේ කථාවෙහි සඳහන් වන ප්‍රගතිශීලී ක්‍රියා මාර්ගයන් ඉතා සාදරයෙන් අප පිළිගන්නා අතර, පහත සඳහන් කටයුතු ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහාද වර්තමාන සැසි වාරය තුළදී නොපමාව පියවර ගැනීමේ අවශ්‍යතාවය ඉතා ඕනෑකමින් ප්‍රකාශ කර සිටිමු, එනම් :—

(1) ජන රජයක් පිහිටුවීම;

(2) ලංකාවේ ලියාපදිංචි කර ඇති සියලුම වෙළඳ සමාගම් හා ලංකාවේ පදිංචිව සිටින සෑම පුද්ගලයකුම ඔවුන්ගේ ගිණුම් ලංකා බැංකුවේ හා/හෝ මහජන බැංකුවේ පමණක් තබාගත යුතු බව නීති ගත කිරීම;

(3) ලංකාවේ දැනට පවත්වාගෙන යනු ලබන සියලුම “යටිකුට්ටු අධිරාජ්‍යවාදී ව්‍යාපාර” වසා දැමීම;

(4) රාජ්‍යයේ කාර්මික ව්‍යාපාරයන්හි ඇති ප්‍රමාදයන් හා අවහිරකම් නැතිකර ලීමත්, පෞද්ගලික අංශයේ නව කර්මාන්ත අනුමත කිරීමේ ක්‍රමය සමීක්ෂණය කිරීමත් හා කර්මාන්ත, කෘෂිකර්ම, සිවර, වාරිමාර්ග සහ ඉඩම් සංවර්ධනය පිළිබඳ මූලික ප්‍රතිපත්ති නැවත හැඩගැස්වීම;

(5) ගුරුවරුන්ට සහ, සිය රාජකාරි ඉටු කිරීමේදී මහජනයා හා සම්බන්ධ කටයුතුවලට සිය මනාපය නිල බලයෙන් පාවිච්චි කිරීමට අවශ්‍ය නොවන රජයේ සේවයේද, පළාත් පාලන සේවයේ හා නීතිගත සංස්ථාවන්හිද සේවයේ නියුක්ත සියලුම සේවකයන්ට දේශපාලන අයිතිවාසිකම් දීම;

(6) විදේශීය විනිමය වැය නොවන පිරිසට සංචාරයටත් බලපාන සීමා කිරීම් ඉවත් කිරීම, ලියාපදිංචි කර ඇති වෘත්තීය සමිතිවල නිලධාරීන්ට වතු වලට ඇතුළුවීමට හා ඔවුන්ගේ සාමාජිකයන්ගේ රැස්වීම් පැවැත්වීමටද නීතියෙන් අවසර ලබාදීම හා රාජ්‍යයේ වෘත්තීය සමිති අනුබද්ධ කිරීමට ඇති අයිතිවාසිකම්වලට බලපාන සීමා කිරීම් ඉවත් කිරීම යන මේ පියවර ඇතුළුවන සේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී හා වෘත්තීය සමිති අයිතිවාසිකම් පුළුල් කිරීම;

(7) ගැමි ජනතාව ණය බරින් මුදාලීම සඳහා යෝජනා ක්‍රමයක් පිළියෙළ කිරීම;

(8) සෞඛ්‍ය කටයුතු අතර, ජනපද ප්‍රදේශ තුළ පිහිටි කුඹුරු ඉඩම් ඇතුළුව සියලුම කුඹුරු ඉඩම් වලට බලපාන ලෙසටත්, ගොවි කාරක සභා වලින් ඉඩම් හිමියන් අස්කරලීමටත්, බදු

අයිතිය සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයන් නීති කෘත්‍යයන්ට භාජනය වී තිබියදීත් අද ගොවියන්ට එම ඉඩම් සතු කිරීමේ බලය ගොවි කාරක සභාවන්ට ලබාදීමටත් හැකිවනසේ කුඹුරු පනත සංශෝධනය කිරීම;

- (9) කම්කරු නීති අද තත්ත්වයට ගැලපෙන සේ ප්‍රතිශෝධනය කිරීමද; සේවකයන්ගේ, සේවක අර්ථ සාධක අරමුදලට අයත් නොවන පසුගිය සේවයන් ඇතුළත්වනසේ පාරිතෝෂික අරමුදල් පනතක් ඉදිරිපත් කිරීමද; කම්කරු දෙපාර්තමේන්තුව විසින් නියම විභාගයක් නොපවත්වා හෝ, එම දෙපාර්තමේන්තුවේ අනුමතිය නොලබා හෝ පෞද්ගලික ආයතනයන්හි සේවයෙහි නියුක්ත සේවකයන් සේවයෙන් පහ කිරීම තහනම් කිරීම; හා

- (10) ජාතික රංග පීඨයක්ද, ජාතික විනයට සංඝථා වක් හා ජාතික ක්‍රීඩා සංගමයක් ද පිහිටුවීම;

යන මේ කරුණුය.”—[පී. ජී. බී. කෙනමත් මයා.]

VI “එතෙකුදු වුවත්,

අද රට මුහුණ පා සිටින ඉතාමත් බැරෑරුම් ජාතික ප්‍රශ්නය ගැන එනම් සිංහල භාෂාව සහ ද්විඛ භාෂාව කථා කරන ජාතීන් අතර දේශ පාලන, ආර්ථික සහ සංස්කෘතික වශයෙන් පවතින ගැටීම ගැනද; දැනට පවතින ඒකීය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ, සිංහල භාෂාව කථා කරන බහුතර පක්ෂය, ද්විඛ භාෂාව කථා කරන ජනතාව පාලන මැඩගෙන විනාශයට භාජන කරන බවද; එකී නෙකට වෙනස් භාෂා දෙකක් කථා කරන එකී නෙකට වෙනස් ජාතීන් දෙකකට පුරාතනයේ සිට වාස භූමියවූ ලංකාවේ දැනට පවතින ඒකීය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ, ද්විඛ භාෂාව කථා කරන සුළු ජාතීන්ගේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතිවාසිකම් සහ නිදහස, සදාකාලික බහු පක්ෂය වන සිංහල ජනතාවගේ හිතූමනාපය උඩ සදහටම රඳා පවතින බැවින්, එම සුළු ජාතීන් තදබල ලෙස පීඩා විද ඇති බවද; ද්විඛ භාෂාව කථා කරන සුළු ජාතීන්ගේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී නිදහස ලබාදිය හැක්කේ ලාංකික පෙරදර් ආණ්ඩු සංගම් සැලැස්මක් යටතේ භාෂාව අනුව බෙදා පිහිටුවන ලද ස්වාධීන ද්විඛ රාජ්‍යයක් හෝ රාජ්‍යයන් මගින් පමණක් යන බවද කිසි සේත් අවබෝධ කරගෙන තිබෙන බවක් උතුමාණන් වහන්සේගේ කථාවෙන් නොදක්වෙන හෙයින් කතාශූච්චන අතර,

උදාහරණ වශයෙන් බලන කල ස්විට්සර්ලන්තය, යුගෝස්ලෝවියාව, කැනඩාව, ඉන්දියාව, සෝවියට් රුසියාව සහ තවත් රාජ්‍යවල, විවිධ භාෂා කථා කරන විවිධ ජාතීන් ජීවත්වන රටවල පැනනගින නානාප්‍රකාර සංකීර්ණ ප්‍රශ්න පෙරදර් ආණ්ඩුක්‍රමයක් පිහිටුවීමෙන් සාර්ථක ලෙස විසදාගෙන තිබියදීත්, එම ආණ්ඩුක්‍රමය මගින්, විවිධ ජාතීන් ජීවත්වන මෙම රටවල මුළුමනත් ජනතාව අතර නියම එක්සත් භාවය ගොඩනංවා සුළු ජාතීන්ගේ නිදහස සහතික කර ආරක්ෂා කර දී තිබියදීත් මේ

රටේ ඉතාම වැදගත් අත්යුත්කාශ්ට කායභීය වනුයේ වර්තමාන ඒකීය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පෙරදර් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවකට පරිවර්තනය කිරීම බව පිළිගෙන ඇති බවක් හෝ ඒ පිළිබඳව සදහන් කිරීමක හෝ උතුමාණන් වහන්සේගේ කථාවෙන් නොපෙනෙන හෙයින් අපගේ බලවත් අප්‍රසාදය පළ කිරීමට සිදුවී තිබේ.”—[ඒ. අමර්තලිංගම්]

එම වචන එතැනට එකතු කළ යුතුය, යන ප්‍රශ්නය යළිත් සහතික කරන ලදී.

පූ. හා. 10.10

වෛද්‍යාචාර්ය එම්. සී. එම්. කලීල් (මැද කොළඹ තුන්වන මන්ත්‍රී)

(டொக்டர் எம். ஸி. எம். கலைல்—கொழும்பு மத்தி மூன்றாம் அங்கத்தவர்)

(Dr. M. C. M. Kaleel—Third Colombo Central)

Last Friday, just before the Adjournment Motion, I was telling this House that it was a very wise and courageous move on the part of the Prime Minister to invite the hon. Member for Yatiyantota to cross over to the Government side in order to help the Government to get over the financial difficulties into which it had fallen. I also congratulate the present Minister of Finance for having the courage to break away from all his old associates and friends and for coming to the rescue of the country, a very patriotic act.

As far as I am concerned I cannot see why this need be called a coalition, by any stretch of imagination. There were the three Leftist parties which united to form the United Left Front which I described last week as a Siamese monstrosity born in the open field of Galle Face. In any case, even if those parties instead of coming together, had remained separate, there would have been not much of a difference as things are today.

If the House understands the meaning of a Coalition Government, this should not be regarded as a coalition at all. Here is a definition I just got from a dictionary. Its meaning is ‘union’ or ‘fusion’. Various other meanings are also given. But the political meaning is ‘a temporary combination for special ends between parties that retain their distinctive principles’.

[වෛද්‍යවාර්ත කලීල්]

A coalition is formed between parties to attain a particular end. Let us say we are at war with another country. The most important thing then is to win the war. So, although differences between parties may continue to exist, these differences are temporarily forgotten and parties join together to meet the emergency, not for the advancement of one party or the other but for the sake of the country. However, the important thing to remember is that such coalescing parties still retain their distinctive principles; they do not give up their principles.

The present S. L. F. P. Government managed the financial affairs of this country in such a manner as to have brought it to the verge of disaster. They have, therefore, induced certain hon. Members who understood the principles of economy better than themselves to go over to their side to help rescue the country—I do not say “rescue the party” but “rescue the country”—from the dangerous position into which they have led it.

Let us examine this so-called coalition. Has the entire party, the L. S. S. P., while retaining their principles, gone over or joined with the Government in order to attain a particular end? Nothing of the sort has happened. Some of its Members, particularly the present Minister of Finance, are even prepared to give up some of the principles for which they stood and fought for many years, perhaps during their entire political life. There are others, their colleagues in the party, who said, “No, we are not prepared to give up our principles. We still stand for those principles.” I may not agree with those principles, the S. L. F. P. may not agree with those principles, but those Members—the hon. Member for Bulathsinhala, the hon. Member for Kottawa and a few others—are standing by their principles. The party in its entirety has not coalesced with the Government nor has the section that has gone over retained its principles. I say, therefore, that this is not a coalition but simply a walk over by some Members of the

Opposition to the Government because certain offers had been made to them. That is the reason why some of the Members of the L. S. S. P. have gone over to the side of the Government. In my view, therefore, this combination cannot under any circumstances be called a Coalition Government. Of course there were Members in the Opposition parties, the Communist Party, the M. E. P. and the L. S. S. P., who were knocking at the door of the S. L. F. P. Government, trying to find out whether they could come into the Government, because they felt they could never form a Government of their own. In spite of the mammoth meetings that they held at the Galle Face Green on May Day and so on and in spite of the support they said the people are willing to give them, they found they could never form a Government of their own, and, as I said, they were knocking at the door of the S. L. F. P. to see if they could get in.

I was speaking of the principles for which Mr. S. W. R. D. Bandaranaike stood. I paid a tribute to him for his great oratorical ability, but that is not everything. He stood for certain principles and he achieved a great deal of progress in this country in these directions. I would refer, for instance, to the progress made in religion, that is Buddhism, and the ancient culture of the Sinhalese people and also their language. I would say that the revolution, the change, that Mr. Bandaranaike brought about in this country is religio-cultural, including language in the word “cultural”. In other words it was a religio-cultural renaissance but there was no financial or material prosperity for this country.

We see the changes that have taken place after Mr. Bandaranaike came into power. He has certainly brought about a great deal of change in the ancient culture of the Sinhalese Race, their language has made progress, and the Buddhist religion has found a much more important place than it did in the past. When you consider the

question of economic development, then, I say that Mr. Bandaranaike was as innocent as a new born baby. He had no idea of finance or political economy at all. I could say with confidence from the way he had dealt with the various matters that came up before him, that he had absolutely no idea of the economic development of the country. That may perhaps be a part of his greatness. Certain great men do not worry about finances, they can go to the dogs, but they are very much concerned about religious and cultural development.

The result was that this country went from bad to worse, year after year, in the financial sphere. I remember—this is what I heard, so I do not personally vouch for it—a gentleman went to the late Prime Minister and asked that he be allowed to take a very large sum of money to England, a sum running into lakhs. The Prime Minister had said, “My dear fellow, do not worry about these finances,” and he had called his Secretary or whoever was dealing with the subject and told him to allow the gentleman to take the money. There were others who wanted to import into this country goods worth millions and millions. When the officials refused them permission, they went to the late Mr. Bandaranaike. He said, “What is the idea of collecting money in the Bank of England or in any other country? Let us make use of the money we have.” He did not seriously give his mind to the question of the dwindling foreign assets of this country and its effect on our economy.

Now, at last, the Government has realized the mistakes that have been made, and has, in almost a panic, called upon a person who is well-versed in these matters to save the country from financial ruin.

When Mr. Bandaranaike was in Mr. D. S. Senanayake's Government, Mr. D. S. Senanayake knew very well the line of progress that Mr. Bandaranaike was taking.

Mr. D. S. Senanayake had another lieutenant, that is, Sir John Kotelawala. He was just the reverse of Mr. Bandaranaike. Unlike Mr. Bandaranaike, Sir John did not worry about culture, religion and such matters. Sir John was a real materialist. He was one of those whom the Americans call a “go-getter.” He was for improving the country in the field of finance. He went about looking for financial assistance. He was for the development of the country, for the raising of the standard of living of the people.

One can at once see the difference between these two when I say that when Mr. Bandaranaike became the Prime Minister of the country one of the first things he did was to establish a Ministry of Cultural Affairs, whereas Sir John was thinking of establishing a Ministry for the promotion of sport. He wanted to have a cricket ground in every town and village. He wanted to open up playing grounds everywhere so that children would learn to play various games and play by the rules of the game. He wanted to introduce boxing so that people may fight like gentlemen and not hit below the belt. That is the type of development that Sir John had in mind.

And these two men, Sir John Kotelawala and Mr. S. W. R. D. Bandaranaike, were rivals, and Mr. D. S. Senanayake realized that, and everybody thought that Mr. Bandaranaike would succeed Mr. D. S. Senanayake as Prime Minister. I remember talking to Mr. Bandaranaike one day when he was about to leave the Government of Mr. D. S. Senanayake. I told him, “You are the rightful heir to the Throne. When D. S. ceases to be Prime Minister—he was always threatening to retire—you will naturally be the Prime Minister of this country.”

கட்சியின்குறி

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

Is this all relevant?

வேதாந்தம் கலை

(டாக்டர் கலை)

(Dr. Kaleel)

I want to show, Sir, how Mr. Bandaranaike came into power and to dispel some of the wrong impressions that have been created in the minds of the people of this country, and which are actually being published as being history of this country. It will not take more than five minutes for me to explain that there are certain misleading statements made about it.

I remember the late Mr. Bandaranaike telling me that he had asked Mr. D. S. Senanayake to make him the Deputy Prime Minister and that Mr. D. S. Senanayake had not said anything about it. Therefore Mr. Bandaranaike wanted to get out and come into power in order to put his ideas into execution. Perhaps you may think that this is all irrelevant but it was only after I left the House last Friday that a gentleman brought a newspaper cutting to me—

செ. பி. டி. ஓ.என். (அமைச்சர் ஐ. அ. பி. வெ.பி. கலை)

(கௌரவ டி. பி. இலங்கரத்ன—உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வியாபார, விநியோக அமைச்சர்)

(The Hon. T. B. Ilangaratne—Minister of Internal and External Trade and Supply)

Sir John Kotelawala did not succeed Mr. D. S. Senanayake.

வேதாந்தம் கலை

(டாக்டர் கலை)

(Dr. Kaleel)

I know that; that is absolutely right.

Here is an article in the form of letters to his grandchildren by Mr. C. Suntharalingam. I would not have worried about it at all if it was not the intention of the author to have it published in the form of a book as contemporary history of this country. I think it is the duty of

anybody who knows the happenings of the time to put things correct when wrong statements are being made. This is what Mr. Suntharalingam says:

“If only D. S's love for his son Dudley had not got the better of his love for Ceylon and had he adhered strictly to the Cabinet Conclusion of 1948, S. W. R. D. would have been his immediate successor.”

That is not all; he says further:

“The Language Bill would not have been given currency as an election slogan, a slogan specially invented by S. W. R. D. Bandaranaike to rise to power; the shootings and killings, the atrocities, the blood baths from 1956 onwards would not have occurred and Ceylon would have been saved from the troubles and turmoils of emergency '56, emergency '58, emergency '59, emergency '61 and emergency chronic.”

All I want to say is this. It is wrong for Mr. Suntharalingam to say as a historical fact that Mr. D. S. Senanayake's love for his son Dudley had got the better of his love for Ceylon.

I knew those men fairly well. D. S. Senanayake had a great love for his country but he was faced with this dilemma. On his right was S. W. R. D. Bandaranaike whom he admired. He had told us on many occasions quite openly how wonderful S. W. R. D. Bandaranaike was, how well he could meet any argument and how quickly he could grasp a situation. But at the same time D. S. Senanayake believed that S. W. R. D. Bandaranaike would ruin this country financially. That was his opinion. On his left there was Sir John Kotelawala with his love of modern culture and material progress. Sir John would never have thought of our past history, culture and the religion of this country.

Mr. D. S. Senanayake was in this dilemma and, perhaps—I cannot vouch for this—in that state, he thought that his son probably in his mature age may be called upon to form a Government and he may be able to bring these two together.

With all their ability to be able to do different things he felt that they could be expected to manage this country in such a way as to make Ceylon ultimately become a great and prosperous country. It may have been probably with that idea he may have asked the Governor-General, Lord Soulbury, if there was an emergency, to call upon Dudley, his son, the present Leader of the Opposition, to form a Government because he loved his country more than his son. It was really a sacrifice he was making of his son for the sake of the welfare of this country. That little bit I wanted to explain because people were greatly troubled in mind particularly those who admired Bandaranaike and D. S. Senanayake, that such a libellous statement should have been made of one whom everyone respects as one who sacrificed his life for the sake of his country, who won Independence and who is known throughout the country as the 'Father of the Nation'. Those are general remarks which you may probably think are not relevant.

Now I come to some of the relevant matters in this Throne Speech. In regard to religion, it is true that the late Mr. Bandaranaike said that Buddhism must be given its proper place. I want to make an appeal particularly to the Buddhists. We have often come across images of Lord Buddha—some of them very ancient—which great men and artists have admired as something that depict peace that passeth understanding, *maithriya* and love—all the highest spiritual aspirations of man. It is impossible to look at one of those images and just walk past it without contemplating and without deep thinking. But look at the images of Buddha that are being created in the present day. I do not know why the Buddhists are not taking action. It is not my business to talk about it, but I ask you; Can you go to the Darly Road roundabout, and look at that image that is placed in a sort of cage and think of *maithriya* or the peace that passeth

understanding or of your own smallness in the vastness of the universe? It is like a doll that is kept there. I do not for a moment advocate that the image of Father Legoc should be placed there. That is a different question. There are two policemen guarding the image and nobody is touching it.

Then there is a school in my constituency in Panchikawatte, with about 4,000 children and among these 4,000 children there were Muslim children as well as Buddhist children in equal numbers. There were fights and quarrels among these children because when the Buddhist teachers came they removed the desks and benches from one class to another and when the Muslim teachers came they found their desks and benches removed and tried to bring them back. This position arose because the Government could not supply sufficient desks and benches to the school and the result of it was eternal fights and quarrels. Then representations were made to us, that is, to myself, the hon. First Member for Colombo Central, Sir Razik Fareed, and the hon. Second Member for Colombo Central, Mr. P. G. B. Keuneman. We jointly went into this matter and asked for a separate school for the Muslims, and Mr. Badiuddin Mahmud was the Minister of Education at that time; a new block of land was available and it was acquired. In fact, the owner of the land was prepared to give it for nothing because the problem was a big one. Thus a new school for the Muslim children was put up and the Muslim children were transferred to this new school.

Then, a peon in the Education Department obtained permission from the Director of Education or the Assistant Director of Education to have a statue of an image of Buddha in front of this Muslim school and for that purpose to use the land which was meant as a playground for the children of this school. This land is in Panchikawatte, Skinners Road South, a thickly populated area. This land had been given to this peon because he wanted to have an image of

[වෛද්‍යවරයා කථිල්]

Buddha there. He planted a Bo Tree also there: the people of this area kept quiet because they wanted peace and if they did anything it would have hurt the feelings of the Buddhists. Then, he went on to build a small shrine or place of worship; week after week, month after month it became bigger and bigger and now there is a till also there to which people contribute money. I went along the Skinners Road South and I found a number of large Bo Trees in various gardens, but all those have been ignored and just in front of this Muslim school they wanted to have a Bo tree and an image of Lord Buddha. I do not know what type of person who will be inspired by that. The Muslim children who attended this school were worried about this and they came to me. I said, "Do not touch them, for heaven's sake, because there will be lot of trouble. If you do anything it will hurt the feelings of the Buddhists, but go to the authorities—the Police or the Department concerned—and complain". No sooner they complained to the police, the police detailed two constables to guard the place. This is something like what a Scotsman said, *Nemo me impune lacessit*—"no one provokes me with impunity".

The place is now guarded and the peon and his followers go and offer flowers and worship there. Is that the place you want to give to Buddhism?

Then there was a rich man who had a lot of tenements and he wanted to construct some flats on a large scale so that he could meet the shortage of houses. The next day right in the middle of where this man had planned to put up these flats, an image was placed, a Bo tree was planted, some oil lamps lit, and round them some thugs and a number of other people sat down. This man naturally rushed to the police and requested them to get those things removed to enable him to put up his building. The police came there and said: "Thou shall not touch it", and they placed two guards there. The Police further said:

"This is a religious affair. The moment anybody touches this image there will be a revolution in the country." So the guards were kept and the man's land had thus gone to rack and ruin.

The Cultural Department must take an interest in matters like this. Let us certainly have images that are worthy of your great religious leader but not these dolls and toys placed here and there, and people going and worshipping without any inspiration, without anything to inspire them.

Mr. Speaker, I am now just touching on some matters pertaining to my own community. There is this Wakfs Bill. I have brought it up before in this House and said that it has been ruled by the Supreme Court that this Bill is *ultra vires* the Constitution.

It was a simple thing to pass an amendment to give us relief, but the Government said: "No, wait till the Privy Council case is concluded." Ultimately, after our people had suffered for months and months—may be, over an year—the Privy Council judgment was given which held against the Government. The Ministers, I dare say, have powers, but there are certain powers which they cannot take upon themselves in that manner. It was the Judicial Service Commission that had the power to appoint Kathis.

I must admit that this abuse came in even during the time of the U. N. P. There was a Muslim Advisory Board, whose function was to recommend persons for appointment as Kathis. The Muslims were very keen on having these Kathis, who are just like ordinary judges, to look into such questions as marriage affairs, divorce, maintenance, and so on, and as such the Muslim Advisory Board knew who the people were who would be suitable to be appointed as Kathis. The Kathis who are to be appointed must be respectable and responsible men in the community, and the Muslim Advisory Board used to recommend such people. In the meantime, politicians used to come and

make representations direct to the Minister, and the Minister had the power to overrule the advice of the Advisory Board and appoint any one he liked.

The first abuse in this connection was by Mr. Wijeratne, who was then the Minister for Home Affairs. People had quietly gone and told the Minister: "Well, these men have been recommended by the Muslim Advisory Board; but there is man who has been supporting us politically. Therefore, you cannot ignore that man." He was an utterly unreliable person—I do not want to go into the details of his character; any way, he was not recommended by the Muslim Advisory Board—but the Minister appointed him.

Then came Hon. A. P. Jayasuriya of the Sri Lanka Freedom Party. He overruled every recommendation that we made and appointed men whom his people wanted; and the only qualification a person needed to be appointed as a Kathi was that he should consistently have supported the S. L. F. P. Member of that area! If he was a supporter, well he became a Kathi. And any person recommended by the Muslim Advisory Board, however good and able a man he was, however learned he may be in the Muslim law, was simply discarded because the Minister had the power in his hand. If it was the Judicial Service Commission, he could not have done such damage. We are very happy that this judge of the Supreme Court gave this judgment. He relieved us of a great burden, and the Muslims will be ever grateful to that judge who rules that this is *ultra vires* the Constitution. Promises have been made in this House by the Parliamentary Secretary to the Minister of Justice that they were awaiting the decision of the Privy Council and that everything will be all right. Unfortunately he is not here. I think the Hon. Minister of Justice will take steps immediately to rectify matters. The Act requires only a very small amendment, and if that is done the Muslims will be satisfied.

Then I want to mention another very important matter. It may touch the sensitiveness of some of my Friends opposite. It is about Anuradhapura being made a Sacred City.

Let me tell you first that we have no objection whatsoever. Anuradhapura, an ancient city, a Buddhist centre, should be made a sacred city. By all means do it. I have been there during the last elections and even before that, and I have noticed that the officials there, particularly the Government Agent, are religious fanatics. They have asked the cultivators of large extents of land not to cultivate. This has been going on year after year. Hefty men there are who are prepared to cultivate but they are told 'do not cultivate'. Water is not given to them. My reference to this cannot be considered irrelevant because this has a bearing on one of the amendments given by our party.

Now, what is the idea behind this? When the people ask "Are we to starve", they say, "No. The Government will be paying you compensation". Year after year they have been told that, and the poor fellows are starving. I wish the hon. Member for Anuradhapura is here. What is wrong with people cultivating the land outside the sacred area? The reason is that a huge big road is going past this area. To my knowledge for the last four or five years, year after year, these cultivators have been prevented from cultivating their land. When they say, "We will starve", the Government says, "We will give you compensation". Is this how you increase food production? You ask the farmers not to cultivate and then pay them compensation. Is it any wonder that you are going bankrupt?

Ultimately, these farmers were told that they would be given land elsewhere. By all means shift them elsewhere, take their land and declare it sacred, but so long as the land is there lying fallow and so long as these hefty, strong men are willing to work the land, why should some use be not made of them? These men are becoming lazy and taking to begging

[වෛද්‍යවරයා කලීල්]

as a means of livelihood. They cannot do the same amount of manual work which they did earlier. I ask the Hon. Minister of Agriculture and the Hon. Minister of Land to look into this matter and to see that, so long as the land is lying fallow and the necessary labour is available, steps are taken to cultivate the land.

Finally, I want to make some comments on the co-operative movement. The co-operative movement is a very great movement indeed. I remember the time it was launched. It was in the Municipal grounds that the late Mr. D. S. Senanayake lectured to a large gathering. He said, "Rs. 300 million is now going out of this country to India by way of petty traders taking their money away; if we work this co-operative movement successfully, all this money will remain with the people of this country". That was how the co-operative movement started.

It may be that a few undesirable men find their way into the co-operative societies—thieves, frauds, and so on. It is the duty of the Government to ensure that the co-operative movement is run successfully.

Let us take the case of maldivian fish. The other day my wife wanted to purchase some maldivian fish and found that it was being sold at Rs. 8 per pound. This commodity is a monopoly of the Government but it is finding its way out of the co-operative stores. The S. L. F. P. have been in office ten years now but they have not been able to prevent these malpractices. It is the Government that has failed, not the co-operative movement.

I hope the Government will see that the co-operative movement is made a success. I do not mean that the Government should take over the co-operative. I should like to tell the Hon. Minister in charge of co-operatives that this should be a people's movement and should not be taken over by the Government. Co-operation does not mean Government monopoly. Perhaps the Hon.

Minister of Finance may recommend the taking over of all the shops and boutiques. I hope the rightist section of the S. L. F. P. will resist such a move, and see that this becomes a people's movement. Let us get the best out of the people and not make everything a Government monopoly. That is what we of the U. N. P. are always fighting for. As far as I am concerned I do not mind who is in power but the right thing must be done. You want to take over the business of the shops run by thousands of Ceylonese, the inhabitants of this country. They have families depending on them, and you simply want to take over this business and hand it over to some of your stooges, some of those who voted for you and who shout for the S. L. F. P. You want to throw out these experienced businessmen. You say, "Our policy is to take over. You can go away and starve. Our policy is to make this a Government monopoly. Government will import all the goods and distribute them". We are against this policy of the Government and we will oppose it. We are not opposed to your taking over any service that is of benefit to the public. I am very glad that the Hon. Minister took over the distribution of oil. That is something of benefit to the people and there were foreigners who were running the business. We are not against any progressive measures taken by the Government, but this idea that everything should be taken over and run by the Government under a monolithic state is fantastic. You want to make the people slaves of the Government. You must make the best use of the private sector. The private and the public sectors must work jointly in order to make this country prosperous and progressive.

කඩානියකතුමා

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

Order, please! I would like the Party Leaders to take note of the time allotted to each party, the time taken so far and the time available. The United National Party will have only two more hours for their amendments, for the proposer, the seconder

and also for the speech of the Leader of the Party. The Communist Party has exhausted their time; The M. E. P. has also done the same. The J. V. P. will have 48 minutes and the L. S. S. P., the new section, will have one hour.

உத்தரவாசி. (உத்தரவாசி)

(திரு. எம். சிவசிதம்பரம்—உடுப்பிட்டி)

(Mr. M. Sivasithamparam—Uduppidi)

கௌரவ சபாநாயகர் அவர்களே! ஆட்சி யாளர்களால் தமிழ் மொழி ஒதுக்கப்பட்டு வரும் இவ்வேளையில் இச்சபையிலாவது தமிழோசை கேட்க வேண்டும் என்ற ஆசையினால் ஒரு சில வார்த்தைகளைத் தமிழில் பேச ஆசைப்படுகிறேன். தேனினும் இனியது தமிழ் மொழி. கம்பனும் வள்ளுவனும் பாரதியும் இளங்கோவும் விபுலானந்தரும் ஆறுமுக நாவலரும் வளர்த்த தமிழ் மொழி இச்சபையில் கேட்க வேண்டுமென்பது எனது ஆசை. எங்களுடைய கருத்துக்களை மற்றவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த ஆங்கிலம் தகுந்தவொரு கருவியாக இருப்பதனால் அந்த மொழியை நான் போற்றுகிறேன். எமது சகோதரர்களின் மொழி என்ற வகையில் சிங்களத்தை நான் மதிக்கிறேன். ஆனால் தமிழ் மொழி எமது அன்னை. அவளை நான் இச்சபையிலே சிரந்தாழ்த்தி வணங்குகிறேன். முதற்கண் தமிழ் அன்னைக்கு அஞ்சலி செலுத்தி எனது உரையை ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்த முற்படுகிறேன்.

Mr. Speaker, it has now become customary for us to face a new governmental set-up with every new Session of Parliament. Last year the Hon. Minister of Finance described this as "ministerial musical chairs." This year too there has been a game of musical chairs but with a difference—there have been chairs and more—

உத்தரவாசி

(கௌரவ இலங்கரத்ன)

(The Hon. Ilangaratne)

Music!

உத்தரவாசி. (உத்தரவாசி)

(திரு. எம். சிவசிதம்பரம்)

(Mr. M. Sivasithamparam)

—players.

For my part, I am glad that there are three L. S. S. P. Ministers in the new Cabinet, and I have no doubt that, with the long experience gained by their intimate contact with the masses, with their undoubted integrity and honesty of purpose and with their breadth of vision, they will bring to bear a new vigour and enthusiasm on their three key Ministries that can be of undoubted benefit to the country.

I do not expect them to perform miracles, and one cannot blame them if they do not show any spectacular results during the short time at their disposal; but if they can initiate steps to wipe out corruption, inefficiency and nepotism, and if they can formulate ways and means to heal the wounded feelings of the Tamils and to bridge the ever-widening rift between the Sinhalese and the Tamils, then indeed they would achieve something substantial, something of lasting importance.

The significance of the Coalition has been judged differently by different people, but the stark fact is that the S. L. F. P. has come to the end of the road; it has failed miserably to solve any of the urgent problems that face the country; its middle-path policy has stopped in mid-air; the policy of drift which it had been following for the last two and a half years was leading the country along the sure road to bankruptcy.

The Hon. Prime Minister admitted this to herself, appreciated the failure of the middle-path policy and was prepared to take remedial measures; but in the matter of the problem of the minorities, she is still refusing to see that this middle-path policy, this policy of Sinhala only and a little bit of Tamil, has led her nowhere nearer to a solution of this vexed question, and that it has embittered further the relations between these two major groups in the country.

[එම්. සිවසිනම්පරම් මයා.]

It is much better for the Government to take a firm stand on the one side with the hon. Member for Welimada (Mr. K. M. P. Rajaratna) or on the other with reason, fairplay and justice. You can take your stand along with the hon. Member for Welimada and tell the estate working population, "We propose to starve you, we propose not to cloth you and we propose to push you into the Indian Ocean", and tell us, the permanent inhabitants of the north and the east, "We propose to finish the process that the hon. Member for Welimada so effectively started in 1958". If you say plainly and frankly that your stand on the problem of the minorities is no different from the stand of the hon. Member for Welimada, then we shall take counter-measures to safeguard our rights and interests and, if we cannot, we shall perish in the process.

Either do that, or take the only sensible, fair and just step of making Tamil to the Tamils what Sinhalese is to the Sinhalese. This is what every civilized State in the world with a mixed population has done. We are asking for nothing more than what enlightened world opinion demands in respect of minorities and their rights.

Of course, I see in this year's Throne Speech a difference in the pronouncement on the question of language, a difference from the pronouncement made in past years. This is what the Throne Speech says as far as the language question is concerned :

"The necessary regulations will be formulated to enforce the Sinhala Only Act and the Reasonable Use of Tamil Act in a manner acceptable to both the Sinhalese and the Tamils."—[OFFICIAL REPORT, Vol. 56, 2nd July, 1964, c. 23.]

The fact that this Government proposes to frame regulations in a manner acceptable to both the Sinhalese and the Tamils is a new departure from the policy that has been laid down in past Throne Speeches. But whether this

difference is significant or not, only events in the following months will show. But if one were to judge by what the Hon. Minister of Justice said in the Senate winding up the Debate on the Throne Speech, then I am afraid that this year's pronouncement is as meaningless and hollow as those of previous years.

The Hon. Minister speaks of concessions and adjustments. Who is interested in concessions and adjustments? We are asking for our rights, for our rights which we have enjoyed for many long years prior to 1956; we are not interested in concessions or adjustments.

At this juncture I wish to draw the attention of the House to a basic, and fundamental difference in Mr. Bandaranaike's approach to this problem and the present Government's approach. Mr. Bandaranaike appreciated the fact that the Tamils were a distinct group with a distinct language, culture and heritage and that it was their right to use their language in their dealings with the Government. That was Mr. Bandaranaike's approach to this problem. True, when he did frame the Sinhala only Act he failed to make provision for the use of Tamil but he was as unhappy about this position as anybody else and before long he did try to make amends by entering into an agreement with Mr. Chelvanayakam on the various problems that would affect the minorities. That was because basically his approach to this problem was different from the present Government's approach.

But the present Government finds difficulties in the way of their fully implementing Sinhala only. Hence they make a few concessions, make some *ad hoc* arrangements and in the meanwhile intimidate cajole, take punitive measures and force the Tamils to accept Sinhala ultimately. I wish to state quite categorically and emphatically that a lasting solution that will ensure the unity of this country is possible only on Mr.

Bandaranaike's approach and not on these new theories worked out by these pseudo-Bandaranaikes and real Diasas. That, I think, Mr. Speaker, is the first fact that any Government must realize if they are approaching this problem with any seriousness.

In this question the Hon. Prime Minister has advised us to be patient in the course of a speech she made at Independence Square. Have we not been patient in spite of all that happened in 1958? Have we not been patient in spite of all the breaches of faith and undertakings given by this Government over the years? Have we not been patient in spite of pin-pricks and blatant—and unashamed discrimination against our people? If any advice of patience has to be given it is to those minions in the Public Service who under the guise of language are on a mission of Tamil head-hunting in the various departments, it is to the N. Q. Diasas and the agents of the B. J. B. in the Public Service that she has to give this advice of patience. It is cruel and heartless for Madame Prime Minister to preach patience to a people who are being kicked about by the puny poltroons in the Public Service, whose actions are indirectly being blessed by Members of the Government. No, Mr. Speaker, the time for action is now and not in the future. For our part, we ask for a fair settlement of this problem, for we believe that that is the only way in which the unity of this country can be preserved. In 1956 the Hon. Minister of Finance, then the Leader of the Opposition, very graphically put the position when he said: "Two languages one State, one language two States". If that was true in 1956, it is certainly truer today. On this matter may I also quote the very eloquent words of Mr. Bandaranaike when he was defending the agreement he had entered into with Mr. Chelvanayakam on the Floor of this House. This is what he said on that occasion:

"I wish to make reference to the statement made by hon. Member, Mr. M. D. Banda, I believe, that he cherishes the

ideal of a united Ceylon free of bitterness among communities. That is precisely what I am achieving by this agreement. That has been reached without forfeiting any of the fundamental rights of the Sinhalese and at the same time enabling our Tamil fellow citizens to live in this country with self-respect and as friends and fellow-citizens of ours."

Mr. Bandaranaike, when he was defending the agreement that he had entered into with Mr. Chelvanayakam, said that the only way in which the cherished ideal of a united Ceylon can be preserved is on the basis of ensuring the equal rights of the Tamils in this country.

Undoubtedly, two languages in the administrative set up in this country will mean additional expenditure, but what is a few thousand rupees compared to the goodwill, the friendship, the co-operation, the feeling of oneness, of the people who had played their due part in the progress of this country?

Intimately connected with this question is the impact of the implementation of Sinhala Only on the public servants. I am aware that over the last week the Government through the Public Service Commission has granted an year's grace to the public servants who had been retired compulsorily, but we are not here discussing these few adjustments that have been made. We are interested in the principles and policies lying behind this matter.

This matter of the impact of the official language on the public service has been engaging the attention of the late Prime Minister and of trade unions over the last few years. One of the 21 demands that have been put forward by the Joint Council of Trade Unions, of which the Hon. Minister of Finance was the Chairman, is that there shall be no penalization for non-proficiency in the official language. That is one of the 21 demands put forward on behalf of the organized trade unions, organized working-class movement of this country, of which the Hon. Minister of Finance was the

[එම්. සිවසිනම්පරම් මයා.]

Chairman. The Hon. Minister of Finance, in the talks that he had with the various trade unions, had told them that he would consider the demands that do not involve financial commitments. This is one such demand—that there shall be no penalization for non-proficiency in the official language. I am certain that as far as the Minister of Finance is personally concerned, he is certainly anxious, he is certainly desirous, of doing what he can do provided he is given a free hand in this matter. I am afraid that some of his Cabinet colleagues are still anxious to use this weapon both against the Hon. Minister of Finance and against the Tamils of this country. It is those colleagues of the Hon. Minister of Finance in the Cabinet that I wish to remind of what the late Mr. S. W. R. D. Bandaranaike had in mind when he dealt with this question. Every time, every day both in season and out of season we have heard the Hon. Ministers of this Cabinet reminding the public of Ceylon that they are sincerely following the policies of the late Mr. S. W. R. D. Bandaranaike; even in coming to a coalition with the L. S. S. P. they said that they will not give up any of the policies of the late Mr. Bandaranaike. I wish to remind them and those Cabinet Ministers, who even in their dreams are referring to the policies of the late Mr. Bandaranaike, of the Cabinet Conclusion of the late Mr. Bandaranaike in so far as the public servants and the Official Language Act are concerned. Mr. Speaker, I have said this more than once on the Floor of this House, but I think, it may be necessary that I should repeat once again those words because this may probably be the last time or the opportunity I may have to do so.

I must say the Sub-Committee, which has been appointed to deal with the language question and public servants and so on, is due to meet very soon to consider this matter. I hope the members of this Committee, who still owe allegiance

to the policies of the late Mr. Bandaranaike, will remember and keep in mind the assurances that Mr. Bandaranaike gave both on the Floor of this House and in the form of a Cabinet Conclusion. I am reading from the "Times of Ceylon" of 25th August, 1963, which published fully the Cabinet Conclusion of October, 1956, soon after the Official Language Act was passed, when Mr. Bandaranaike submitted a full and exhaustive paper indicating how the Official Language Act was to affect the public servants. This was what he said:

"Practically the whole of this group"

—that is the group that joined the public Service prior to 1956—

"...have joined on the tacit assumption that the language through which their duties have to be carried out will be English. Incidentally, there has been no formal declaration, either before or after Independence that English is the Official Language of this country. Nevertheless there can be no doubt that the assumption referred to above was understood to exist, both by the Government on the one hand, and the public officers, on the other. It is my intention to examine the problem on the footing of that assumption.

It does not appear to be fair, therefore, that an officer recruited in this way should be forced to adopt Sinhalese as the language in which he is to carry out his duties, unless he enters into a fresh contract to do so at his own free will. Those who refuse have a right to serve through the English medium only, and if the Government does not need their services, they have a right to expect that they will be allowed to retire on special terms as compensation for loss of career..."

It goes on to say, Mr. Speaker :

"...In view of this, I am against the idea of allowing the members of the Public Service to retire with compensation for loss of career. But in order to eliminate the disgruntled I consider that every officer should be allowed to apply for retirement without compensation, should he be disposed to do so;... I have always had in mind—viz. a scheme that will leave no room for the charge that persons now in the Public Service have been forced out of their employment under the cover of the official language."

That Cabinet Conclusion goes on to say how it will not be difficult to keep in service and continue to keep in

service all those public servants who had entered the Government service prior to 1956. Not only that, on the Floor of this House, during the discussion of the Official Language Act both the Prime Minister and the then Minister of Finance, Mr. Stanley de Zoysa, had given clear undertakings to the public servants that there shall be no penalization of the public servants who entered the service prior to 1956 on their being non-proficient in the Official Language.

Therefore, whether it is a demand put forward by the trade unions of which the Hon. Minister of Finance is Chairman, or whether you look at it from the point of view of policy enunciated by the late Mr. S. W. R. D. Bandaranaike, I think it is incumbent on this Government that they shall forthwith withdraw the notices of compulsory retirement that have been served on nearly 51 public servants, and also, that in the future there shall be no penalization of these public servants because they have not taken up the proficiency examination in Sinhala.

This question of the public servants and compulsory retirement is only a part of the systematic and planned campaign to keep Tamils out of the Public Service. I am using strong words, Mr. Speaker because I know the facts; I know what has been happening over the last 3½ or 4 years in various sections of the Public Service. That is why I say that this is not an isolated incident, that this is not something connected with language but a part of the campaign to keep Tamils out of the Public Service.

You know, Mr. Speaker, that a large number of accountants in the Accountants' Service happen to be Tamils. I do not know whether arithmetic is a forte of the Tamils or what the reason is, but it so happened that a large number of Tamils, over the years, in competitive examinations, have always come on top in this particular service. Various subterfuges were tried in 1961 to keep Tamils out of

the Accountants' Service, but they failed. Now, quite openly, the Cabinet Conclusion of October 1963 says that the examination for admission to the Accountants' Service shall be held in Sinhala only, that accountants in future shall be recruited only through the Sinhala medium, and that even if an examination is held in the Tamil medium a high standard of proficiency in Sinhala shall be expected of the accountants.

Mr. Speaker, this makes it perfectly clear that the object of those who were in charge of policy-making in this country was to keep out the Tamils, whatever their other merits may or may not be. Today, Mr. Speaker, proficiency in the official language is required for any government servant to gain promotion.

I was surprised to read the speech of the Hon. Minister of Justice in the Senate where he said that no promotions have been withheld because of the question of language. Of course, one does not expect anything better from this Hon. Minister of Justice who had the temerity to say in the Senate that the Universal Declaration on Human Rights is nothing more than a pious hope, and I am not surprised that the Hon. Minister of Justice made this statement.

I can give a series of instances where Tamil public servants have been denied their promotions because they had not gained proficiency in Sinhala. I only wish to give one clear example. Mr. Thanigasalam, Acting Assistant Director of Education in Jaffna, has been kept acting for the last three to four months because he has not gained proficiency in Sinhala. This gentleman, Mr. Thanigasalam, has had a very meteoric rise in the Education Department because of his ability. He is today not being confirmed as Assistant Director because he has not gained proficiency in the official language.

[මම. සිව්සිනම්පරම් මය.]

As far as new admissions are concerned, the Reasonable Use of Tamil Act gives the right to the Tamils to enter the Public Service through the Tamil medium. But, what does one find? Today in every advertisement calling for applications for appointments in the Public Service there is an added clause that proficiency in the official language will be an added qualification. How, Mr. Speaker, can they make the claim that entry into the Public Service, of Tamils, can be through the Tamil medium?

What about scholarships? Today, no person whether he be an engineer, a doctor, or a technical person, can go abroad unless he is proficient in the Official Language. I ask very earnestly whether a knowledge of Sinhala is essential for doing post-graduate work in medicine and in engineering. What is the purpose of this regulation? It can and must mean only one thing, that is, to keep the Tamils from getting scholarships abroad and from pursuing higher studies.

I do not wish to take any further time of this House outlining these matters, but I have under various heads told you what is happening. But one is only surprised that this discrimination does not stop with the Public Service and the appointment of Tamils to the Public Service. In practically every sphere of economic activity one finds this discrimination. In the Throne Speech you will see references to a number of new undertakings by this Government and the continuation of a number of old undertakings.

I am sorry that the Throne Speech is entirely silent on the K. K. S. harbour. We have had occasion last year during the discussion at the Committee stage of the Budget to raise this matter. The hon. Member for Akuressa, myself and a number of others placed before this House the urgent need to develop the K. K. S. harbour if the cement

factory at K. K. S. and the clinker grinding mill at Galle were to run at a profit. Then the development of K. K. S. harbour and the transport of oil and of clinker from Colombo to K. K. S. and to Galle too can be handled profitably if it were done by sea.

The expert from the West German Government, who was in the island in this connection, worked out the figures and had said that we would be saving to the tune of nearly Rs. 15 million if the transport of clinker and oil was done by sea and not by train. I would have expected therefore this Government to have given top priority to the K. K. S. harbour. That is the only way in which the cement factory at Kankasanturai and the clinker grinding factory at Galle could be run at a profit. But there is a curious silence on the part of this Government in regard to the Kankasanturai harbour project in this Throne Speech.

This Government is anxious to develop the textile industry in this country. Cotton is a crop that will grow extremely well in the areas of Tunnukai and Punakari. Experts once again who have been to Ceylon, who have visited the areas around Tunnukai and Punakari, have said that more areas are ideally suited for cotton growing. A private company some time ago applied to this Government for nearly a thousand acres of land to start a cotton growing project in Tunnukai and Punakari. The Government has so far not even cared to reply to the letter from this private company which wants to start cotton growing in this area.

Then there is the paper factory at Valaichenai. Over the last two years under the chairmanship of Mr. K. C. Thangarajah, I am glad to say, this paper factory has been advancing and making very steady progress. But what is the Government doing to this paper factory? The Government which is one of the largest buyers of paper from the

Valaichenai paper factory is still paying to the paper factory prices that prevailed in 1960 although the world market price of paper has gone up more than one and a half times, with the result that the paper factory at Valaichenai is not able to run at a profit. If the Government were to buy paper in the open market, it would have to pay one and a half times the prices it is paying for the paper produced at its own paper factory. When they buy cement from the K. K. S. factory they pay increased prices. When they buy tiles they pay increased prices. But here is paper produced at their own factory but they are not prepared to pay the market prices to make that concern a profit-earning one. What is the reason for this discrimination? Is it because this factory is located in a Tamil-speaking province? One cannot see any other reason for the stepmotherly treatment of industrial projects sited in Tamil-speaking areas.

On the citizenship issue, the hon. Member for Kayts (Mr. V. Navaratnam) is moving an amendment and I do not wish to speak on it except to refer to one matter. Even we, the permanent Tamil residents of Ceylon, have been made doubtful citizens under these citizenship laws. The former Minister of Finance will remember that when he introduced the Finance Bill, particularly the provisions in regard to the sale of land to non-citizens, we and the Muslim Members of this House protested violently. We said that these provisions were directed not against foreigners but against the Muslims and the Tamils of Ceylon. One finds that our fears hardly reflect the true position that obtains today.

What is happening? There are nearly 120 deeds with the Land Registry which have not been registered deeds on which Muslims and Tamils have been selling land. There is a curious feature in this matter. When the land transaction is in the Northern or the Eastern Province, the deed is registered

without any query, but when it happens to be a sale of land by a Muslim or a Tamil in the Colombo or up-country areas, then a query is raised whether the buyer is a citizen or not. This happens even in Puttalam. The former Minister of Finance, now Minister of Internal and External Trade and Supply, assured us when we objected at that time, "Please do not worry. As far as the Tamils and the Muslims of Ceylon are concerned, there will be no difficulty." I ask him to inquire from the Registrar of Lands as to how many deeds in which Tamils and Muslims are involved have not been registered for the reason that they have not been able to prove their citizenship. This is one instance where we who have been residents in this country for generations have been made doubtful citizens. We are sometimes called extremists when we say these things, but these are stark facts which no one can deny, forget or gloss over.

One of the matters referred to in our amendment is the question of unemployment. The problem of unemployment is something that is staggering. I see that the hon. Member for Dehiwala-Mount Lavinia (Dr. Colvin R. de Silva) had, while addressing the harbour workers, said, "We have not told lies in the Throne Speech, and since we cannot tackle the employment problem we have not referred to it in the Throne Speech". I should have thought that any Government worth its name would have given top priority to the question of unemployment in this country, particularly unemployment in the educated sector. The graduates who are being sent out of the Vidyodaya and Vidyalankara Universities and the Ceylon University number something like 700 a year. I am not speaking at the moment of the Tamil people. I am speaking of the Sinhala-speaking men, 700 of whom are being sent out yearly from the Ceylon University and the Vidyodaya and Vidyalankara Universities. What is the scope of employment that you have provided

[සිංහලාභිපරම් මය.]

for these people? I ask this Government whether they are utilizing the talent that is available in this country for the betterment of this country.

Recently, a post of creeper in the State Plantations Corporation was advertised. Of course, the basic qualification prescribed was S. S. C., but a large number of science and other graduates applied for the job. Ultimately a person with the S.S.C. qualification was selected. Incidentally he happens to be a son of a Minister. That is by the way. What I am really saying is this. Are you using the best of talents in this country? Here is a job that carries a salary of Rs. 600-odd, and graduates would naturally apply. Should you not have given preference to a graduate, a science graduate at that? But you gave the job to a person with the S. S. C. qualification.

These are a few instances where this Government is not utilizing the talents that we have for the better use of our country.

I think while there is undoubtedly unemployment in a certain section of the educated youth in this way there is a crying need for technicians. Even today if we have to hire an electrician to do a small job we have to pay him a fairly fabulous sum of money because we lack electricians of that type.

Has this Government any plan to put these educated unemployed through some form of quick technical training which will fit them to be useful citizens of this country? No such plan is forthcoming, and, of course, the hon. Member for Dehiwala-Mt. Lavinia (Dr. Colvin R. de Silva) says, "We have not thought of it because we cannot solve it."!

As far as the Tamil graduates are concerned there are nearly five hundred of them who are unemployed. Among them are first class science graduates from the University of Ceylon, first class science

graduates from the Madras University and there are even three graduates who possess the degree of Master of Science of the Madras University.

I understand the Hon. Minister of Education has some scheme to absorb these graduates in the very near future. If that is so I wish to congratulate him, but I wish to give him a warning. I am aware that, there are officers in the Education Department whose full time job is to see how they can discriminate at every stage against the Tamils. I am aware of even some highly placed officers in the Education Department whose pastime is to go head-hunting for the Tamils and not do a job of work in the department. If the Hon. Minister has, indeed, formulated such a scheme I wish to warn him against any such officers who, I have no doubt, will try to influence his mind and say, "There are excess graduates among the Tamils. There are no vacancies in Tamil schools", and they will bring up all sorts of such trivial arguments in order to keep the Tamil graduates out of employment.

While I am on this point of education may I also advert to this question of sending two thousand Sinhalese teachers to the North and East. I only wish to tell the Hon. Minister of Education this. There is a fairly favourable atmosphere that is developing in this country. Please do not muddle the pool by doing this very unwise act at this stage, because as long as our language is not given a place in this country we have taken a firm and political decision that we shall not study Sinhala. That decision stands till a satisfactory solution of the language problem has been found. The atmosphere is improving. I would earnestly ask the Hon. Minister of Education not to muddle the pool at this stage by taking this very unwise step.

I have almost done. I only wish to appeal once again, as I have done on a number of occasions, to this Government. Time is running out.

An entirely new generation of youth who have not played together, who have not studied together, who have not met on equal terms in the offices is growing up; an entirely new generation who have only heard the worst of each other is fast growing up in this country. This running sore which has been polluting the body politic of this country for the last seven years should not be allowed to run any more. I hope that this Government, and particularly the Hon. Minister of Finance, will find a way to solve the problem that is affecting the minorities. And if he does so I think he has done something worthy of his name and of the party which he represents.

I move, as an amendment to the Address at the end add the words :

“but regret—

(1) that Your Excellency's Speech does not outline any concrete steps to satisfy the just and reasonable demands of the Tamil-speaking people in regard to the restoration of the historical status and position of the Tamil language in this country ;

(2) that Your Excellency's Speech does not show any change of heart, in the policies of your Government in matters of gross discrimination against the Tamil-speaking people in :

(a) their employment in the Public Service and State-sponsored corporations ;

(b) the policy of land settlement and state-sponsored colonization schemes in the Northern and Eastern Provinces ;

(c) the matter of agricultural and industrial development in the Northern and Eastern Provinces including the sabotage of the Kankasanturai Harbour project ;

(3) that Your Excellency's Speech gives no heed whatever to the alarming problem of unemployment and lack of housing in this country ; and

that this House, therefore, has no confidence in Your Excellency's Government”.

பி. சி. பி. மொகமேட் அலி. (இருர் பதிலுரை)

(திரு. எம். ஈ. எச். முகம்மது அலி—முதல் முதல் அங்கத்தவர்)

(Mr. M. E. H. Mohamed Ali—First Muttur)

கௌரவ சபாநாயகர் அவர்களே, எனக்கு முன் பேசிய கௌரவ உடுப்பிட்டிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் (திரு. எம். சிவசிதம்பரம்) அவர்கள், எங்களது கட்சியின் பேரிலும் அவர் பேரிலும் இருந்த திருத்தங்களைப் பிரேரித்து மிகவும் அழகான முறையிலே, ஆணித்தரமான முறையிலே இன்றைய நிலையை அரசாங்க அங்கத்தினர்களுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் எடுத்துக்கூறினார். அந்தத் திருத்தப் பிரேரணையை ஆமோதித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன்.

கௌரவ உடுப்பிட்டிப் பிரதிநிதியவர்கள் கூறியது போன்று, இந்த நாட்டிலே தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அனைவரதும் தாய்மொழி தமிழேயாகும். அந்தத் தேன் மொழியான தமிழ் மொழியிலே அவர் அவருடைய பேச்சை ஆரம்பித்துப் பேசுகையில் சில குறைகளை விவரமாக எடுத்துக்கூறினார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றைக்கூற விரும்புகின்றேன். அதாவது, இந்நாட்டிலே வசிக்கும் இஸ்லாமியர்களின் தாய் மொழியும் தமிழ்மொழி தான் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் ஆணித்தரமாக இந்தச் சபையிலே எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றேன்.

இந்நாட்டின் தமிழ்ப்பேசும் இரு பெரும் இனங்களான தமிழர்களும் இஸ்லாமியர்களும் தங்களது தாய்மொழியான தமிழை, அந்தக் கன்னி மொழியை அழகான முறையிலே பாதுகாத்து வந்திருக்கின்றார்கள். ஆனால், 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இந்த அரசாங்கம் தமிழ் மொழிக்குப் பல அநீதங்களை இழைத்து அதனை ஒழித்துக்கட்டத் திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால், தமிழ் மொழியை அவர்களால் ஒருபோதும் ஒழித்துக்கட்ட முடியாதென்பதை நான் இங்கே அவர்களுக்கு எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றேன்.

இந்த வருடத்திய சிம்மாசனப் பிரசங்கத்திலே பல பிரிவுகள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றிலே சிலவற்றை எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றேன். மொழியைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, இங்கு மொழிக்கு அதற்கான இடத்தைக்

[ஓனா ஓனா]

கொடுக்கும் அதே நேரத்தில் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் தமிழ் மொழிக்கும் அதற்கான இடம் கொடுக்கப்படும் எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், கௌரவ உடுப்பிட்டிப் பிரதிநிதியவர்கள் கூறியது போன்று, இந்த அரசாங்கம் பல வருடங்களுக்கு முன்பே இதே போன்ற எத்தனையோ வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்துள்ளது. பண்டாரநாயக்கா—செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்திலும் எத்தனையோ வாக்குறுதிகள் அளிக்கப்பட்டன. ஆனால், இம் முறையாவது இவ்வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவார்களா என்பதைப் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும்.

நான் ஒன்று கூற விரும்புகின்றேன். மொழிப் பிரச்சினை மிகவும் முக்கியமான ஒரு பிரச்சினை. இந்நாட்டிலே சிங்களவர்களாகிய நீங்கள் சிங்கள மொழியை எவ்விதம் பாதுகாத்து, போற்றி வளர்க்க ஆசைப்படுகின்றீர்களோ, அதே போன்று தமிழ்ப் பேசும் மக்களும் தமிழ் மொழியைப் போற்றி வளர்க்க ஆசைப்படுகின்றார்கள். அந்த மொழிக்கான இடத்தை நீங்கள் கட்டாயமாகக் கொடுக்க வேண்டும். அவ்விதம் கொடுக்கத் தவறினால், இப் பிரச்சினையை உங்களால் இருபோதும் சமாதானமாகவும், சுலபமாகவும் தீர்க்க முடியாது. இந்தப் பிரச்சினையை அரசாங்கம் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட அடிப்படையில், பரந்த நோக்கத்துடன், விரிந்த மனப்பான்மையுடன் அணுக வேண்டும். இந்த விதமாக இப் பிரச்சினையை அணுகி இச் சிறு இலங்கைத் தீவில் சிங்கள மக்கள் மாத்திர மல்லாமல் தமிழ் பேசும் இனத்தவர்களாகிய தமிழர்களும், இஸ்லாமியர்களும், கிறிஸ்தவர்களும், மற்றைய சிறுபான்மை இனத்தவர்களும், எந்தவிதமான அச்சமும் கிலேசமுமின்றி வாழக்கூடிய வழிவகைகளை வகுப்பதற்கேதுவான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

கௌரவ சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று ஒரு புதிய அரசாங்கம்—அதாவது கூட்டரசாங்கம்—பதவிப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கின்றது. இப் புதிய அரசாங்கத்தில் பதவி ஏற்றிருக்கும் கௌரவ எட்டியாந்தோட்டைப் பிரதிநிதி (கலாநிதி என். எம். பெரேரா) அவர்கள் மிகவும் பரந்த நோக்கம் உடையவர். அவர் கடந்த பல ஆண்டுகளாக சிறுபான்மை

யினர் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையைச் சமூகமாகத் தீர்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு வந்திருக்கிறார். இவர் ஆழ்ந்த அனுபவம் படைத்த ஒரு அரசியல்வாதி. ஆனால் அவர் பரந்த மனப்பான்மையுடன் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க அரசாங்கத் தரப்பிலுள்ள தீவிரவாதிகளும், எதிர்த் தரப்பிலுள்ள துவேஷ மனம்படைத்தவர்களும் இடம் கொடுப்பார்களா என்று எண்ணும்போது எனக்கு சந்தேகமாகவே இருக்கின்றது. மொழிப் பிரச்சினையையும், இலங்கை இந்தியர் பிரச்சினையையும் மனிதாபிமானத்துடன் தீர்க்க அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டும்.

இந்த ஆண்டு சிம்மாசனப் பிரசங்கத்திலே “மாவட்ட சபைகளை ஸ்தாபிப்பதற்குக் கூறப்பட்ட யோசனைகளை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான நகல் மசோதா ஒன்று சமர்ப்பிக்கப்படும்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதை நான் வரவேற்கின்றேன். ஆனால் மாவட்ட சபைகள் சம்பந்தமாகச் சமர்ப்பிக்கப்படும் நகல் மசோதா எப்படி இருக்கும்? என்னென்ன சரத்துக்கள் அம்மசோதாவில் இடம்பெறும்? அம் மசோதாவினால் சிறுபான்மைச் சமூகத்தவர்களுக்கு என்னென்ன பலாபலன்கள் ஏற்படும் என்பவற்றையெல்லாம் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும். எனவே, இச் சபையில் நீங்கள் சமர்ப்பிக்கப்போகும் மாவட்ட சபைகள் மசோதா மூலமாகவாவது இந்நாட்டில் வாழும் சிறுபான்மை இன மக்களது பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். சிறுபான்மைச் சமூகத்தவர்களது பிரச்சினைகளை தீர்த்தாற்றான், நாடு பொருளாதாரத் துறையிலும், மற்றைய துறைகளிலும் முன்னேறவும், நாட்டின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் முடியும் என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உங்களுக்கு மீண்டும் நினைவுபட்ட விரும்புகின்றேன்.

எனக்கு முன் பேசிய கௌரவ உடுப்பிட்டிப் பிரதிநிதி (திரு. எம். சிவசிதம்பரம்) அவர்கள் தனது பேச்சின்போது தமிழ் பேசும் அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு அரசாங்கம் செய்யும் அநீதிகளையும், அவர்களிடம் காட்டும் பாரபட்சங்களையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார். அதைப் போல நானும் தமிழ் பேசும் மக்களை இந்த அரசாங்கம் எந்த விதத்

தில் புறக்கணிக்கின்றது, உதாசினம் செய்கின்றது என்பதற்கான உதாரணங்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் கூற விரும்புகின்றேன். சீனன் வாடி என்ற இடத்தைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். இது ஆங்கிலத்தில் “சைனா பே” என்றும், சிங்களத்தில் “சீன வராய” என்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. அந்த இடத்தில் பிரிட்டிஷார் பல ஆண்டு காலமாக எண்ணெய் தாங்கிகளை—பிறநாடுகளுக்கும் எண்ணெய் அனுப்பக்கூடிய வசதிகளைக் கொண்ட எண்ணெய் தாங்கிகளை—அமைத்து பலவிதமான சேவைகளை வழங்கி வந்தார்கள். நீங்கள் நிறுவ உத்தேசித்திருக்கும் எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு நிலையத்தை சீனக் குடாவில் நிறுவுமாறு அந்தப் பகுதியின் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் என்ற முறையிலும், நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் நாட்டம் கொண்டவன் என்ற தன்மையிலும் பல முறை வற்புறுத்தினேன். சீனக் குடாவிலே எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு நிலையத்தை மிகச் சொற்ப செலவில் அமைத்துக் கொள்ள இயலும் என்று பலவாறு எடுத்துச் சொன்ன போதிலும் இந்த அரசாங்கம் செவியாய்க்கவில்லை. நாங்கள் கூறியவை எல்லாம் ‘செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு’ போலப் பயனற்றுப் போயின. அந்த எண்ணெய்ச் சுத்திகரிப்பு நிலையத்தை இப்பொழுது வேறொரு இடத்தில் அமைக்கத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் உங்களுக்கு ஏராளமான பணம் செலவாகும். நான் அறிந்த அளவில், இந்த எண்ணெய்ச் சுத்திகரிப்பு நிலையத்தை சீனக் குடாவில் அமைக்காமல் வேறொரு இடத்தில் அமைப்பதற்குக் காரணம், சீனக் குடா தமிழ் பேசும் பகுதியில் இருக்கின்றது என்பதைத் தவிர வேறெதுவுமே கிடையாது.

அடுத்ததாக, மூதூரை எடுத்துப் பார்த்தாலும் இதே நிலைதான். மூதூரில் ஓட்டுத் தொழிற்சாலையை நிர்மாணிக்கவும், வேறு பலகைத் தொழில்களை ஆரம்பிக்கவும் ஏற்ற வசதிகள் அதிகமாக உண்டு. இலங்கையின் மற்றெந்தப் பகுதியிலுமில்லாத சிறந்த களிமண் அங்கே ஏராளமாகக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. செங்கல், ஓட்டுத் தொழிற்சாலைகளை அங்கே ஆரம்பிக்கலாம். இதனை நாங்கள் பலமுறை சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்களுக்கு எடுத்துக் கூறிய போதிலும், அவர்கள் எங்கள் கூற்றுக்குச் செவியாய்க்கவில்லை. கௌரவ உடுப்பிட்டுப் பிரதி

நிதி அவர்கள் கூறியதைப் போல, வாழைச் சேனைக் காகிதத் தொழிற்சாலையை அரசாங்கம் எந்த விதத்தில் மதிக்கின்றதோ அதே நிலை தான் மூதூருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

இன்று நல்லதொரு கூட்டரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று மக்கள் கருதுகின்றார்கள். நல்லவர்கள், நேர்மை உள்ளவர்கள், கண்ணியம் படைத்தவர்கள் பலர் இன்றைய கூட்டரசாங்கத்திலே இருக்கின்றார்கள். இன்று நமது நாட்டின், முக்கிய பிரச்சனையான மொழிப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காக இவர்களெடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு மற்றவர்கள் இடங்கொடுப்பார்களா என்று எண்ணும் பொழுது சந்தேகக் கண்கொண்டே பார்க்க வேண்டியிருக்கின்றது. இஸ்லாமிய சமூகத்தவர்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மைகளைச் செய்துள்ளோமென்று இந்த அரசாங்கத்தினர் அடிக்கடி கூறி வருகிறார்கள். இந்த அரசாங்கத்தினர் இஸ்லாமியர்களுக்குச் செய்த சில நன்மைகளை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முன்பெல்லாம் ஹஜ்ஜு பெருநாள் ஒரு பகிரங்க விடுமுறை தினமாக இருந்தது. ஆனால் இன்று இத்தினம் பகிரங்க விடுமுறை தினப் பட்டியலில் இருந்து அகற்றப்பட்டு விட்டது. இதுதான் இந்த அரசாங்கத்தினர் இஸ்லாமிய சமூகத்தினருக்குச் செய்த நன்மையா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கத்தின் சட்டங்களால் இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் சந்தேகப் பிரசைகளாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டைச் சேர்ந்த இஸ்லாமியர்கள் தமது மத கடமைகளுக்காக மக்கமா நகருக்கோ நாகருக்கோ செல்ல முடியாத ஒரு கஷ்டமான சூழ்நிலையில் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்துக்களோ காசி முதலான தலங்களுக்குப் போவதில் எவ்வளவோ அவதிக்குட்படுத்தப்படுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? தங்களைத் தாங்கள் இலங்கைப் பிரசைகள் என்று நிரூபித்துக் கொள்வதில் இந்த நாட்டுச் சிறுபான்மை இன மக்களுக்கு எவ்வளவோ சங்கடங்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெயரை மட்டும் கூறினாற்போதும். அவர்களது பிரசாவுரிமை நிரூபிக்கப்பட்டதாகிவிடும். சிறுபான்மை இன மக்கள் தங்களுடைய பெயர்களைக் கூறுகின்ற மாத்திரத்திலேயே பலவிதமான சிக்கல்களுக்கு உட்படுத்த

[உல. சீ. உல. லேவீ டி. லே.]

தப்புகிறார்கள். இந்தவிதமான சிக்கல்கள் எல்லாம் சிறுபான்மையினத்தவரைப் பொறுத்த அளவில் நிவர்த்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்ததாக இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு இங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சிம்மாசனப் பிரசங்கத்திலே முஸ்லிம்களுக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்படும் என்று கூறினார்கள். அது எங்கே போய்விட்டது. அதற்கு என்ன நடந்தது என்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இன்று காலை டெயிலை நியூஸ் பத்திரிகைச் செய்தியின்படி மதப் பிரசாரத்திற்காக இலங்கை வரவிருந்த இஸ்லாமிய பெரியாரொருவருக்கு விஸாமறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியெல்லாம் அநீதி செய்து கொண்டு “நாங்கள் பௌத்த மதத்திற்குக் கொடுக்கும் கண்ணியத்தை மற்றைய மதங்களுக்கும் கொடுப்போம்” என்று அரசாங்கத்தினர் கூறுவதுதான் விசித்திரமாக இருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்தினர் இலங்கையில் பௌத்தத்திற்கு எந்த இடத்தை அளிக்கிறார்களோ நேர்மையான முறையில் அதேபோன்றதொரு இடத்தை இந்து இஸ்லாம் கிறிஸ்தவ மதங்களுக்கும் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் அதிக நேரம் பேச விரும்பவில்லை. பல திருத்தப் பிரேரணைகள் இருக்கின்றன. பலர் பேச இருக்கிறார்கள். தற்போதைய புதிய சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தில் நாம் பாராட்டக் கூடியதாக எதுவும் அமைந்து விடவில்லை. இந்தச் சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி நியாயமான தமிழ் உபயோக அமுலையும் மாவட்ட சபைகள் மசோதாவையும் நாம் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அவற்றைப் பார்த்த பின்பே நாம் அவைபற்றி எதுவும் கூற முடியும். இந்த நாடு பௌத்தர்களுக்கு மட்டுமே உரியதென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அப்படி கருதுவது பெரியதொரு தவறாகும். இந்த நாட்டில் பௌத்தர்கள் இந்துக்கள் இஸ்லாமியர் கிறிஸ்தவர்கள் எல்லோருமே சமாதானமாக வாழ வழி வகுக்கப்பட வேண்டும். பிரிவினை எதுவுமின்றி சந்தோஷமாக அனைவரும் வாழ வழிவகுக்க வேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தினது நீங்காக் கடமையாகும். அப்படிச் செய்தால்தான் நாடு முன்னேற்றம் அடையும். “இந்நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்தைப்

யாவது நீங்கள் சமூகங்களின் ஒற்றுமைக்கு வழிவகுப்பீர்களா?” என்று நான் உங்களிடம் கேட்க விரும்புகின்றேன்.

கௌரவ உடுப்பிட்டி அங்கத்தவர் இங்கே பிரேரித்துள்ள திருத்தப் பிரேரணையின் கடைசிப் பகுதியைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற வேண்டும். “வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தை நீக்க இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கும்” என்று இந்த அரசாங்கம் கடந்தகால எல்லாச் சிம்மாசனப் பிரசங்கங்களிலும் குறிப்பிட்டுவிட்டு, இந்தச் சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தில் இவ்விஷயத்தைக் குறிப்பிடாமல் விட்டுவிட்டது. இதன் மர்மம் என்னவென்று தெரியவில்லை. நேற்றையப் புதினப் பத்திரிகையில் கௌரவ தெஹிவலை—கல்கிசை அங்கத்தவர் கலாநிதி கொல்வின் ஆர். (டி சில்வா) பேசிய ஒரு பேச்சின் செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் அவர், “எங்களுக்குள்ள காலம் பன்னிரண்டு மாதங்கள் தான்; இக்காலத்துள் இவ்வேலையில்லாப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது முடியாத காரியம், ஆகையினால்தான் நாங்கள் இச்சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்த உண்மையைப் பகிரங்கமாக அவர் குறிப்பிட்டிருப்பதற்காக நான் அவரை மிகவும் பாராட்டுகிறேன். ஏனென்றால் கடந்த காலங்களில் செய்ய முடியாத கருமங்களை யெல்லாம் செய்வோம் என்று சிம்மாசனப் பிரசங்கங்களிற் குறிப்பிட்டுவிட்டு அவற்றைக் காற்றில் பறக்கவிடச் செய்திருக்கிறது இந்த அரசாங்கம். அவ்வாக்குறுதிகளில் ஒன்றும் நடந்ததாகக் காணவில்லை. இதற்கு மாறாக, “எங்களால் செய்ய முடியாததை நாங்கள் குறிப்பிடப் போவதில்லை” என்று பகிரங்கமாகக் கௌரவ தெஹிவலை—கல்கிசை அங்கத்தவர் கூறியிருப்பதற்காக நாங்கள் அனைவரும் அவரைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆகையால், இந்த அரசாங்கம் இவற்றையெல்லாம் யோசித்துக் கடமையாற்றவேண்டும். இந்நாட்டில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் சுபிட்சமாக வாழவேண்டும்; மற்ற நாடுகளைப் போல நாங்களும் முன்னேற வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்தக் கூட்டரசாங்கம் கருமங்களை நடத்திக் கொண்டு சென்றால் நாங்

[සිව්ව මැතිව මයා.]

තෝරා වෙන් කරන ලද හොඳින්ම නියම වශයෙන් දඬුවම් දෙන්නේ නැත්තේ. කියා ප්‍රශ්න කළා.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

Order, please !

The Sitting is suspended till 2 P.M. On resumption the Hon. Deputy Speaker will take the Chair.

රැස්වීම ඊට අනුකූලව නවකාලිකව අත්සිටුවන ලදීත්, අ. හා. 2ට නියෝජ්‍ය කථානායක තැන්පත් ඩී. ඒ. රාජපක්ෂ මහතාගේ සහායකත්වයෙන් කැමත පටන්වන ලදී.

මැතිව මයා.

(திரு. மதியூ)

(Mr. Mathew)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ රාජ්‍යයේ කථාවේ අල්ලස් දූෂණ සම්බන්ධයෙන් කියා තිබෙන්නේ විශේෂ උසාවි ඇති කරනවාය කියා පමණයි. මා ලංකා සම සමාජ පක්ෂයෙන් අසන ප්‍රශ්නය නම් මේකයි. තමුන් නාන්සේලා මේ පෙළේ සිටියදී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ දූෂණවලට අසුවූ මන්ත්‍රීවරුන්ට විරුද්ධව ක්‍රියා කරන්නේ නැත්තේ මන්ද කියා ප්‍රශ්න කළා. ඒ වාගේම 1962 දෙසැම්බර් මස 6 වැනි දින ඒ අයගේ ප්‍රජා අයිතිවාසිකම් තැනි කරන්ට ඉදිරිපත් කළ කෙටුම්පත් පණතට ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රී වරුන් සියලු දෙනාම ඡන්දය දුන්නා. එසේ නම් අල්ලස් දූෂණ කොමිසම මගින් තෝරා වෙන් කළ පහාකරුවන්ට දඬුවම් දෙන්නට තීරණයක් අරන් තිබෙනවාය කියා රාජ්‍ය සන කථාවෙන් ප්‍රසිද්ධ කර නොමැත්තේ මන්ද කියා අපි අහනවා. ලංකා සමසමාජ පක්ෂයෙන් මා ප්‍රශ්න කරන්නට කැමතියි, තමුන් නාන්සේලාට අමතක වුණාද මේ පිළේ සිටියදී කළ කථා? එදා දෙහිවල-ගල් කිස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා) 1962 අගෝස්තු මාසයේ 24 වැනි දින කළ කථාවේ කොට

සක්, හැන්සඩ් වාර්තාවේ 3508 වැනි තීරුවේ, මේ අන්දමට සඳහන් වී තිබෙනවා :

“Let me remind my hon. Friend that his late revered leader, whom he adopted politically after his death, appointed a commission and that commission found certain Members of this Government guilty and none of those guilty has been punished yet. And, if you will forgive my repeating what is old potatoes, one of them at least has been the choice of this Government as a representative of this country to a Conference in Montreal, the same gentleman, let me be permitted to say, whose presence in the Distinguished Visitors' Gallery the hon. Member for Avissawella rightly denounced the moment he espied him. Well, how do you stop corruption if you yourself become the patron of corruption? As for inefficiency, well, since all the Ministers are agreed, each in respect of the other, that the other is inefficient, we can assume that they are all inefficient.”—[OFFICIAL REPORT, 24th August, 1962 ; Vol. 47, c. 3508.]

මේකෙ සිංහල අනුවාදය මෙහෙමයි :

මගේ ගරු මිත්‍රයාට මතක් කර දෙන්නට කැමතියි, ඔහුගේ මියගිය අසහාය නායකයා කොමිසමක් පත් කොට, ඒ කොමිසම ආණ්ඩු පක්ෂයේ ඇතැම් මන්ත්‍රීවරුන් වරදකාරයන් කළ බව. එහෙත් ඒ වැරදිකාරයන් වූ කාටවත් තාම දඬුවම් දුන්නේ නැහැ. පරණ කථාවක් යලිත් වරක් කියවීමට සමා වනවා නම්, මෙයින් එක්කෙනෙක් ලංකාවේ නියෝජිතයෙක් වශයෙන් මොන්ට්‍රියල් නගරයට ජාත්‍යන්තර සම්මේලනයකට ආණ්ඩුවෙන් තෝරා යවන ලදී. එම මහත්මයාම එක් දවසක් විශේෂ අමුත්තන්ගේ ගැලරියේ ඉදහොන ඉන්නවා දැක ඒ දවු වහාම එය වැරදිය කියා අවිස්සාවේල්ල ගරු මන්ත්‍රීතුමා යුක්තිසහගතව හෙළා දැක්කේය. හොඳයි, අල්ලස් ආදී දූෂණ ක්‍රියාවලට ලල්පන්දම් දෙන උදවියටම ඒවා නවත්වන්න පුළුවන්ද? ඒ වගේම, අකාර්යක්ෂමභාවය ගැන කියන්න තියෙන්නේ, ඇමතිවරයෙක් අනික් ඇමතිවරයා අකාර්යක්ෂම බව කීමෙන් ඔක්කොම අකාර්යක්ෂම බව අපට පිළිගන්න සිද්ධ වෙලා තියෙනවා.

තමුන් නාන්සේලාට මේ කථාව අමතක වෙනවද?

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අපේ විරුද්ධ පක්ෂයේ නායකතුමා ඉදිරිපත් කළ කෙටුම්පත් පණත විවාදයට භාජන වූ අවස්ථාවේදී කොට්ටාවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඩී. බී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.) මෙසේ කියා තිබෙනවා :

“මේ රජය විසින් අද ලංකාවේ මූලික කර්මාන්තයක් වශයෙන් දියුණු කර තිබෙන්නේ පහා කර්මාන්තය. බවයි මා කිව්වේමේ ආණ්ඩුව පහා කර්මාන්තයේ කොටස් කාරයෝ.

Shareholders. Therefore the shareholders are unanimous in their common interests.—
[නිල වාර්තාව, කාණ්ඩය 50 ; නිරූප 110]

දැන් නමුත්තාන්සේත් මේ පහා කර්මාන්තයේ කොටස්කාරයෙක් වී සිටිනවාද කියා අපි මුදල් ඇමතිතුමාගෙන් ප්‍රශ්න කරනවා. එසේ නැතහොත් අර කෝපායිති ගරු මන්ත්‍රීතුමා (එම්. බාලසුන්දරම් මයා.) මතක් කළ කථාවේ මෙන්, ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් අද ‘සර්සි’ නමැති යක්ෂණියකට අසුවී උගරන් බවට පරිවර්තනය කර උගරු කොටුවක දමා තිබෙනවාද? එදා නමුත්තාන්සේලාම කියූ දූෂණයෙන් පිරි ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ උගරු කොටුවේ දූෂණය නමැති වළේ නමුත්තාන්සේත් ලිහිනවාද කියා මා ප්‍රශ්න කරනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ඇතැම් දූෂණ නවත්වන්න උසාවි වුව මනා නැහැ. විශේෂයෙන්ම රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවල කෙරෙන දූෂණ, උසාවි නොගොස් දැනට තිබෙන පොදු සේවා කොමිෂන් සභා නීති ඊනි ක්‍රියාත්මක කිරීමෙන් නවත්වන්න පුළුවන්. එවැනි දූෂණවල යෙදෙන්නන්ට, දැනට පවතින පොදු සේවා කොමිෂන් සභා නීති ඊනි අනුව දඬුවම් දිය හැකියි. එහෙත් අද සිදුවී තිබෙන්නේ කුමක් ද? ඊට ඉදිරියට වෙනස් දෙයක්. දූෂණවල යෙදෙන උදවිය මේ රජයේ මැති ඇමතිවරුන් විසින් ආරක්ෂා කරනවා. ජූලි මාසයේ 5 වැනි ඉරිදා “ඔබ්සර්වර්” පත්‍රයේ පළමුවන පිටුවේ තිබෙන වාර්තාවක් මෙන්න.

“MAIL FRAUDS GO ON UN-CHECKED.

No action taken against culprits.

The Posts Ministry is not taking action to check frauds in the Postal Department, two Postal Department Trade Unions alleged yesterday.

Mr. Wilfred Perera, President of the Union of Posts and Telecommunication Officers (which includes postmasters) and Mr. A. William Singho, General Secretary of the All Ceylon Posts and Telegraph Workers' Union, told the Sunday ‘Observer’ that the people’s mail was being daily tampered with and stolen by dishonest Postal Department employees. But no action was taken against the culprits even when they were caught red-handed, because of political

intervention. They also alleged that several sub-postmasters and sub-postmistresses (among them the son of an office-holding politician) who had been caught misappropriating public funds and committing other irregularities had not been relieved of their duties, because of political intervention.”

නමුත්තාන්සේලා කියනවා, දූෂණ නවත්වන්න අළුතෙන් උසාවි පිහිටුවන්න යනවාය කියා. මා කලින් කීව්ව වගේ පොදු සේවා කොමිෂන් සභා නීති ක්‍රියාවේ යොදවා දෙපාර්තමේන්තුවල දූෂණවල යෙදෙන අයට දඬුවම් දෙන්න පුළුවන්. මා දැන් කියවූ වාර්තාවෙන් කියන්නේ කවුරු ගැනද? කවුද මේ හොරු. මේ හොරකම් සිදුවුණේ නුවර “සෙන්ටරල් මාර්කට්” එකේ පිහිටි උප තැපැල් කාර්යාලයේයි. කවුද ඒ උප තැපැල් කාර්යාලයේ ස්ථානාධිපති? අපේ දඬුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (පී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.), වෙළඳ කටයුතු පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්ගේ පුතා. ඒ තැපැල් කාර්යාලයේ රුපියල් 400 ක මුදල් අඩුපාඩුවක් තිබී පරීක්ෂකවරයකුට අසු වුණා. [බාධා කිරීමක්] ඒ උප තැපැල් කාර්යාලයේ ස්ථානාධිපතිකමට ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ පුතා පත් කිරීමෙදී, එය අසාධාරණ පත් කිරීමක් බව, මම මේ ගරු සභාවේදී ප්‍රකාශ කළා. ඔහුට වඩා සුදුස්සන් ඒ සඳහා ඉදිරිපත් වී සිටියා. ඒ වරදට ඔහුට දුන් දඬුවම් කුමක්ද? රුපියල් 50 ක දඩයක් ගැසීමයි. එය සිදු වුණේ කොහොමද? නුවර-නාරම් පනාවේ දිස්ත්‍රික් සුපිරින්ටැන්ඩන්ට්වරයා නිර්දේශ කළා රුපියල් 25 ක දඩයක් ගහන්න. ඒ තීරණය කොළඹ කාර්යාලයට ආ විට කුමාරතුංග නමැති උප සුපිරින්ටැන්ඩන්ට්වරයෙක් නිර්දේශ කළා, රුපියල් 10 ක දඩයක් ගහන්න. කොළඹට කීව්වුවන් කීව්වුවන්ට ගණන වික වික අඩු වුණා. අන්තිමේදී තැපැල්පති ඒ සඳහා රුපියල් 50 ක දඩයක් ගැසුවා. එහෙත් තවමත් ඔහු රක්ෂාව කරනවා. දැනට අවුරුදු 2 කට උඩදී අම්පිටියේ උප තැපැල් ස්ථානාධිපතිවරයකු රුපියල් 25 ක අඩුපාඩුවක් තිබීම නිසා අස් කළා. ඒ මහත්ම යාගේ නම ඔහස්වින් පිරිස්. එහෙත් දඬුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ පුතා රුපියල් 400 ක අඩුපාඩුවක් තිබියදීත් අස් කළේ නැහැ. රුපියල් 50 දඩයක් ගසා සේවයේ නඩාගෙන සිටිනවා.

[සිවල් මැතිව මය.]

මැයි මස 19 වැනිදා පත්‍රයෙහි මේ විධියටත් සඳහන් වී තිබුණා.

“Recently a postman was caught stealing a large number of foreign mail by two policemen, and certain people at the ‘top’ intervened to get him released, the Union men alleged.”

මේ සිදු වී තිබෙන්නේ මොකක්ද? තැපැල් දෙපාර්තමේන්තුවේ සේවකයන් දෙදෙනකු තැපැල් වැන් රථයකින් ලියුම් හොරකම් කරනු පොලිස් භටයන් දෙදෙනකු දැක තිබෙනවා. මේ සේවකයන් දෙදෙනාගෙන් එක් කෙනෙකු රජයේ සේවයට බැඳෙන්නට පෙර අරලියගහ මන්දිරයේ සේවය කර තිබෙනවා. ලියුම් හොරකම් කර අසූ වූ සේවකයන් දෙදෙනා බේරන්නට ඉතා උසස් ස්ථානවල සිටින අය ඉදිරිපත් වූ බව ඇත්තක් නොවෙයිද? දැන් මේ සම්බන්ධයෙන් සිදු වී තිබෙන්නේ කුමක්ද? තැපැල් දෙපාර්තමේන්තුව මාර්ගයෙන් විභාගයක් පවත්වනවාද? එසේ නැත්නම් නීති මාර්ගයෙන් ක්‍රියා කරනවාද? මෙතෙක් කල් මේ ගැන කර තිබෙන්නේ මොනවාද? අපේ දැන ගැනීම සඳහා කරුණා කර ඒ ගැන විස්තරයක් කළොත් හොඳයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ජූලි මස 5 වැනිදා “ටයිම්ස්” පත්‍රයෙහි “ටෙලිෆෝන් එක්ස්චේන්ජ්” එකක් සම්බන්ධයෙන් මේ අන්දමට කියා තිබෙනවා.

“This operator is stated to have been caught red-handed giving free trunk calls to her friends and ‘top priority State’ telephone calls, for unlimited time, to a politician. She is alleged thereby to have deprived the department of several thousands of rupees in revenue. . . .An inquiry originated by the authorities into this incident has now stalled, the ‘Sunday Times’ understands.”

මෙයින් කියවෙන්නේ එක් ටෙලිෆෝන් සේවිකාවක් කොළඹ ටෙලිෆෝන් හුවමාරු සභායන් යක්වල ටෙලිෆෝන් හුවමාරු සභායන් අතර පැය ගණන් ටෙලිෆෝනය ඒකාබද්ධ කර තිබීම ගැනයි. මේ නිසා පෞද්ගලික කෙනෙකුට ටෙලිෆෝන් පණිවුඩයක් ගන්න බොහොම අමාරුයි. ඇයි මේ කාරණය සම්බන්ධයෙන් පරීක්ෂා කර නොබැලුවේ? දැනට මන්ත්‍රී මණ්ඩලයකු කළ කථාවකින් කරුණු

තිබෙන නීති ක්‍රියාත්මක කරමින් වැරදි කරන අයට විරුද්ධව කටයුතු නොකරන්නේ මන්ද? ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ උදවිය කලින් කී විධියට දැන් ක්‍රියා නොකරන්නේ මන්ද? කලින් කී විධියට කටයුතු නොකර මෙහි අවුත් නිකම් වැදී බණ කීමෙන් වැඩක් නැහැ. සමසමාජ පක්ෂයේ උදවිය එදා කී විධියට නොවෙයි නේද අද වැඩ කරන්නේ?

“බොරු කියා නැති රාජාසන කථාව මේ වර රාජාසන කථාව” බව දෙහිවල-ගල් කිස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ඊයෙ පෙරේදා මහජන වේදිකාවකදී කියා තිබෙන බව පුවත්පත්වල පළ වී තිබුණා. “රැකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය එක අවුරුද්දකින් විසඳන්න බැරි නිසා ඒ ගැන වචනයක්වත් කියා නැහැ”, කියලත් එතුමා ප්‍රකාශ කොට තිබෙනවා. හොඳයි, තත්ත්වය එහෙමයි කියමුකො. මේ දූෂණ සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියා කරන්නට අවුරුදු ගණන් කාලය ගන්න වුවමනා නැහැ නේද? එක සතියකින් පුළුවන් නේද? කෙටුම්පතක් ලැස්තියි. ඒ කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කොට කටයුතු කිරීම පමණයි, දැන් තිබෙන්නේ. ඇයි ඒක නොකරන්නේ? හේතුව මේ කයි. සමසමාජ පක්ෂයේ ඇමතිවරුන් අද ඔය ආසනවල වාඩි කරවා තිබෙන්නේ අතපය බැඳලයි; කට බැඳලයි. කථා කළොත් සාරි පොට කටේ ඔබනවා ඇති. ඒ නිසා මේ දූෂණ සම්බන්ධයෙන් සමසමාජ පක්ෂයේ ඇමතිවරුන් කිසිවක් කරනවා ඇතැයි අපට හිතන්න බැහැ. මහජන මතය අනුව තමුන් තාන්සේලාට ඔය ආසනවල වාඩි වෙන්න බැරි වුණා. ඒ නිසයි, අගමැතිනියට වැද පුදා පස්සා දොරෙන් අවුත් තමුන් තාන්සේලා ඔය ආසනවල වාඩි වී සිටින්නේ. තමුන් තාන්සේලාට ඔය සභාන ලබා දීම ගැන තමුන් තාන්සේලා සඳහටම අගමැතිනියට ණය ගැනියි. එම නිසා මේ දූෂණ සම්බන්ධයෙන් තමුන් තාන්සේලාට කිසිවක් කරන්න බැරි බව මතක් කරන්න කැමතියි. තමුන් තාන්සේලා දූෂණ නැති කරන්න අදහස් කරනව නම් ඉහල තැන් වලින් කෙරෙන දූෂණ කීපයක් සම්බන්ධව මා කරුණු පිකක් ඉදිරිපත් කරන්නම්. ඊට ප්‍රථමයෙන් ආණ්ඩු පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රී මණ්ඩලයකු කළ කථාවකින් කරුණු

ස්වල්පයක් තමුන්ගෙන් සෙල ඉදිරියෙ තබන්නම්. 1962 අගෝස්තු මස 22 වනදා හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 2944 වන තීරුවේ මෙම කොටස සඳහන් වෙනව. මේ කථාව කර තිබෙන්නේ ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මහතායි :

“This Government is very fond of talking of bribery and corruption. They threatend to introduce Bills for the declaration of assets every day. They talk pious humbug in their Throne Speeches about the elimination of corruption, but what have we got? The S. L. F. P. must, before it starts eliminating corruption in the Government departments, eliminate corruption in its own ranks.

Take the organization of the Sri Lanka Freedom Party. Who is the Administrative Secretary of the S. L. F. P.? A Mr. Jayawardena who has been caught robbing the Government while he was a District Revenue Officer.

Who is the organizer of the S.L.F.P. trade unions? None other than Mr. D. B. Monnekulame, the M.P., who was found guilty by the Bribery Commission.

Who was the S.L.F.P. representative to the I. L. O. delegation? Mr. M. P. de Zoysa, Jr., a man found guilty by the Bribery Commission.

Before we talk of cleansing the Augean stables of the Public Service, it is better that we start cleansing our own home first. Let us rid the S. L. F. P. of this corruption and then talk to the people about sacrifice for development.”— [OFFICIAL REPORT, 22nd August, 1962; Vol. 47, cs. 2944-45.]

එහි අනුවාදය මෙසේයි :

අල්ලස් සහ දූෂණ සම්බන්ධයෙන් කථා කිරීමට මේ රජය කැමැත්ත දක්වයි. වටිනාකම් ප්‍රකාශ කිරීම සම්බන්ධයෙන් බිල්පත් ඉදිරිපත් කිරීමට තර්ජනය කරයි. රාජ්‍යය කථාවේදී දූෂණ නැති කිරීම පිළිබඳව සඳහන්ව ඇතත්, දැනට අප සතුව ඇත්තේ කුමක්ද? ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ආණ්ඩුව රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවල පවතින දූෂණ නැති කිරීමට කටයුතු කිරීමට පෙර තමන්ගේ ආණ්ඩු පක්ෂයේ මැති ඇමතිවරුන්ගේ දූෂණ ක්‍රියා ගැන සොයා බැලිය යුතුය. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ සංවිධානයේ පරිපාලක ලේකම්වරයා ගැන සොයා බලමු. ඔහු වනාහි දිස්ත්‍රික් ආදායම් නිලධාරියකුට සිටි කාලයේ සොරකම් කර අසූ වූ ජයවර්ධන නැමැත්තෙකි.

ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ වෘත්තීය සමිතියේ සංවිධායක කවුද? ඒ අල්ලස් කොමිෂමෙන් වැරදි කරුවකු හැටියට තීන්දු වූ ඩී. බී. මොන්නාකුලම මහතාය.

ජාත්‍යන්තර කම්කරු සම්මේලනයට යැවූ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ නියෝජිතයා කවුද? ඒ අල්ලස් කොමිෂමෙන් වැරදිකරුවකු හැටියට තීන්දු වූ ඇම්. පී. ද සොයිසා මහතාය.

රජයේ සේවාවන්හි ඇති දූෂණ ස්ථාන නැති කිරීමට පෙර අපේ නිවාසයන් පිරිසිදු කර ගැනීමට ආරම්භ කිරීම යෙහෙකි. ප්‍රථමයෙන්ම ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය මේ දූෂණවලින් නිදහස් වී, පසුව සංවර්ධනය සඳහා පරිත්‍යාග කරන ලෙස ජනතාව ගෙන් ඉල්ලීම වඩාත් හොඳය.

මෙය ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මන්ත්‍රී වරයකු කළ කථාවක්. ජයවර්ධන නැමැති අයකු ගැන මෙහි වැඩිදුරටත් සඳහන් වී තිබෙනව. අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා නොදන්නව නම් මා එතුමාට එක කාරණයක් මතක් කර දෙන්න කැමතියි. එක් කාරණයක් ගැන දෙවරක්ම මෙම ගරු සභාවට පරිපූරක ඇස්තමේන්තු දෙකක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනව. 1962 අගෝස්තු 9 වන දා ඉදිරිපත් කළ 1961-62 මුදල් වර්ෂය සඳහා වූ අංක 84 දරණ පරිපූරක ඇස්තමේන්තුව ඉන් පළමු වැන්නයි. දෙවැන්න 1963 ජූලි 23 වන දා ඉදිරිපත් කළ 1962-63 මුදල් වර්ෂය සඳහා වූ අංක 47 දරණ පරිපූරක ඇස්තමේන්තුවයි. කුමන කාරණයක් සඳහා එම පරිපූරක ඇස්තමේන්තු ඉදිරිපත් කළාද යන්න මා කෙටියෙන් කියන්නම්. ආනමඩුවේ ඩී. ආර්. ඩී. අතින් නැති වූ රුපියල් 15,730 ක මුදලක්, හාණ්ඩාගාරයෙන් පුත්තලමේ කවිචේරියට ලබා දීම සඳහා අනුමැතිය ලබා ගැනීමටයි, එම පරිපූරක ඇස්තමේන්තු ඉදිරිපත් කළේ. ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ නායකයා වශයෙන් තමුන්ගෙන් සේ කියා තිබෙනව, මුදල් නාස්ති කිරීම නවත් වන්න පුළුවන් නියම සමාජවාදීන් වන තමුන්ගෙන් සේලාට පමණක් කියා. මෙන්න මුදල් නාස්තියක් තියෙනව. මේක තවත් වන්න තමුන්ගෙන් සේට පුළුවන්ද කියා බලමු. මේ තැනැත්තා කවිද? මේ තැනැත්තා ගැන අප කියනවට වඩා හොඳයි, එවකට සිටි තමුන්ගෙන් සේලාගේ මන්ත්‍රීවරයකු විසින්ම කරන ලද කථාවකින් කොටසක් කියවීම. කටුගම්පොළ මන්ත්‍රී ලීලානන්ද විරසිංහ මන්ත්‍රීතුමා විසින් 1962 අගෝස්තු මස 23 වැනිදා කරන ලද කථාවකින් කොටසක් මා මේ කියවන්නේ, හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 47 වැනි කාණ්ඩයේ 3063 වැනි තීරුවෙන්.

[මැතිව මය.]
“ගරු කථානායකතුමනි, මේ සිද්ධිය ගැන මා හොඳින් දන්නවා. මේ ප්‍රාදේශීය ආදායම් පාලක නිලධාරී කාර්යාලය හොරු බිත්තේද නැහැ. මේ සල්ලි තැනි වුණේ ඊස් යාම නිසයි. ඊට පස්සෙ මේ අමුතු නඩුවක් හදුව. දැන් අපේ පක්ෂයේ කාර්යාලයේ සිටින්නේ ඒ තැනැත්තා බව මා කියන්නේ ඉතාමත් කනගාටුවෙනුයි. මේ වගේ වැඩ කිරීමෙන් කැමැල් සිදු වන්නේ අපේ පක්ෂයටමයි”

මා මේ කියෙව්වේ එදා තමුන් නාසෙලාගේ පක්ෂයේම සිටි ගරු මන්ත්‍රීවරයකු ප්‍රකාශ කළ දෙයක්. කවිද මෙහි කියවෙන පුද්ගලයා? ඔහුගේ නම හැරලි කි කිවින්ටස් මහවලතැන්නේ ජයවර්ධනයි. මොහුගේ අම්මාගේ නම මහවලතැන්නේ ජයවර්ධන කුමාරිහමියි. කවිද මේ මහවල තැන්නේ ජයවර්ධන කුමාරිහමි කියන්නේ මහවලතැන්නේ රත්වත්තේ කුමාරිහමිගේ එක්කුසේපත් සහෝදරයි. මහවල තැන්නේ රත්වත්තේ කුමාරිහමි කියන්නේ මහවල් තැන්නේ සිරිමාවෝ රත්වත්තේ ඩයස් බණ්ඩාරනායක අගමැතිනියගේ මැණියෝයි. ඒ අන්දමින් නැදැකම අනුව බලනව නම් මේ හැරලි කි කිවින්ටස් මහවලතැන්නේ ජයවර්ධන නමැති තැනැත්තා අගමැතිනියගේ ඥාති සහෝදරයෙක්. මේ ඥාති සහෝදරයා බේරා ගැනීම පිණිස අගමැතිනිය කර තිබෙන වැඩ පිළිබඳව කරුණු ස්වල්පයක් මා තමුන් නාන්සේට ඉදිරිපත් කරන්නට කැමතියි.

1946 අප්‍රේල් මසයේදී, මේ පුද්ගලයා වැලිමඩ සී. අර්. ඩී. වශයෙන් සිටියදී රුපියල් 6,180 ක මුදලක් නැති වුණු බව මම තමුන් නාන්සේට මතක් කරනව. ඒ මුදල් කොයි අන්දමින් නැති වුණද කියා වග විභාගයකුත් කළාය කියා අපට දැන ගන්නට ලැබී තිබෙනව. ඊට පසු මේ පුද්ගලයා කැකිරාවේ ඉපල්ගම ආදායම් පාලක නිලධාරී තැන වශයෙන් සිටිය. ඒ අවස්ථාවේදී මැරිවිවි ඇතුන්ගෙන් ඇත් දත් හොරකම් කළා. ඊටත් පසුව තමයි, ආනමඩුවේ ආදායම් පාලක නිලධාරී තැන සිටිද්දී 1952 ඔක්තෝබර් 21 වැනිදා රුපියල් 15,000ක් නැති වුණාය කියා පෙලිසියට පැමිණිලි කළේ. මොහුට විරුද්ධව නඩු දැමිම. ඒ නඩුවෙන්, දිස්ත්‍රික් උසාවියේදී මොහු 6

මාසයකට හිරේට නියම වුණා. ඊට පසු ඇපැල් ගත් විට 1959 ජනවාරි 23 වැනිදා නිදහස් වුණා. මේ අතරතුරේදී දෙපාර්තමේන්තු වෙන් විනයානුකූල පරීක්ෂණයකුත් පැවැත්වුවා. මේ පරීක්ෂණයේදී ඔහු වැරදි කාරයා බවට නිර්දේශ කර සේවයෙන් අස් කරන්නට නියම කළා. 1956 ජූලි මස 18 වැනිදා මොහු සේවයෙන් අස් කරන්නාය කියා රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව ස්වදේශ කටයුතු භාර ඇමතිතුමට දැන්වුවා. 1960 ජූලි 20 වැනිදා සිරිමාවෝ බණ්ඩාර නායක මැතිණිය අගමැති ධුරයේ වැඩ භාර ගත්තා. ඒ අවුරුද්දේම අගෝස්තු මාසේ 12 වැනිදා ගරු අගමැතිනියගේ ඥාති සහෝදරයෙකු වූ එස්. ආර්. බී. කොබ්බෑකඩුව හෙවත් හෙක්ටර් කොබ්බෑකඩුව මහත්මයා පොදු සේවා කොමිෂන් සභාවට පත් කරනු ලැබුවා. ඒ පත්වීම සිදු කර මාස ගණනක් යන්න ප්‍රථමයෙන් පොදු සේවා කොමිෂන් සභාව මගින් එවන ලද ලියමනකින් මොකක්ද කර තිබෙන්නේ? අර මුලින් මා සඳහන් කළ තීන්දුව සංශෝධනය කරන ලද බවයි පොදු සේවා කොමිසමෙන් ආ ලියමනෙන් දැන්නුවේ. ඒ ලියමනේ මේ අන්දමට සඳහන් වෙනව:

“The P. S. C. has ordered me to inform you that the order of dismissal of the above officer has been amended as follows—Forced to retire for inefficiency as merciful consideration.

P. S. C. is of opinion that no deduction should be made from his maximum salary or gratuity or award payable to him. P. S. C. requests that Finance Minister be instructed accordingly.”

මොන කාරණයක් නිසාද, අකාර්යක්ෂම භාවය හේතුකොටගෙන අනුකම්පාවක් වශයෙන් විශ්‍රාම යන්න බල කරන ලෙස පොදු සේවා කොමිෂන් සභාව තීරණය කළේ. ගරු අගමැතිනියගේ ඥාති සහෝදරයෙකු වන අර මා මුලින් සඳහන් කළ කොබ්බෑකඩුව මහත්මයා පත් කළාට පස්සෙ තමයි මේ අන්දමට කරන්න යෙදුණේ. එපමණක් නොවෙයි, ඔහුට ලැබිය යුතු වේතනයෙන් හෝ පාරිතෝෂික මුදලින් හෝ වෙනත් කිසිම දෙයකින් සත්‍යක්වත් අඩු නොකළ යුතුය කියාත් තීරණය වුණා. මෙතන විශේෂ කාරණයක් තිබෙනව. මොහුට විරුද්ධව උසාවියට ඉදිරිපත් කළ වෝදනාව මුදල් වංචා කිරීමයි.

එහෙත් දෙපාර්තමේන්තුවෙන් කරන ලද විනයානුකූල පරීක්ෂණයේදී ඊට ඉදිරිම වෙනස් වෝදනා ඉදිරිපත් කරන්න යෙදුණා. වෝදනා දහයක් ඉදිරිපත් කළා. එයින් හතරකට මොහු වැරදිකාරයා හැටියට තීන්දු වුණා. උසාවියට ඉදිරිපත් කරන ලද නඩුවක් දෙපාර්තමේන්තුව මගින් පවත්වන ලද විනයානුකූල පරීක්ෂණයන් අතර කිසිම සම්බන්ධයක් නැහැ, වෝදනා ගැන බලන විට, දෙපාර්තමේන්තුවෙන් කරන ලද පරීක්ෂණයෙන් පසු පරීක්ෂක වරයා මේ අන්දමට වාර්තාවේ සටහන් කර තිබෙනවා :

“ඒ අනුව ඉඩම් සංවර්ධන ආඥාපනත යටතේ පදිංචිකරුවන්ට ගෙවීම උදෙසා පුත්තලමේ උපදිසාපතිවරයාගෙන් මුදල් ලබාගෙන තිබියදීත්, තමන් යටතේ රාජකාරිය කළ, කොඳලන්දිගම ගම්පති ඒ. එච්. මුදියන්සේ හා කොට්ටකච්චියේ ගම්පති ඒ. එච්. එම්. හේරත් බණ්ඩා යන මහතන්ගෙන් ඔහු ණයට මුදල් ලබා ගත් බවට ඇති අංක 4, 5 සහ 6 යන වෝදනාවලට ඔහු වැරදිකරු බව මම තීරණය කරමි.”

ඔය විධියටයි පරීක්ෂක නිලධාරී තැන වාර්තා කර තිබෙන්නේ. පරීක්ෂක නිලධාරී හැටියට ක්‍රියා කර තිබෙන්නේ පුත්තලමේ හිටපු ඒජන්තතුමා. ඒජන්තතුමාගේ වාර්තාව බොහොම දීර්ඝ එකක්. ඔක්කොම කියවන්න වෙලාවක් නැහැ. වාර්තාව අවසන් කර තිබෙන්නේ මෙන්න මේ ඡේද යෙහුයි :

“ගම් මුලාදැනින්ගෙන් මුදල් ණයට ගැනීමත්, ඉන් එක් අයකුට ආපසු ණය මුදල් නොදීමත්, එවැනි තත්ත්වයක් උදාවූයේ මුදල් පෙට්ටියේ යතුරු අමතක වීමෙන් කුරුණෑගල දමා ආ. බව නිසායයි අසත්‍ය කථාවක් ගෙනීමෙනුත්, මෙම නිලධාරීතැනගේ වගකීමෙන් තොර ක්‍රියාවත්, කුමන දඩුවම කින් හෝ නැතිවේ යයි මම නොසිතමි. මොහු සේවයෙන් පහ කළ යුතු බව මම නිර්දේශ කරමි. පරීක්ෂණයේ මගේ ලිපි ගොනු සහ සටහන් මේ සමග ඉදිරිපත් කරමි.”

දැන් මෙහි තිබෙන විශේෂ කාරණය මෙයයි : 1956 ජූලි මාසේ 18 වැනිදායි මොහු සේවයෙන් අස් කරන්නායි කියා පළමුවෙන්ම නියෝග කළේ. ඒ, දෙපාර්තමේන්තුවේ විනයානුකූල පරීක්ෂණයෙන් පස්සෙ. 1959 ජනවාරි මාසෙ 23 වැනිදායි ඔහුට විරුද්ධව උසාවියේ පවරන ලද නඩුව හා සම්බන්ධ ඇපාලෙදී ඔහු නිදහස් වුණේ. එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. සී. බණ්ඩාර නායක මැතිතුමා මැරුණේ 1959 සැප්තැම්බර් මාසයේදීයි. 1959 ජනවාරි සිට 1959

සැප්තැම්බර් දක්වා එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. සී. බණ්ඩාරනායක අගමැතිතුමා මොන විධියක හෝ ඇඟිලි ගැසීමක් කළේ නැහැ. එතුමාගේ භාය්‍යාවගේ ඥාති සහෝදරයකු වන මේ හොර තක්කඩියා බේරීමට එතුමා කිසිවක් කළේ නැහැ.

1960 ජූලි 20 වන දා සිරිමාවෝ බණ්ඩාර නායක මැතිනිය අගමැතිනිය වූවාට පසු මොකක්ද වුණේ ? 1960 අගෝස්තු මාසයේදී කොබ්බෑකඩුව රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවට පත් කළා. හැරල්ඩ් ක්වින්ටස් මහවලතැන්නේ ජයවර්ධන මාස කිහිපයකදී නිදහස් කළා. එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. සී. බණ්ඩාරනායක මැතිතුමා අගමැතිව සිටියදී මොහු බේරීමට කිසිවක් කළේ නැහැ. නමුත් සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිණිය අගමැතිණිය වූවාට පසු වහාම වැඩ පිළිවෙලක් යෙදුවා, තම ඥාති සහෝදරයා වූ මේ හොරා, මහජන මුදල් ගසා කෑ කුහකයා, බේරීමට.

දැන් මුදල් ඇමතිව සිටින්නේ හොරා අල්ලන්න පැමිණි ලංකා සම සමාජ පක්ෂයේ නායකතුමායි. මෙන්න එතුමාට හොඳ අවස්ථාවක්. මේ මුදල් මොහුගෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම අය කරගත යුතුයි. විශ්‍රාම වැටුප් ගෙවනවා නම් එය සම්පූර්ණයෙන්ම නතර කළ යුතුයි. පාරිතෝෂික මුදලක් ගෙවනවා නම් එය රාජසන්නක කළ යුතුයි. එසේ නොකරනවා නම් වැදි බණ දෙඩන්න එපා යයි මම එතුමාට කියනවා. වේදිකාවට නැගී දූෂණ නැති කරනවා යයි කියමින් වැදි බණ දෙඩන්න එපායයි මම කියනවා.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ලංකා සම සමාජ පක්ෂයේත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේත් හවුල සම්බන්ධයෙන් වචන සවලායක් කීමට මම අදහස් කරනවා. තමුත් තරාත්සේට මතක ඇති 1963 අගෝස්තු 12 වන දා විශාල හවුලක් ඇති වුණු බව. එය මේ හවුල වූයේ නොවෙයි. මේ හවුල මූලික ප්‍රතිපත්ති එකට එකක් ගැළපෙන්නේ නැති පක්ෂ දෙකක් අතර ඇති වූ හවුලක්. ඒ හවුල මූලික ප්‍රතිපත්තිවලින් එකිනෙකට එකඟ පක්ෂ තුනක් සමග ඇති වූ එකක්. ඒ හවුල ඇති වූයේ 1963 අගෝස්තු 12 වනදා නිදහස් චතුරශ්‍රයේදී බව තමුත්තාත්සේට මතක ඇති. එදා මතුල්ලේර වාදනය කොට, මංගල ගී ගාය

[මැතිව මයා.]

නය කොට, නැටුම්, ගැයුම්, වැයුම් මධ්‍යයේ කඳුළු හලමින්, හොටු පෙරමින්, ඒ නායක සිත් තුන් දෙනා එකතු වී විශාල ගිවිසුමකට අත්සන් කළා. නමුත් මාස 12ක් යත්තට පෙර ඒ හවුලට මොකක්ද වුණේ? ඒ හවුල සම්පූර්ණයෙන්ම අවුල් වුණා.

එදා ඔවුන් කිව්වා, ලංකා සම සමාජ පක්ෂයේ යකඩ පොලුත්, කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ සිමෙන්තිත්, මහජන එක්සත් පෙරමුණේ කළුගජතත් යන මේවා එකතු කොට සදහටම තිබෙන බැම්මක් බැන්දය කිව්වා. මොකක්ද මේ බැම්මට වුණේ? පිටින් ආක්‍රමණයක් ඇති වුණාද? නැති නම් බෝම්බ ගැහුවාද? එවැනි කිසිවක් වුණේ නැහැ. වුණේ එකම එක දෙයයි. මනුෂ්‍යයාගේ තිබෙන දුර්වලකම නිසා තනතුරු ලෝභය නිසා මේ හවුල කැඩුණා.

ඩී. බී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.

(ති.රු. ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන)

(Mr. D. B. R. Gunawardena)

ලොක්කන්ගේ හවුල පමණයි කැඩුණේ අනික් ඒවා කැඩිල නැහැ.

මැතිව මයා.

(ති.රු. ම.ම.පු.)

(Mr. Mathew)

තනතුරු ලෝභය නිසා ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ අය ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට බැඳුණා. බල කාමයෙන් කුල්මත් වූ ලංකා සමසමාජය පක්ෂයේ අය ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට රිංගා ගැනීම නිසා මේ සදහටම පවතිනවය කිව්ව කොන්ක්‍රීට් බැම්මට මොකක්ද වුණේ. පරමාණු බෝම්බයකට වඩා බලසම්පන්න බලකාමයෙන් හා බල මහිමයෙන් මේ බැම්ම සුණු විසුණු වී ගියා. යකඩ පොලු සිරිමාවෝ රජයට හේත්තු වුණා. යකඩ පොලු දෙකක් පිටින් එල්ලිලා තිබෙනවා. සිමෙන්ති කොට්ටයකුත් හේත්තු වෙලා. කොමියුනිස්ට් පක්ෂය ආණ්ඩුවට සහයෝගය දෙනවලු. එයින්ම එක්කෙනෙක් ගියා. කෝට්ටේ ගරු මන්ත්‍රී වරයා (ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.) ඒ පැත්තට ගියා. [බාධා කිරීමක්] කළුගල් වලට මොකක්ද වුණේ? එයත් දෙකට කැඩුණා. එක කොටසක් මෙනත. කොට්ටාවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඩී. බී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.) මෙනත. අනික් කොටස අතන. එතනින් තමයි අර පැත්තට පණින්නේ. ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් ඔය ආසනවලින් තමයි අර පැත්තට පැන්නේ.

වර්ධන මයා.) මෙනත. අනික් කොටස අතන. එතනින් තමයි අර පැත්තට පණින්නේ. ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් ඔය ආසනවලින් තමයි අර පැත්තට පැන්නේ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ කිසිවෙක් සභාවේ නැතිවීම ගැන කතාගොටුයි. නමුත් වෙන අවස්ථාවක් නොලැබෙන නිසා එතුමන්ලා මෙනත සිටියත් නැතත් එදා ඔවුන් කී කරුණු ගැන මතක් කරන්න ඕනැ. ගරු මුදල් ඇමතිතුමාත් පැනලා ගිහින්. එදා 1956 දී අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.) බණ්ඩාර නායක රජයේ ඇමති ධුරයක් භාරගත් නායක කියා දෙහිවල-ගල්කිස්සෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා) විසින් අවිස්සාවේල්ලේ මන්ත්‍රී භරයා හෙළා දැක්කා. එතුමාට අපහාස කළා. අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට විරුද්ධව කථා කරමින් කීප වතාවක්ම මේ ගරු සභාවේදී එතුමාට බැණ වැද තිබෙනවා. 1962 අගෝස්තු මස 24 වැනිදා දෙහිවල-ගල්කිස්සෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට මේ අන්දමින් පරිභව කළා. පිටුව 3495 :

“However I have always held him in utter contempt for having left his Bolshevism to lick the late Bandaranaike’s shoes and apparently some of the dust of it is still having a tang on the tongue for he is searching now apparently for a new Bandaranaike whose boots must be just as tasty as the old one.” —[OFFICIAL REPORT, 24th August, 1962; Vol. 47, c. 3495.]

කවුද මේ කියන්නේ? දෙහිවල-ගල්කිස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමායි. මොකක්ද මෙහි සිංහල අනුවාදය?

“කෙසේ වුවද පරලෝඝපත් බණ්ඩාර නායක පා ලෙටකෑම සදහා තමාගේ බෝල්ෂේවික්ස් වාදය අත්හැර දැමීම ගැන මා හැම විටම ඔහු තදින්ම හෙළා දැක්කා. දැන් අලුත් බණ්ඩාරනායක කෙනෙකුගේ සපත්තු ලෙට කෑමට මෙන් ඔහුගේ දිවේ තාමත් අර පරණ දුවිල්ල තුවරී තිබෙන බව පෙනෙනවා.” දැන් තමුත්තාත්සෝලා මොකක්ද කරන්නේ? එදා 1956 දී ‘මහජන මතයක්’ ඇතිවයි අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා

(ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.) ආණ්ඩුවේ ඇමති ධුරයක් දැරුවේ. තමුන් නාන්සේලා—මේ පස්ස දෙරෙන් ආ අය—දැන් මොකද කරන්නේ? තමුන් නාන්සේලා දැන් බණ්ඩාරනායක දෙපොළකගේ පමණක් නොවෙයි, බණ්ඩාරනායක මුළු සංහතියේම—රදළ නැන්දාගේත්, බැණාගේත්—දහසිය බෝතික්කාගේත්—මුළු සංහතියේම ඇවිටැඹිරාලුගේ වැඩේ කරන්නේ. ඇවිටැඹියා වනාහි අධෝ මාර්ගය ලොවන එකෙකි. ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ඊට වඩා මා ඒ සම්බන්ධව විග්‍රහ කරන්නේ නැහැ. එදා, 1956 දී මැති වරණයකින් පසු අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා ඇමති ධුරයක් බාර ගැනීමෙන් සපත්තු ලෙව්වය කියා තමුන් නාන්සේලා කියනවා නම්, අද තමුන් නාන්සේලා කරන්නේ මොකක්ද කියා මා ප්‍රශ්න කර නව. ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, එපමණකින් නැවතුණේ නැහැ.

“We have no objection to the original secret alliance between Avissawella and Dompe or to the new public alliance between them. We do not mind as to even who is prostituting whom if only they themselves will understand that each is prostituting the other! This is political prostitution of the worst order.” —[OFFICIAL REPORT, 24th August, 1962; Vol. 47, c. 3496.]

කවද මේ කියන්නේ? දෙහිවල-ගල් කිස්සෙ ගරු මන්ත්‍රිතුමා අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා හෙළා දකින සැටියි මේ. එහි සිංහල අනුවාදය මෙහෙමයි :

“අවිස්සාවේල්ලත් දොම්පෙන් අතර මූලින් ඇති කරගත් රහස් ගිවිසුම ගැන හෝ අළුතෙන් දෙදෙනා අතර ඇති කර ගෙන තිබෙන ප්‍රසිද්ධ ගිවිසුම ගැන හෝ අපගේ කිසිම විරුද්ධත්වයක් නැහැ. එකෙක් අනිකාට ගණිකා කර්මයේ යෙදී ඇති වග ඔවුන්ට වැටහී ගොස් තිබෙනවා නම් කවුරුත් කාට ගණිකා කර්මය කළත් අපට කමක් නැහැ. මෙය අන්තිම පහත් පෙළේ දේශපාලන ගණිකා කර්මයක්.”

එසේ නම් දැන් තමුන් නාන්සේලා කරන්නේ ගණිකා කර්මයක් නොවේද? දැන් මේව මතක නැති වෙලාද? ගරු මුදල් ඇමතිතුමා සිටින නිසා මා විශේෂ යෙන් මතක් කරන්නට සතුටුයි; තමුන් නාන්සේලා මතක නැත්නම් මා මතක්

කරන්නට සතුටුයි අපේ අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා තමුන් නාන්සේලා විග්‍රහ කළ හැටි.

“The hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera) said that we cannot take a very narrow view of it. We must take a very broad view of it. Yes, the hon. Member for Yatiyantota has a very broad base—a broad back, I might say—and the hon. Member for Yatiyantota has a scent of a pariah dog when it comes to the question of a broad back.” —OFFICIAL REPORT, 3rd November, 1960; Vol. 41, c. 396].

මේකෙ සිංහල අනුවාදය මෙහෙමයි. අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා දැන් සිටින මුදල් ඇමතිතුමා වන යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රිතුමා සම්බන්ධව 1960 නොවැම්බර් මාසයේ 9 වැනිදා කී වචනය මේ :

“යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රිතුමා කියනවා මේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධව පටු ලෙස කල්පනා කරන්නට බැරිය කියා; මේක පළල් ලෙස කල්පනා කළයුතුය කියා. ඔව්, යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රිතුමාට පළල් පද නමක් ඇත. පළල් තට්ටමක්; මට කියන්නට පුළුවන්, පළල් තඩි තට්ටමක් ගැන කල්පනා කරන විට යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රිතුමාට පර බල්ලෙකුගේ ඉව තිබෙනවා.”

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ අපි කියන දේවල් නොවෙයි. මේ එවකට වම් හවුල් වලව්වේ සිටි සහෝදරයින් එකිනෙකා ගැන කිව්ව කථායි. මේ හවුලක් කඩා දමා, අලුත් හවුලක් ඇති කර ගන්න අරලියගහ මන්දිරයට දිව්වේ ඉව වැටිලාද කියා අපි නොදන්න නිසයි තමුන් නාන්සේලාගෙන් අහන්නේ. එපමණක් නොවෙයි, දෙහිවල-ගල් කිස්සෙ ගරු මන්ත්‍රිතුමා (ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා) ඒ අවස්ථාවෙදී මේ අන්දමටත් කියා තිබෙනවා. 1962 අගෝස්තු මාසෙ 24 වැනිදා හැන්සඩ් වාර්තාවේ 3497 වැනි තීරයේ මෙසේ එය වාර්තා වී තිබෙනවා :

“My good Friend gets up and says : “I say I was not the midwife of the S. L. F. P. Government. The hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera) is the midwife.” Pardon me, I also claim to be one of the midwives for, as far as we are concerned, unlike the hon. Member for Avissawella’s party, we function as a party and not as individuals.”

[මැතිවි මයා.]

ඒ කළාවේ තවදුරටත් මෙසේ කියා තිබෙනවා :

“The hon. Member for Avissawella said that we participated in bringing this Government to life. Well, we participated in the birth of this child, we participated in nurturing it and trying to effectively educate it in order that it may become an honourable, decent man as it grew up. We found however—yes, we know everyone will say that we should have known in advance that it would be so—that we had assisted in the birth of one of these children who are now supposed to be the result of that thing called Thalidomide. But there is this difference. At least we can recognize the distortion and the horror as it appears, but apparently it is left to the hon. Member for Avissawella to seek to become its wet nurse after the horror has been discovered!”—[OFFICIAL REPORT, 24th August, 1962; Vol. 47, c. 3497].

ඒ කොටසෙ සිංහල අනුවාදය මෙසේයි. දෙහිවල-ගල්කිස්සෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා, අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා සම්බන්ධයෙන් මෙසේ කියනවා :

මගේ හොඳ මිත්‍රයා නැගිට කියනවා : “ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ ආණ්ඩුවේ විත්තල අම්මා වුනේ මම නොවේ. විත්තල අම්මා යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීවරයා (ආවායා එන්. එම්. පෙරේරා).” මට සමාවන්න. මාත් එක විත්තලවක් වෙලා තිබෙනවා. ඒ මොකද, අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීවරයාගේ පක්ෂය වගේ නොවෙයි අප ක්‍රියා කරන්නේ. පක්ෂයක් වශයෙන් මිසක් පුද්ගලයන් වශයෙන් නොවේ, අප ක්‍රියා කරන්නේ.

මේ ආණ්ඩුව පණ ගැස්සීමට අප හවුල් වුනා යයි අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීවරයා කියනවා. හැබැයි, මේ දරුවාගේ උත්පත්තියට අපත් හවුල් වුනා. හදා-වඩා ගැනීමටත් හවුල් උනා. හැදිගෙන යන විට හොඳ නම්බුකාර මිනිහෙකු වෙය, යන අදහසින් ඉගැන්වීමටත් හවුල් වුනා. සමහරුන් අපෙන් ප්‍රශ්න කරන්නට පුළුවන් විදියටම, මේ දරුවා අංග විකල යක් පැරියෙක් බව අපට කල් ඇතුළුව දැන ගන්නට ලැබුණා. නමුත් අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීවරයා ඒ යක් පැරියාට දැන් තන කිරි පොවන්නට දහලන බව ජේනවා.

අද ඔහු අපට විප්ලවය ගැන, නැහැ එය අත්හැර දමන අන්දම ගැන, පාඩමක් කියා දුන්නා, ඔව්. එයා කිව්වා, “විප්ලවය එන විට මාත් ඉන්නවා” කියා. ඔව්. බොහොම දෙනෙක් ඉන්නවා අනුන්ගේ දූෂීය මහත්සියෙන් අස්වැන්න නෙලා ගන්න.

ගරු නියෝජ්‍ය කළානායකතුමනි, සම සමාජ පාක්ෂිකයන් එද මේ ආණ්ඩුව යක් පැටවකු වශයෙන් හැදින්වූ නමුත් දැන් සේම සිටිනු තිබේ.

ඔවුන් ඒ යක් පැටවා සරණ පාවා ගෙන තිබෙන බවයි අපට පෙනෙන්නේ. යක් පැටවකු හද වඩා ගත්තාලු. නමුත් දැන් සරණපාවා ගෙන තිබෙනවා. එපමණක් නොව, දෙහිවල-ගල්කිස්සෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා පසුගිය මාර්තු මස 21 වැනිදා ශෝල් පේස් පිට්ටනියේදී මේ විධියට කියා තිබෙනවා. එය මාර්තු මස 22 වැනිදා “ඔබ්සර්වර් පත්‍රයෙහි පළ වී තිබෙනවා :

“‘Are we to cradle this Government?’ Dr. de Silva asked, accompanying his remark with a characteristic gesture.”

“අප මේ ආණ්ඩුව තුරුළු කොට තලවන්නද?” කියලයි එදා කියා තිබෙන්නේ. නමුත් දැන් තමුත්තාත්සේලා කර තිබෙන්නේ කුමක්ද? සිරිමාවෝ රජයේ උකුලේ තුරුළු වී කිරි බොනවා නේද? එදා තමුත්තාත්සේලා අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට විරුද්ධව කළ චෝදනා ගැන දැන් මොකද කියන්නේ? දැන් තමුත්තාත්සේලාටම ඒ චෝදනා ආපසු එල්ල වී තිබෙනවා නේද? හෙට එළිවන තුරු වුවත් මේ විධියේ සැසඳීමටල යෙදෙන්නට පුළුවන්. ඒ තරමටම කරුණු තිබෙනවා. නමුත් මා දැන් වැඩි දුර කළා කරන්නට යන්නේ නැහැ.

නියෝජ්‍ය කළානායක තුමා

(பிரதிச் சபாநாயகர்)

(Mr. Deputy-Speaker)

ගරු මන්ත්‍රීතුමා දැන් මිනිත්තු 45 ක් විතර ගත්තා නේද?

මැතිවි මයා.

(திரு. மதியூ.)

(Mr. Mathew)

ඔව්, එහෙම නම්, තවත් මන්ත්‍රීවරුන් කළා කරන්නට සිටින නිසා දැනට මගේ කළාව මෙනෙකින් අවසන් කරනවා. නමුත් සටහන් කර ගත් කරුණු තම් තවත් හුඟක් තිබෙනවා. තමුත්තාත්

අ. හා. 2.53

පී. පී. ජේ. සෙනෙවිරත්න මයා. (මහියංගන)

(திரு. சி. பி. ஜே. செனவிரத்ன—மஹியங்கன)

(Mr. C. P. J. Seneviratne)

ගරු නියෝජ්‍ය කළාතායකතුමනි, කොලොන්නේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද සංශෝධනය ස්ථිර කරන ගමන් ම මේ රාජ්‍යය කළාව ගැනත් වචන ස්වල්පයක් කළා කරන්නට කැමතියි. මෑත යුගයේදී ඇති වූ ලොකුම දේශපාලන පාඩමක් කරණකොට ගෙන බිහි කරන ලද මේ රාජ්‍යය කළාව මුලින් ම පටන් ගෙන තිබෙන්නේ, “සාමාන්‍ය ජනතාවගේ මෙම සමාජය, සංස්කෘතික, දේශපාලනමය හා ආර්ථික ජයග්‍රහණය තවත් ඉදිරියට ගෙන යාම හා වැඩ කරන ජනතාවගේ සම්පූර්ණ සහයෝගය ලබා ගැනීමෙන් ප්‍රතිභාව හා යටත් විජිතවාදී බලයට විරුද්ධව ගෙන යන සටන වඩාත් ශක්තිමත් කර වැඩි දියුණු කිරීම සඳහා.....” යනාදී වශයෙන් කීමෙනි. අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමා “ප්‍රතිභාව” යයි මෙහි සඳහන් කර තිබෙන්නේ කාටදැයි බලමු.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

යු. එන්. පී. කාරයිත්ට.

සෙනෙවිරත්න මයා.

(திரு. செனவிரத்ன)

(Mr. Seneviratne)

මේ සඳහන් කර තිබෙන්නේ එක්තරා දේශපාලන පක්ෂයකට අයත් අය ගැන නම්, ඇත්තෙන්ම මෙය දේශපාලන ප්‍රතිභාවෙන් විය දැන සඳහන් කිරීමක්.

අපි දැන් සොයා බලමු, මේ දේශපාලන ප්‍රතිභාවෙන් කියන්නේ කාටද කියා. යම් කිසි දේශපාලන පක්ෂයක නායකයා තත් විසින් බිහි කරන ලද ප්‍රතිපත්ති කලක් තිස්සේ පිළිපැද, පසු අවස්ථාවක එම දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති පාවා දී වෙනත් දේශපාලන ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කරන පක්ෂයක් හා නවුලක් ඇති කර ගන්නා පක්ෂයක් වෙතොත් අන්න ඒ දේශපාලන පක්ෂය ප්‍රතිභාවෙන් පක්ෂයක් හැටියට සැලකිය හැකියි. එසේ නැතිනම්, තව අතකින් බොහෝ කලක් තිස්සේ යම් දේශපාලන පක්ෂයක් යම්කිසි මහජන කොටසක් වෙනුවෙන් යම් පිළිවෙලක් දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති අනුගමනය කර ගෙන ඇතිත් යම්කිසි අවස්ථාවකදී එසේ අනුගමනය කරගෙන හා දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති පසෙකට දමා වෙනත් දේශපාලන පක්ෂයක් තුළට පස්සා දොරින් ඊංගා ගෙන, එම දේශපාලන පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්ති අනුගමනය කරන්න විරූ කර නවා නම් එවැනි කොටසකටත් මට තේරෙන හැටියට දේශපාලන ප්‍රතිභාවෙන් ය කියා කියන්න පුළුවනි.

තව අතකින් බොහෝ කලක් තිස්සේ යම් දේශපාලන පක්ෂයක් යම්කිසි මහජන කොටසක් වෙනුවෙන් යම් පිළිවෙලක් දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති අනුගමනය කර ගෙන ඇතිත් යම්කිසි අවස්ථාවකදී එසේ අනුගමනය කරගෙන හා දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති පසෙකට දමා වෙනත් දේශපාලන පක්ෂයක් තුළට පස්සා දොරින් ඊංගා ගෙන, එම දේශපාලන පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්ති අනුගමනය කරන්න විරූ කර නවා නම් එවැනි කොටසකටත් මට තේරෙන හැටියට දේශපාලන ප්‍රතිභාවෙන් ය කියා කියන්න පුළුවනි.

පී. බී. බාලසුරිය මයා. (ගලිගමුව)

(திரு. பி. பி. பாலசுரிய—கலிகொமுவு)

Mr. P. B. Balasuriya—Galigomuwa)

ඔය එකක්වන කෙරිල නැහැ.

සෙනෙවිරත්න මයා.

(திரு. செனவிரத்ன)

(Mr. Seneviratne)

මොන මොන දේශපාලන පක්ෂ මෙම ප්‍රතිභාවෙන් විය කරා ගමන් කර තිබෙනවාද කියා අපි ඊළඟට බලමු.

වර්ෂ 1960 ජූලි මැතිවරණයේදී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය මහජනයා ඉදිරියට ගොස් දුන් පොරොන්දුව මෙකක්ද? ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ අගමැතිනිය එදා කීවේ “මම, මගේ නැසි ගිය සැමියාගේ මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව ක්‍රියාවේ යෙදවීමට පොරොන්දු වෙනවා; එම නිසා මට අවස්ථාවක් දෙන්න” කියායි දිවංගත බණ්ඩාරනායක අගමැතිතුමා විසින් මැද පිළිවෙත තම පක්ෂයට ඉදිරිපත් කරමින් වාමාංශික මාක්ස්වාදීන් ගැන එදා මොකක්ද කීවේ? “මාක්ස්වාදය මා කිසි විටෙක පිළිගන්නේ නැහැ; මේ රටේ මාක්ස්වාදීන්ට කිසි කලෙක තැනක් නැහැ; එම නිසා මා මැද පිළිවෙත ඔස්සේ සමාජවාදය කරා ගමන් කරනවා” ය කියායි, එතුමා එදා කීවේ. එම පොරොන්දුව අනුව මේ රටේ ජනතාව යම්කිසි ස්ථිර ක්‍රියා මාර්ගයක් ගත්තා. අපි දන්නවා, එදා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයත්, ඇතැම් වාමාංශික පක්ෂත්—කොමියුනිස්ට් පක්ෂය සහ ලංකා සමසමාජ පක්ෂය යනාදී පක්ෂ—අතර තරඟ තැතිකිරීමේ සම්මති යක පෞද්ගලිකව ඇති කර ගත් බව.

[සෙනෙට්‍රන් න මහ.]

එසේ ඇති කර ගෙන මහජනයා ඉදිරියට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ගියේ බණ්ඩාර නායක අගමැතිතුමාගේ මැද පිළිවෙත අනුගමනය කරන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂයක් හැටියටයි.

එසේ එම පක්ෂය කටයුතු කළ නිසයි, මහජනයා එදා යම් ස්ථිර තීරණයක් අර ගෙන, ක්‍රියා කොට ආසන 75ක් දිනාගෙන පාර්ලිමේන්තුවට එන්න ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට ඉඩ ලබා දුන්නේ. එදා ඒ විධියේ ස්ථිර ප්‍රතිපත්තියක්, ස්ථිර තීරණයක් මහජනයා නොගන්න නම් සමහරවිට අර ඡන්ද ගිවිසුම් ඇතිකර ගත් ලංකා සම සමාජ පක්ෂයටත් කොමියුනිස්ට් පක්ෂයටත් තව ආසන ගණනාවක් ලැබෙනව ඇති. නමුත් ඒ අනුව ඇතැම් වාමාංශික පක්ෂවල සාමාජිකයන් කීප දෙනෙකුට පෞද්ගලිකව ආසන කීපයක් දිනා ගන්න පුළුවන් වුණා. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට ආසන 75ක්ම මහජනතාව ලබා දීමෙන් එදා ඔවුන් කළේ කුමක්ද? ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂයකට ස්ථිර තීරණයක් දුන් බවයි, එයින් අපට පෙනෙන්නේ. එම ස්ථිර තීරණය දන්නාට පසුව ආසන 75 කින් යුක්තව රජයක් පිහිටුවා ගන්න ඒ අයට ඉඩ ලැබුණා. එසේ රජයක් පිහිටුවා, අවුරුදු 4ක් තිස්සේ පාලනය ගෙන ගොස් මුලදී මහජනයාට දුන් පොරොන්දු කිසි වක් ඉටු කිරීමට බැරිවී, අවුරුදු 4 නිම වුවාට පසුව, සම්පූර්ණයෙන්ම එදා ඡන්දය දුන් ජනතාවට පහර ගසා, ඔවුන් පාවා දී, ඒ ජනතාවට පොරොන්දු වූ මැද පිළිවෙතේ ප්‍රතිපත්තිය සම්පූර්ණයෙන් අමතක කර ලංකා සමසමාජ පක්ෂය සමග දේශපාලන ගණිකා ක්‍රමයක් ඇති කර ගන්නා නම් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය දේශපාලන වශයෙන් ප්‍රතිගාමීනොවේද?

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ප්‍රතිගාමීන් කියන්නේ පස්සට යන මිනිසුන්ටයි. ප්‍රගතිශීලීන් කියන්නේ ප්‍රගතියට හෙවත් ඉදිරියට යන අයටයි. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය අවුරුදු 4ක් තිස්සේ දේශපාලන මාර්ගයෙහි ඉදිරියට ගොස් තිබෙනවාද? ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය එදා මේ රටේ ජනතාවට දුන් පොරොන්දු වලින් ඉටු කළේ මොනවාද? වර්ෂ 4ක් තිස්සේ මේ රට ආර්ථික ප්‍රපාතයට ඇද දමා, අල්ලස් දූෂණවලින් ගද්ගය සවා, මහ

ජනයා ඉදිරියට ගොස් මුහුණ දෙන්නට බැරි තත්ත්වයක් ඇති කරගෙන, අවුරුදු 4ක් තිස්සේ මේ ලෙඩා වෙදමහත්වරුන් 4 දෙනෙකුට භාර දී අවසානයේදී, 5 වෙනි අවුරුද්දේ, ලෙඩා පණ අදින විට දොස්තර මහත්මයකුට භාර දීලා තියෙනව. දොස්තර මහත්මයා කියනව, ලෙඩා බේරා ගන්නට බොහොම අමාරුය, බෙහෙත් නැත, පණ ඇදීමෙන්වත් බේරා ගන්න බෙල්ල මිරිකන්නමය කියා. මේ පිළිවෙළේ දේශපාලන ප්‍රතිගාමීන් දෙකොටසක් ඉදිරියෙහි අපි අද මේ ගරු සභාවෙහි ඉන්නව.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ ගරු සභාවෙහිදී කිව යුතු වැදගත් කරුණක් තියෙනව. සෑම දේශපාලන පක්ෂයකටම තමන්ගේ දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති අනුගමනය කිරීමටත්, ක්‍රියාවේ යෙදවීමටත්, ප්‍රචාරය කිරීමටත් ඉඩ ප්‍රස්තාවක් තිබෙන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටක ගරු අග්‍රාණ්ඩු කාරතුමා, යම්කිසි දේශපාලන පක්ෂයකට ප්‍රතිගාමීය කියා මෙවැනි රාජාසන කථාව කදී කරුණු ඉදිරිපත් කළා නම් එය අප කාගේත් කතාගාටුවට කරුණක්. මට හයක් ඇති වන්නේ මේවා ඉදිරියට එන්නට තිබෙන එවැයේ ලකුණුවත් දෝසි කියායි.

පොරොන්දු රාශියක් මේ රාජාසන කථාවේ ගැබ් වී තිබෙනව. රජයේ ආයතනවල අකායානීක්ෂම භාවය නැති කරන බවත්, රජය හා සමගියෙන් වැඩ කිරීමට බලාපොරොත්තු නැති නිලධාරීන් විශ්‍රාම ගැන්වීමට නීති සකස් කරන බවත් කියා තිබෙනව. රජයේ නිලධාරීන්ට තමන්ගේ කායානීය හොඳින් ඉටු කරන්නට බැරි වන කරුණු තිබෙනවද කියා අපි පළමුවෙන් කල්පනා කර බලමු. එවැනි කරුණු තිබෙනව නම් ඒවාට ප්‍රතිකර්ම යෙදීම අපේ පළමුවන යුතුකමයි. ඇත්තෙන්ම අද එවැනි කරුණු කීපයක්ම තිබෙන බව අපට පෙනෙනවා. එක් අතකින් රජයේ සේවකයකුට ලැබෙන්නේ සීමිත වේතනයක්. ඒ ලැබෙන සීමිත වේතනයෙන්, දිනපතා අහස දක්වා නගින ජීවන වියදම නිසා, ප්‍රීතියෙන්, සන්තෝෂයෙන් තමන්ගේ කටයුතු කර ගැනීමට ඒ රජයේ සේවකයන්ට පුළුවන්කමක් නැහැ. අනික් අතින් රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවල

තිබෙන පරිපාලන යන්ත්‍රයට එදිනෙදා කෙරෙන දේශපාලන ඇඟිලිගැසීම් හා දේශ පාලන බලපෑම් නිසා රජයේ දෙපාර්ත මේන්තු නිසි පරිදි ක්‍රියාත්මක කරවන්න බැරි තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. විශේෂයෙන්ම මේ වදාගත් කරුණු දෙක නිසා රජයේ නිලධාරීන්ට ඔවුන්ගේ කාර්යය නිසි ලෙස ඉටු කිරීමට පුළුවන් කමක් නැහැ. ඒ නිසා අද රජයේ දෙපාර්ත මේන්තුවල දුර්වලකමක් තිබෙනවා නම් ඊට වගකිව යුත්තේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ දේශපාලන ප්‍රතිගාමීන් නොවේ ද? බොහොම දෙපාර්තමේන්තුවල දුර්වල කම් තිබෙන බව අපි දන්නවා. නමුත් මේ දුර්වලකම් ගැන කල්පනා කරන්නට පෙර තමන්ගේ නිවසේ තිබෙන දුර්වලකම් ගැන බලන්නේ නැත්තේ ඇයි?

තල්ගොඩපිටිය කොමිෂම එදා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මැති ඇමතිවරුන් හය දෙනෙකු අල්ලස්කාරයින් හැටියට තීරණය කළා. අවුරුදු හතරක් දැනටමත් ගතවෙලා තිබෙන නමුත් අද වන තුරු කළේ කුමක් ද? කොලොන්නෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (සිරිල් මැතිවි මයා.) කිව්වා වගේ, මේ ආණ්ඩුව කුඩා පුද්ගලයන් කරන සොරකම් ගැන සොයන නමුත්, කුඹියන් යන එන තැන් ගැන පමණක් බලන නමුත්, තමන්ගේ ගෙදර කෙරෙන සහ කෙරුණු සොරකම් ගැන නොබලන්නේ ඇයි?

රටේ තිබෙන්නේත් සීමා සහිත බඩු ප්‍රමාණයක් පමණයි. පාරිභෝගිකයන්ගේ එදිනෙදා පාවිච්චියට වුවමනා කරන ඒ බඩු ටිකවත් අද ලැබෙන්නේ ඉතාම අමාරු වෙන් සහ කරදර මධ්‍යයෙයි. ගම්බද පළාත් වල තිබෙන සමුපකාර සමිතිවලත්, සමුපකාර සංගම්වලත් යම් යම් සුළු සුළු අඩුපාඩු ඇතත් ඒවායින් ඉතා වැදගත් සේවයක් කෙරෙන බව කියන්න ඕනෑ. එහෙත් රජය විසින් පාලනය කරනු ලබන තොග වෙළඳ ආයතනය නම් නොමිමර එකේ හොර ගුලක්. තොග වෙළඳ ආයතනය අද වැඩ කරන්නේ කොහොමද? තොග වෙළඳ ආයතනයේ ඉතා ඉහළ තැන සිට අන්තිම කුඩා සේවකයා දක්වා ඉන්න අයගෙන් සියයට 99ක්ම ආණ්ඩුවේ—ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ—පන්දම්කාරයෝ, පහ බ්‍රෝකර්ලා, ඇට්ටමියෝ. සී. ඩබ්ලිව්. ඊ. ආය

තනයෙ නොයෙක් තරාතිරමේ තනතුරුවල ඇබැරිතු පිරවීම සඳහා තවම නීත්‍යානුකූල, ප්‍රතිපත්තිවලට අනුකූලව පිරිසිදු වැඩ පිළි වෙළඳක් අනුව ප්‍රසිද්ධ පත්‍රවල දැන්වීම් පළ කිරීම ආදියෙන් ප්‍රසිද්ධියක් දී සම්මුඛ පරීක්ෂණ පැවැත්වුණු අවස්ථා ගැන දකින්නවත් ලැබුණේ නැහැ. තැනින් තැන ඇති කරනු ලබන ශාඛාවලට පත් කරන්නේ මා මුලින් කී විධියට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ පන්දම්කාරයින්වයි. ඒ නිසා තමයි අද මේ ස්ථානය අල්ලස් දූෂණවලින් පිරී තිබෙන්නේ.

බාලසූරිය මයා.

(ති.රු. පාලසූරිය)

(Mr. Balasuriya)

යු. එන්. පී. එක—

සෙනෙවිරත්න මයා.

(ති.රු. සෙනෙවිරත්න)

(Mr. Seneviratne)

යු. එන්. පී. එක ගැන කියන්න එපා, ඔයි. 1956 දී ඒක නැති කර දැමීමයි කිව්වා නේද? රටේ පාලනය ගෙනයන්නේ දැන් යු. එන්. පී. එකෙන්යා?

බාලසූරිය මයා.

(ති.රු. පාලසූරිය)

(Mr. Balasuriya)

කථා කරන්නවත්, තේරෙන්නේ නැද්ද? මොකක්ද ඔය ඔයි කියන කතාව?

සෙනෙවිරත්න මයා.

(ති.රු. සෙනෙවිරත්න)

(Mr. Seneviratne)

ඒක මොකට කියනවද? ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයත් පාඩා දීලා හිටන් දැන් තවත් මිදිවෙලා කෑ ගහන්නත් එනවා. කෑ ගහන්න කිසිම වුවමනාවක් නැහැ. මෙතන. මමයි කථා කරන්නේ දැන්. [බාධා කිරීම්] දැනටමත් දූෂණ තිබෙන තොග වෙළඳ ආයතනයට තව තවත් හොදට හොරකම් බාර දෙන්නයි හදන්නේ. ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ඉන්න නිසා මේ කාරණය මතක් කරන්න ඕනෑ. තොග වෙළඳ ආයතනයට අපි කෑම තියි. වඩ වඩා වැඩි භාර දුන්නට කමක් නැහැ. පාරිභෝගිකයාට එදිනෙදා වුවමනා

[සෙනෙට්‍රන් න මයා.]

කරන අවශ්‍ය භාණ්ඩ විකවත් දූෂණයෙන් තොරව, කරදරවලින් තොරව, අපක්‍ෂපාතව නිසි ලෙස ලැබෙන්න විධිවිධාන සලස්පනව නම් පමණයි අපට කැමති වෙන්න පුළුවන්. සමුපකාර සමාගම් දුප්පත් ගැමියගෙ පාලනය පිටයි නියෙන්නෙ. ඒවායේ හවුල්කාරයෝ ගැමියෝ. ගැමියෝ තමයි ඒවායේ සාමාජිකයෝ. කොටින්ම පොදු ගැමි ජනයගෙ අයිතිවාසිකම් උඩ පාලනය වන මහජන ව්‍යාපාරයක් තමයි සමුපකාර සමාගම්. ඒ මහජන පොදු ව්‍යාපාරය නැති කර ඒ වෙනුවට ආණ්ඩුව විසින් පාලනය කරනු ලබන, අල්ලසින් ගද ගහන, දුෂිත, හොර ගුලකට පාරිභෝගිකයගෙ බඩු ටික බෙදා දීමේ කටයුත්ත භාර දෙන්න යනව නම් යකඩ බඩු ටිකවත් ගුල්ලො නොගහවි කියල අපට හිතාගන්න විදියක් නැහැ.

පසුගිය කාලයේ එක් අවස්ථාවක කුරුණෑගල අර්නාපල් රාත්තලක් සත දහයට විකුණුනා මට මතකයි. ඔය දවස්වල යම් දිනක කොළඹ සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයෙන් ලැබුණු විදුලි පණිවුඩයකින් ශාඛා ගබඩාවට දැනුම් දුන් කාරණය මොකක්ද? අර්නාපල්වල මිල ඉහළ යන්න ඉඩ තිබෙන නිසා විකිණීම ඉක්මනින් තහර කරන්න කියලයි දැන්නුවෙ. ඔකද ආණ්ඩුවෙ වෙළඳ ප්‍රතිපත්තිය? කළු කඩේ වෙළෙන්දගෙ ප්‍රතිපත්තිය නේද සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයත් අනුගමනය කරන බව පෙනෙන්නෙ? ලැබෙන හැම බඩුවක්ම එක්කෝ හංගනව, එහෙම නැත් නම් පිටිපස්සා දොරෙන් විකුණනව. එහෙම කරමින් දුප්පත් වෙළෙන්දට කළුකඩ කාරයා කියනව. අද තොග වෙළඳ ආයතනය නම ගිය කළුකඩකාරයාවෙලා තිබෙන බව මතක් කරන්න ඕනැ.

ඉඩම් ප්‍රතිපත්තිය ගැනත් සඳහන් කර තිබෙනව. ඒ ගැන නම් මට කියන්න කතා ගාටයි. ඉඩම් අවශ්‍ය පුද්ගලයින් දහස් ගණන් උඩරට පළාත්වලත් විශුලි කලා පෙත් ඉන්නව. 1956 ට පෙර මේ රටේ යම්

කිසි තත්ත්වයක ජනපද ඇති කලා නම් අද ඒවත් නටබුන් තත්ත්වයට ගිහිල්ලයි නියෙන්නෙ.

මා නියෝජනය කරන්නේ එවැනි ප්‍රදේශයක් නිසා එය පැහැදිලිවම මට කියන්න පුළුවනි. කිසිම ආරක්‍ෂාවක් නැති නිසා එවැනි ගොවිජනපද නටබුන් වී තිබෙනවා. මේ විදියට තව ටික කලක් යන විට අපේ ගොවි ජනපද සම්පූර්ණයෙන්ම ක්‍රියා විරහිත වන්නට පුළුවනි.

1956 සිට අද වන තුරු මේ ප්‍රතිගාමී රජය ගෙනගිය ඉඩම් ප්‍රතිපත්තිය කුමක්ද? කිසිම සැලැස්මක් හෝ වැඩ පිළිවෙලක් නැති ප්‍රතිපත්තියකුයි. කිසිත් ක්‍රම සම්පාදක වැඩ පිළිවෙලක් අපේ ඉඩම් හෝ කෘෂි කර්මය සඳහා මේ ආණ්ඩුව අද වන තුරුත් අනුගමනය කළේ නැහැ. දේශපාලන අවස්ථානුකූලව, දේශපාලන වාසිය තකා ඒ ඒ වෙලාවට යම් යම් පිළිවෙලට කලා මිස ක්‍රම සම්පාදක වැඩ පිළිවෙලක් අනුව යම් කිසි වැදගත් පියවරක් නොගත් නිසා අපේ රටේ දියුණුවක් ඇති වී නැහැ. කියන්න පුළුවනි, 1956 ට පසු වී බ්‍රසල් ලක්‍ෂ ගණනක් නිපදවන්නට පුළුවන් වී තිබෙනවාය කියා. නමුත් අප අසන ප්‍රශ්නය මෙයයි: එදා සිට අද දක්වා වැඩි වූ ජනගහණයට අනුව නිෂ්පාදනයත් වැඩි වුණාද? අඩක්වත් වැඩි වී නැහැ.

මට පෙර කථා කළ අපේ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරු 1956 ට පෙර තත්ත්වයත්, ඊට පසු තත්ත්වයත් පිළිබඳව කරුණු කියා තිබෙනවා. තත්ත්වය එසේ තිබියදීත් අවිස්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.) මොකක්ද කිව්වේ?

—“hirelings of imperialism” කිව්වා. ඒ කිව්වේ එක්සත් ජාතික පක්‍ෂයටයි. මම අවිස්සාවේල්ලේ මන්ත්‍රීතුමාට මේ කාරණය කියන්න ඕන. ලංකා සම සමාජ පක්‍ෂයේ එතුමාගේ මිත්‍රයින් පස් දෙනෙක් එහා පැත්තට පැත්ත හැටියේ පොදු රාජ්‍ය මණ්ඩලය පිළිගන්නවාය කියනවා. එක්සත් ජාතික පක්‍ෂයේ මූලිකත්වයෙන් ඇති කළ කොළඹ ක්‍රමය පිළිගන්නවාය කියනවා එක්සත් ජාතික පක්‍ෂයේ මූලික ප්‍රතිපත්ති අනුබන්ධකයෙකු පණත් කීපයක් අනුව වැඩ කරනවාය කියනවා. එහෙම කියන අතර

[பி. ஓன்வரெய் ஓன்.]

கௌரவ உப சபாநாயகர் அவர்களே, 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பிரஜா உரிமைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட காலந்தொடுத்து வருடாவருடம் மேன்மைதங்கிய மகாதேசாதிபதி அவர்களின் சிம்மாசனப் பிரசங்கங்களிலே “இலங்கை இந்திய வம்சாவழியினருடைய பிரச்சினை பற்றி இந்திய அரசாங்கத்தோடு கலந்தாலோசித்து இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயலுகிறோம்” என்று, கிளிப்பிள்ளை சொல்வது போல திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதற்கு மாறாக நாங்களும்—எங்களுடைய கட்சிப் பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களும் வருடாவருடமும் அச் சிம்மாசனப் பிரசங்கங்களுக்கு எங்களுடைய எதிர்ப்புக் குரலை எழுப்பி வந்திருக்கிறோம். இருந்தாலும் அரசாங்கமோ எதுவும்செய்ததாகக் காணவில்லை. அரசாங்கம் ஒரு படியாக இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்திருப்பதாகக் காணவில்லை. இதனால் இந்தப் பிரச்சினை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறதே ஒழிய—இப்பிரச்சினையின் சிக்கல்கள் கூடிக்கொண்டு வருகின்றதே ஒழிய அவை குறைவதாக இல்லை. இவ்வாறு வளர்ந்து வரும் பிரச்சினை இலகுவாவதையோ லேசாகுவதையோ காணவில்லை.

1948 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டலே ஒரு குறிப்பிட்ட தேதியை வைத்து அதற்கு முன்னிருந்தோர் பின்வந்தோர் என்ற நிலையை யேற்படுத்தி, அத்தேதிக்குப் பிந்தியோர் எவரும் பிரசைகளாக முடியாது என்ற சட்டம் ஒருவராலும் அசைக்கப்பட முடியாத நிலை இருந்து வருகின்றது. ஆனால் கடந்த 16 ஆண்டு காலத்துள் இம்மக்கள் எவ்வளவோ அதிகரித்துவிட்டார்கள். இன்று இவர்கள் பத்து இலட்சத்துக்கு மேலிருக்கிறார்கள். வருடாவருடம் இவர்களுக்கு நூற்றுக்கணக்கான பிள்ளைகள் பிறந்துகொண்டிருக்கின்றன. 1948 ஆம் ஆண்டு குழந்தைகளாக இருந்தவர்கள் இன்று வளர்ந்து மணமுடித்து தொழிலாளர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதனால் இப்பிரச்சினை மேலும் மேலும் சிக்கலாகிக் கொண்டு வருகின்றது. இருந்தாலும் எந்நடவடிக்கையுமெடுத்து இச்சிக்கலான பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் நோக்கத்தோடு அரசாங்கம் செயலாற்றுவதாகத் தெரியவில்லை. நாங்கள் நெடுகிலும் சொல்லிக்

கொண்டே வருகின்றோம். இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைப்பதற்காக பிரஜா உரிமைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

பாராளுமன்றத்திலே தமிழ் மக்களினது பலத்தை, தமிழ்ப்பேசும் இனத்தின் பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறைப்பதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டத்தை அப்போதைய அரசாங்கம் இயற்றியது என நாம் சொல்லிக்கொண்டு தான் இருக்கின்றோம். 1947 ஆம் ஆண்டு தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றத்திலே மலைநாட்டுத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உறுப்பினர்கள் எட்டுப்பேர் இருந்தார்கள். அவர்கள் இந்தப் பாராளுமன்றத்திலே வீற்றிருக்கும்பொழுது தமிழர்களின் பிரதிநிதித்துவம் பலம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. எனவே, தமிழர்களின் இந்தப் பிரதிநிதித்துவ பலத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று கருதியே அன்றைய அரசாங்கம் திட்டமிட்டு, சதிசெய்து, பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் அரசமைப்புச் சட்டத்தின் சில சரத்துக்களை மாற்றியமைத்து, தேர்தல் ஜாபிதாக்களிலே இருந்த தமிழ்ப்பெயர்களையும் இஸ்லாமியப் பெயர்களையும் நீக்கி, யுக்தியைக் கையாண்டு, அந்தப் பகுதியிலுள்ள சிங்களவர்களை மாத்திரம் வாக்குரிமையுள்ளவர்களாக ஆக்கியது. இதன் காரணமாக 1952 ஆம் ஆண்டிலே நடந்த பொதுத் தேர்தலிலே தமிழ்ப்பேசும் இனம் எட்டு ஸ்தானங்களை ஒரேமுறையில் இழந்தது. இது எப்படி நடந்தது என்பதை விளக்கிக் காட்ட நான் சில உதாரணங்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

நுவர-எலியாத் தொகுதியிலே 1947 ஆம் ஆண்டு 24,295 வாக்காளர்கள் இருந்தார்கள், பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் பின் அங்குள்ள தமிழ் வாக்காளர்களின் பெயர்கள் நீக்கப்பட்டதனால் இந்தத் தொகை 9,279 ஆகக் குறைந்தது. எஞ்சியவர்கள் சிங்கள வாக்காளர்களானதால் ஒரு தமிழ் அபேட்சகர் அங்கு போட்டியிட முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. தலவாக்கலையிலிருந்த 19,299 வாக்காளர்களிலிருந்து தமிழ்ப்பெயர்கள் நீக்கப்பட்டபின்

வேலுநாதன் டி. ஏம். வி. நாகநாதன் (நல்லூர்)

(டாக்டர் ஈ. எம். வி. நாகநாதன்—நல்லூர்)

(Dr. E. M. V. Naganathan—Nallur)

வெட்கம், வெட்கம்.

வி. நவரத்னம் டி.

(திரு. வி. நவரத்னம்)

(Mr. V. Navaratnam)

19 ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட வாக்காளர்களின் தொகை 2,914 இற்குக் குறைக்கப் பட்டதனால் அங்கு ஒரு தமிழ்ப்பேசும் பாராளுமன்ற உறுப்பினரைத் தெரிவுசெய்ய முடியாது நிலை ஏற்பட்டது. கொட்டகையில் 1947 இல் 17,092 வாக்காளர்கள் இருந்தார்கள். தமிழ்ப் பெயர்கள் நீக்கப்பட்டதன்பின் அவர்களது தொகை 7,738 ஆகக் குறைந்தது. நாவலப் பிட்டியில் 22,580 வாக்காளர்கள் இருந்தார்கள். தமிழ்ப் பெயர்கள் நீக்கப்பட்டதன்பின் அத்தொகை 9,935 ஆகக் குறைந்தது. மஸ் கெவியாவில் 24,427 வாக்காளர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களின் தொகை 8,691 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது. ஹப்புத்தளையிலிருந்த 11,123 வாக்காளர்களில் தமிழ்ப் பெயர்கள் நீக்கப் பட்டபின் அத்தொகை 7,049 ஆகக் குறைந்தது. பதுளையிலே 43,396 வாக்காளர்கள் இருந்தார்கள். அங்கு இரண்டு அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்யக்கூடிய நிலையிருந்தது. ஆனால், வாக்காளர் இடாப் பிலிருந்து தமிழ்ப் பெயர்கள் நீக்கப்பட்டதன்பின் அத்தொகை 28,134 ஆகக் குறைந்தது. இவ்விதம் ஒரே முறையில் எட்டுப் பிரதிநிதிகளை, அதாவது தங்கள் முழுப் பிரதிநிதிகளையும் மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்கள் இழந்தார்கள். இன்று அவர்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஒரு பிரதிநிதியாவது இல்லாத நிலையில் இந்தச் சபை இருக்கின்றது.

இவ்வித நிலைமை உலகில் வேறெந்த நாட்டிலும் இல்லையென்று நாம் நெடுகிலும் சொல்லி வருகின்றோம். எனினும் அவர்களும் இந்தப் பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் நிலை அண்மையில் வரப்போவதாகத் தெரியவில்லை.

இவ்விதமாக மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் பலத்தைக் குறைத்து, அவர்களின் உரிமைக் குரலை எழுப்ப முடியாத நிலையை ஏற்படுத்தி, இன்னும் பலவகையான முறையில் அவர்களது உரிமையைக் குறைத்து வருகின்றது.

அரசாங்கம். இந்த நிலைமை நீடித்துக் கொண்டே போனால் ஒரு காலத்திலே ஒரு காலத்திலென்ன, வெகு அண்மையிலே—அம் மக்கள், ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள் இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த காலத்தில் 'பொஸ்ரன் ரீபார்ட்டி' என்ற இயக்கத்தின் மூலம் எந்தச் சுலோகத்தை எழுப்பினார்களோ அதே சுலோகத்தை இங்கும் எழுப்ப வேண்டிய நெருக்கடியான நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும். பாராளுமன்றத்திலே எங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாவிட்டால் நாங்கள் வரி கொடுக்க மாட்டோம் என்று ஐக்கிய அமெரிக்க மக்கள் அன்று குரல் எழுப்பிய நிலைமையைப்போல இங்கும் குரல் எழுப்ப வேண்டிய நிலைமை உண்டாகும் என்றுதான் நினைக்கின்றேன். அந்த நிலைமை கட்டாயம் ஏற்படத்தான் போகின்றது. அந்த மக்கள் நீண்ட காலத்துக்கு இப்படி இருக்க மாட்டார்கள். பாராளுமன்றத்தில் தங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாவிட்டால் வேலை செய்ய மாட்டோம் என்று அவர்கள் மறுக்கக் கூடிய நிலைமையை இந்த அரசாங்கமே வளர்த்துக் கொண்டு வருகின்றது என்பதை நினைக்கும் பொழுது மிக்க வருத்தமாகவே இருக்கின்றது.

கௌரவ உப சபாநாயகரவர்களே, சென்ற 1960 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலின் போது தமிழரசுக் கட்சியினராகிய நாங்கள் எடுத்துக் கொண்ட தீவிரமான முயற்சிகளின் பலனாக ஒரு நியமன அங்கத்தவர் பதவியை அந்த மக்களுடைய பிரதிநிதிக்குக் கொடுத்தார்கள். அவர் மிகவும் திறமையோடு கடமையாற்றுகின்றார். தான் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் மக்களின் உரிமைகளுக்காக அயராது பாடுபட்டுக் கொண்டு வருகின்றார். ஆனால் அவர் சுதந்திர புருஷராக இல்லை. அவர் அரசாங்கக் கட்சியின் கொறடாவுக்குக் கட்டுப்பட்டவர். சுதந்திரமாக செயலாற்ற அவருக்கு ஒரு வரம்பிடப்பட்டுத்தான் இருக்கின்றது. ஆனபடியால் அம் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளை (தெரிவு செய்யும் உரிமையை) பெறும் வரையில் அவர்கள் தங்கள் வேலைகளில் மனமொப்பி உற்சாகமோ, ஊக்கமோ, விருப்பமோ காட்ட முடியாது. வெறும் சம்பளத்துக்கு உழைப்பவர்களாகத் தான் இருக்க முடியும். இந்த நாடு எங்களுடையது என்று உணரா விட்டால், நாட்டைச் செழிப்புறச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பா விட்டால், நாட்டைச் சகல துறைகளிலும்

[வி. நவரத்னம் உரை.]

முன்னேற்றமடையச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணவிட்டால் எவராலுமே உண்மையாக உழைக்க முடியாது. அன்று கடுமையாக உழைத்தார்கள். பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட பின் அவர்களது உற்சாகம் மறைந்துவிட்டது. இந்த பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சனையை உடனடியாகத் தீர்க்காவிட்டால் அவர்களுடைய முழு உழைப்பையும் பெறக் கூடிய நிலை ஏற்படாது. இதை அரசாங்கம் மனதிற கொள்ள வேண்டும்.

கல்வி சம்பந்தமான வெள்ளை அறிக்கை யொன்று சமீபத்தில் வெளிவந்திருப்பதை கௌரவ அங்கத்தவர்களேவரும் அறிவார்கள் என்று நினைக்கின்றேன். அதன்படி தோட்டப் பகுதிப் பாடசாலைகளில் வெகு சீக்கிரத்தில் சிங்களமே போதனாமொழியாகத் திணிக்கப்படப் போகின்றது. நீங்கள் அவர்களுடைய பிரஜாவுரிமையைப் பறித்தீர்கள். அவர்களுடைய வாக்குரிமையைப் பறித்தீர்கள். இவ்வளவும் போதாது என்று அவர்களுடைய விலை மதிக்க முடியாத மொழியையும் பறிக்கத் திட்டமிடுகிறீர்கள். இவ்வளவு காலமாக கம்ப இராமாயணத்தையும் தேவார திருவாசகங்களையும் படித்து இன்புற்றவர்கள், பொழுது போக்குக்காக அல்லியரசாணி மாலையையும், பவளக்கொடி மாலையையும் படித்து ரசித்தவர்கள் தங்களுடைய பாரம்பரியமான இலக்கியத் தொடர்புகளை அறுத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை உருவாக்கப்படுகின்றது. பழைய சந்ததியினருக்கு மாத்திரமே உரிய இலக்கியங்கள் இவை என்று சொல்லக்கூடிய நிலையை அம் மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கப் பார்க்கிறது இந்த அரசாங்கம். இவ்வளவு காலமாகப் படித்து வந்த 'அ ஆ' க்குப் பதிலாக வேறு மொழியை அவர்களது குரல்வளைக்குள் பலாத்காரமாகத் திணிக்கத் திட்டம் தீட்டுகின்றீர்கள். உங்களது முயற்சியினால் இனம் அழியுமேயன்றி, இலங்கையின் சுபீட்சம் வளராது. நீங்கள் கைக்கொள்ளும் இத்தகைய முயற்களினால் ஒருபோதுமே இலங்கையின் சுபீட்சம் வரை முடியாது.

Mr. Deputy Speaker, I would like to add a few words in English before I conclude. Sir, the Ceylon Citizenship Act was placed on the Statute Book in 1948, and for the last 16 years successive governments of this country have negotiated with the Government of India over the question of the citizenship of these up country

Tamil plantation workers. Year in and year out almost every Speech from the Throne repeated parrot-like that the citizenship of the Tamil plantation workers would be settled in consultation with the Government of India. During these 16 long years the problem has become graver and graver. We have over a million human beings ground under the dead weight of this problem. Hundreds are being drawn into this problem every year. Even if you do not want to take into account their residence in this country up to the very date of the enactment of the citizenship laws, yet is it fact that every single individual out of this million or more has lived, sweated and toiled for the prosperity of this country for the last 16 years. In any other civilized country that alone would have qualified them for citizenship. But not so in this country, our Ceylon.

What is it that we are waiting for? Is the Government waiting in the hope that something may turn up, that some even may happen so that the problem will get automatically solved? Surely, Mr. Deputy Speaker, 16 years of negotiations would have given our negotiators some idea of the attitude of the Indian Government. Did the Government of India at any time give any hope to our negotiators that some day India would take back the million or more Tamil workers who are toiling in the estate plantations? Our Government must have gained sufficient experience at the conference table for them to have formed a positive opinion on the problem. Does that experience indicate that Ceylon could reasonably hope to persuade India to take back the entire million workers?

வேதநாதன் நாகநாதன்

(டொக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

Are they cattle?

வி. நவரத்னம் உரை.

(திரு. வி. நவரத்தினம்)

(Mr. V. Navaratnam)

I do not think that that is ever possible, for India would not like to create new problems for himself. She

is already burdened with enough problems. This will be a new problem if she agrees to this principle of taking back the million-odd workers from this country.

வேலுநாதன் கண்ணன்

(டாக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

Are they cattle? What has India got to do with them?

வி. வைரத்தன்

(திரு. வி. நவரத்னம்)

(Mr. V. Navaratnam)

If they agree to take back this million-odd Tamil citizens of this country they will be creating a precedent. I cannot understand why our Government cannot see the other side of the picture. Can India take them back even if they want to?

You will remember when the Britishers occupied this country as well as India and their empire was far-flung they saw in South India a very fertile ground to recruit workers for their colonial empire. They have taken South Indian workers not only to Ceylon but to Malaysia, British Guiana, Fiji Islands and several other countries. Tamil workers have settled down in all those countries, including Ceylon.

If India concedes with regard to Ceylon the principle that they can, if they want to, take back the persons who had settled in this country they will then be creating a precedent the consequences of which would be very vast. If they accept this principle with regard to Ceylon there would be more demands from other countries for the same concession. India knows that very well. There will be a demand from Malaysia to take back the Tamil workers in Malaysia and this may involve a couple of million of workers. Then South Africa may raise its voice and demand repatriation of the Indian workers who are there. Mauritius may follow suit and the Fiji Islands may put forward a similar demand.

What will happen to India if she takes all these people back? Why is it that our Government is unable to see the other side of the story? Why cannot Ceylon see the difficulties facing India in this matter? With the best will in the world India cannot take these people back. If she cannot and if she will not take back these people what is it that we are waiting for? One cannot go on repeating the words included in the Throne Speech that we propose to settle this question in consultation with the Government of India.

We have right along been saying that India has nothing to do with regard to this problem. The Prime Minister of India cannot contribute one little bit to the solution of this problem. It is a domestic problem of our country. It has to be settled with the people concerned, their representatives, their leaders and their organizations. No outside agency can ever help or contribute in the solution of that problem. That is why we fail to understand the meaning of the repeated slogan that this problem would be solved in consultation with the Government of India.

I do not think that the Sinhalese people or the Government of Ceylon ever had a better or greater or a more accommodating friend than the late lamented Prime Minister of India, Mr. Jawaharlal Nehru. His goodwill towards this country and particularly towards the Sinhalese people was abundant. Of course, I suppose during his lifetime he would have seen that in spite of the goodwill that he had always shown this country our foreign policy has had a pro-China bias. He would have noted that before his death. But in spite of all that he had the utmost goodwill for this country.

Hon. Members may probably remember Lord Attlee's article in which he said that the Chinese aggression of India was too much of a shock for the Prime Minister of India. The Chinese with the slogan *Hindi-Chini bhai-bhai* on their lips stabbed India in the back. That was too much of a shock which Lord

[වි. කවරන් නම් මය.]

Attlee felt hastened the end of Shri Jawaharlal Nehru. I would like to know the attitude of the Government of Ceylon in regard to the Chinese aggression on India—that too would have also contributed in no little way towards his end—a country to which Shri Jawaharlal Nehru showed utmost goodwill, he would never have expected them to react in the way they did, but whatever that may be, he had a goodwill for this country.

Sir, even he could not help to solve this citizenship issue; even he, with all his stature and all the influence he was able to wield could not agree to repatriate these up-country Tamil plantation workers. If Shri Jawaharlal Nehru could not agree to take these plantation workers then no other Government in India would ever agree to take these plantation workers back. Therefore, I would urge our Government and our Prime Minister to realize that position and to give this matter deep thought. If they realize it, they will not waste any more time in negotiating with India trying to persuade them to take back these plantation workers; for good or bad they are here and they are a part, an integral part, of the permanent population of this country. We have got to reconcile ourselves to that fact.

I would even go so far as to say that they are more permanent than all the wealth of roads that the British Government built and left behind than all the buildings and the railways which the British Government left behind than the Telecommunication System which the British Government left behind; and even than all the estates the British Government opened up. But, Sir, when independence was granted to us we were prepared to have all the assets the Britishers wanted to leave behind but we were not prepared to tolerate the liabilities; that is how they regard the plantation workers. We wanted to have all the assets but were not prepared to have the liabilities. Surely, you cannot have it both

ways.—[Interruption]. What we desire is a settlement of this issue but from the point of view of the Sinhalese people they think it is a liability; you cannot have it that way. You accepted independence with the full knowledge that you have got to treat them as citizens of Ceylon.

In fact, the Board of Ministers had assigned 14 seats in their own scheme of things; they were referred to as full-fledged citizens of this country. That was the time when they were bargaining for independence or *Swaraj*, and having got it, they seem to have forgotten these plantation workers. The Soulbury Commission Report bears it out amply that these people form an integral part of this country by giving them the vote and the right to elect their representatives to Parliament. All that has been there but after independence was granted the story has been quite a different one.

I urge that this problem be considered as a human problem.

The hon. Member for Nallur (Dr. Naganathan) remarked that they are not animals. That reminds me of an incident when I was at school. At Ananda College we had an interesting debate in the debating society where a Muslim student from South India happened to remark—I forget the exact words, but the substance was this—that the Sinhalese people were rather lethargic, were rather lazy. A remark of that kind had been very recently made even by the hon. Member for Avissawella (Mr. D. P. R. Gunawardena) but somehow or other that remark from the Muslim student raised a hornet's nest immediately. Up jumped a teacher of ours, one Mr. Wickramanayake, on to the platform and cried "I would like to draw a straight line across the triangular portion of India and call all the people south of that line a whole lot of animals."

I say, Sir, this is an outlook that we in this second half of the 20th century must try to outlive. Unless we do that the unity and the hard-won independence of this country

would be in jeopardy. We must outlive this. It is a human problem. You cannot treat them as people who are little better than animals. Today, that is what is being done. They are being fed, you will say, they are being clothed, you will say; but that is not all. Man wants something more, an honourable place in society, the right to have his representative in Parliament, the right to vote, the right to all other civic rights. Those are the various features which go to make him an equal member of society in this country. Unless we do that, I am afraid we will never take one step forward on the road to progress.

I now move the amendment that stands in the name of the Members of our Party, the third amendment, namely, at the end of the Address to add the words :

“but regret that although Your Excellency's Speech once again repeats the oft-stated formula that ‘My Government has already taken steps for conducting negotiations with the Government of India on the settlement of the problem of persons of Indian origin who are not citizens of Ceylon according to our citizenship laws’ the Speech shows clearly that Your Excellency's Government has not appreciated the fact that the whole fault lies in the discriminatory and Machiavellian laws of citizenship of this country and their method of administration, in that the great majority of a million Tamil workers in the plantation areas though they are born and/or are settled permanently in this country, and a substantial portion of them entitled to Ceylon citizenship by descent, are denied citizenship and the franchise, and though the Ceylon Citizenship Act and its unfair administration is causing great hardship and humiliation to the Tamil-speaking people of the Northern and Eastern Provinces by making them doubtful citizens, Your Excellency's Speech does not refer to any intention on the part of Your Government to amend the irrational citizenship laws and its administrative machinery on a just and equitable basis in keeping with enlightened and accepted international standards

of citizenship. This House therefore has no confidence in Your Excellency's Government.

I commend this amendment to the conscience of the hon. Members here.

එස්. ජේ. වී. චෙල්වනායකම් මහ.
(කන්කසන්තුරේ)

(திரு. எஸ். ஜே. வீ. செல்வநாயகம்—காங்கேசன்துறை)

(Mr. S. J. V. Chelvanayakam—Kankesanturai)

විසින් ස්ථිර කරන ලදී.

සංශෝධනය සහතික කරන ලදී.

අ. හ. 3.50

ඒ. එල්. බී. හුරුල්ලේ මහ. (හොරොවි
හොතන)

(திரு. ஈ. எல். பி. ஹுரூல்ல—ஹொறவ்
பொத்தான)

(Mr. E. L. B. Hurulle—Horowupotana)

Mr. Deputy Speaker, I have been asked to move, on behalf of my party, the amendment relating to the Anuradhapura Preservation Board. I deem it a privilege that I have been selected to move this amendment because, as you know, although the people who come under the purview and administration of this Preservation Board have had to undergo untold suffering in the last few years, we have had no opportunity to bring these facts to the notice of this House. Although I have not been allowed sufficient time, I shall try, within the time at my command, to lay before you and before hon. Members of this House, the state of affairs within the area administered by the Anuradhapura Preservation Board.

For purposes of clarification I should like to divide my speech into sub-sections pertaining to various sub-jects handled by the Preservation Board, so that hon. Members may get a clear picture of what is taking place there.

First of all, let me take the question of land alienation and the land policy that is being followed by this Board. At the moment land is being allocated in Stage II of the New Town of Anuradhapura. Selectees are chosen and

[ප්‍රඥප්තිය මත.]

they are sent letters asking them to take over their blocks of land. Most of these lands have no road access. There is no officer to point out the lands to the allottees. They have to grope in the dark through the jungle to find out which blocks have been allotted to them. Nevertheless, the Board insists that rent should be paid from the day of selection. It sometimes takes several days, even months for an allottee to find his allotment.

I next come to the question of land allocation in the New Town. Mr. Deputy-Speaker, you are aware that even prior to the appointment of the Preservation Board, when the proposal to shift the buildings in the old town was mooted, the idea was to first evacuate those in the Sacred City before considering people from outside. What has happened today? You find hundreds of people still left in the Sacred City. They have not been provided with land in the New Town to which they could shift, but people from outside the district who have no claim whatsoever for land in the New Town have been given land. I do not object to these people being given land in the New Town, but what I say is you must first give preference to those in the Sacred City and the indigenous population of the district before you consider giving land to outsiders. I need not elaborate on that point further. But if one goes to Anuradhapura, specially to the Sacred City, one will find hundreds of dilapidated buildings still being occupied, which have made the city of Anuradhapura unholy.

I referred to people outside the district who have been given land. I must particularly mention one or two persons who have got land in preference to those living in the Sacred City, who had to be shifted, and also in preference to the indigenous population, the applicants from the North Central Province.

You will be surprised to hear that our present Prime Minister has been allocated a block of land in the New Town of Anuradhapura. It is not the

Prime Minister alone who has been given land. The former Chairman of the Preservation Board who was the Government Agent, Anuradhapura, Mr. Nissanka Wijeratne, he too has been given land in the New Town. Similarly Senator M. P. de Zoysa has put up a house in the New Town and he is a permanent resident, so to say, of Anuradhapura today. As I said before I do not object to these people being given land, but you must first settle the inhabitants of the Sacred City by providing them with land in the New Town. Thereafter, if land is still available there can be no objection to it being given to the others.

I come next to the question of land valuations in the New Town. I must say that the Valuation Department has been acting in a most haphazard manner. It has no system whereby it can value lands in a particular area or locality with similar facilities. Valuations have been made according to the whims and fancies of the department. You will be surprised that in certain residential areas which are in jungle without road access, pipe-borne water or electricity, the valuation made ranges between 12 to 16 thousand rupees an acre—unimproved land.

I would next come to the disparity in valuations. I wish to refer to the land that was given outright to my Friend the Hon. Minister of Rural and Industrial Development.

Mr. Deputy Speaker, hon. Members and the Hon. Minister himself might think that I am bringing up this question over and over again in this House because I object to the Hon. Minister getting land. No, that is not the point.

What I say is that others also should be treated in the same way; that is they should also be given the same concessions and afforded the same facilities. That is what I want. I am not objecting to the Hon. Minister getting land there, nor do I object to his being given an outright grant. I am fighting for a principle: that there should be no discrimination and that every person should be treated alike.

The Hon. Minister's acre of land which adjoins the water-tower, which supplies the entire town of Anuradhapura, has been sold to him outright for Rs. 4,566.66. Now, I have already pointed out that where there is no road access, no electricity, no water service and where the land is in jungle, the value is usually between Rs. 12,000 and Rs. 16,000 per acre.

In 1961 I brought up this question of the outright grant to my Hon. Friend the present Minister of Rural and Industrial Development, and the then Minister of Local Government and Housing gave a certain reply in this House. I am now referring to columns 1771, 1772, 1773 and 1774 of HANSARD of 23rd November, 1961.

On that occasion when I asked the Hon. Minister whether the other lessees of land in the New Town of Anuradhapura would be given outright grants—in fact, a Supplementary Question was asked by the hon. Leader of the Opposition—the reply given was that no one else had applied for such grants.

செ. மைத்ரிபால சேனநாயக்க (ஹவுஸ் லீடர் ஆஃப் தி ஒப்போசிஷன்)

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க—
கிராம, கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அமைச்சர்)

(The Hon. Maithripala Senanayeke—
Minister of Rural and Industrial Development)

Will my hon. Friend give way so that I may make a personal explanation? The hon. Member has been trying to make out that as Minister of Industries and as a member of the Government, I got a special concession in that I was given an outright grant. That is totally incorrect.

Under the Housing Act anybody who has his land vested in the Housing Commissioner can purchase the land by paying the full value. That is exactly what I have done. It is open to others who have had their lands vested in the Housing Commissioner to do the same.

I would go further. The Cabinet only recently decided to extend the same facility to others.

It was not a special concession that was granted to me: it is a concession that is there in the Housing Act. If only the hon. Member will take the trouble to read the Act he will find that not only in Anuradhapura but anywhere in Ceylon any land vested in the Housing Commissioner can be purchased by paying the full value.

ஹுரல்லை மை.

(திரு. ஹுரல்லை)
(Mr. Hurulle)

As I explained before, I did not cast any aspersion on the Hon. Minister; what I said was that you must extend to others the same facility.

செ. மைத்ரிபால சேனநாயக்க

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)
(The Hon. Maithripala Senanayeke)

There are others who do not get the land vested in the Housing Commissioner; they build with their own money. Under those conditions the provisions of the Land Ordinance would apply. But if the land is vested in the Housing Commissioner, then, under the provisions of the Housing Act, you can pay the full value and get the land wherever it is situated, not only in Anuradhapura.

புலத் சிங்கா (புலத் சிங்கா)

(திரு. எட்மன்ட் சமரக்கொடி—புலத் சிங்கா)
(Mr. Edmund Samarakkody — Bulathsinhala)

The Hon. Minister referred to some land being vested in the Housing Commissioner. What land is he referring to?

செ. மைத்ரிபால சேனநாயக்க

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)
(The Hon. Maithripala Senanayeke)

If you are building a house and if the land has been vested in the Housing Commissioner, and if you have obtained a loan from the

[ஹவுசிங் கமிஷனர் ஸ்ரீமநாயகம்]

Housing Commissioner or from any other party, once the full loan is paid, or if you are prepared to pay the full value of the land, you can get an outright grant. There is provision for that in the Housing Act. No special concession was given to me. Anybody who has had the land vested in the Housing Commissioner can now pay the money and get the land.

விலி ஸ்ரீமநாயகம் மஹ. (ஹவுசிங்)

(திரு. டட்ளி சேனநாயக்க—ஹவுசிங்)

(Mr. Dudley Senanayake—Dedigama)

But this is Crown land.

ஹவுசிங் கமிஷனர் ஸ்ரீமநாயகம்

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

Yes, it is Crown land.

விலி ஸ்ரீமநாயகம் மஹ.

(திரு. டட்ளி சேனநாயக்க)

(Mr. Dudley Senanayake)

How can you vest Crown land?

ஹவுசிங் கமிஷனர் ஸ்ரீமநாயகம்

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

You study the Housing Act. The procedure is this. You vest the land in the Housing Commissioner for the purpose of obtaining a loan—

விலிமன் ஸ்ரீமநாயகம் மஹ.

(திரு. எட்மன் சமரக்கொடி)

(Mr. Edmund Samarakkody)

Which land?

ஹவுசிங் கமிஷனர் ஸ்ரீமநாயகம்

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

Any Crown land.

விலிமன் ஸ்ரீமநாயகம் மஹ.

(திரு. எட்மன் சமரக்கொடி)

(Mr. Edmund Samarakkody)

Supposing I do not have any land and I want to buy some Crown land in Anuradhapura town what is the procedure?

ஹவுசிங் கமிஷனர் ஸ்ரீமநாயகம்

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

If you are entitled to land for building a house that land is first vested in the Housing Commissioner for the purpose of granting the loan.

விலிமன் ஸ்ரீமநாயகம் மஹ.

(திரு. எட்மன் சமரக்கொடி)

(Mr. Edmund Samarakkoddy)

But I do not have any land.

ஹவுசிங் கமிஷனர் ஸ்ரீமநாயகம்

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

If only they will read the Housing Act of Sir Kanthiah Vaithianathan which was introduced by the U. N. P., they will find that that is the Act which gives this concession—[Interruption]. You are trying to say that I have got some special concession.

ஹுரூல் மஹ.

(திரு. ஹுரூல்)

(Mr. Hurulle)

I want to ask the Hon. Minister whether he obtained a Housing loan in order to get the land outright.

ஹவுசிங் கமிஷனர் ஸ்ரீமநாயகம்

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

No. I did not. I applied first to the Housing Commissioner for a loan and the procedure was for the land to be vested in the Housing Commissioner for the purpose of getting a loan. But as a Member of Parliament and a Minister of State I consulted the Attorney-General because the procedure the Housing Commissioner adopts is this. He gives the loan and signs the contract with you to build your own house. I was advised that it would not be correct and that I might run the risk of losing my seat if I took a loan from the Housing Commissioner. Therefore I took a loan from the Savings Bank. Everyone has that right. There are so many people in Anuradhapura who have taken loans from the Housing Commissioner.

ஹுரூல் மஹா.

(திரு. ஹுரூல்)

(Mr. Hurulle)

That law is known to me also.

ஹைதிரபால் சேனநாயக்க

(கௌரவ மைத்திரிபால் சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

Yes, but you are trying to make out that I have got some special concession.

ஹுரூல் மஹா.

(திரு. ஹுரூல்)

(Mr. Hurulle)

I want to ask why a person who puts up a house with his own capital has to go through the legal process of vesting the land with the Housing Commissioner and then getting an outright grant. Why cannot the matter be simplified?

ஹைதிரபால் சேனநாயக்க

(கௌரவ மைத்திரிபால் சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

You vest only if you want to get a loan from the Housing Commissioner.

ஹுரூல் மஹா.

(திரு. ஹுரூல்)

(Mr. Hurulle)

Why does not the man who puts up his house out of his own money not get an outright grant?

ஹைதிரபால் சேனநாயக்க

(கௌரவ மைத்திரிபால் சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

I am not saying that that provision is correct. I am only saying that it exists.

ஹுரூல் மஹா.

(திரு. ஹுரூல்)

(Mr. Hurulle)

Why do you not correct the position?

ஹைதிரபால் சேனநாயக்க

(கௌரவ மைத்திரிபால் சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

Government has already done so. You are not aware of what is happening.

ஹுரூல் மஹா.

(திரு. ஹுரூல்)

(Mr. Hurulle)

After three or four years of agitation it did so. My Hon. Friend has got upset unnecessarily.

ஹைதிரபால் சேனநாயக்க

(கௌரவ மைத்திரிபால் சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayake)

I am only saying that you are unable to speak the truth in the House.

ஹுரூல் மஹா.

(திரு. ஹுரூல்)

(Mr. Hurulle)

I am speaking the truth. It is borne out by my Question and the replies by the Hon. Minister at that time. On that occasion the Hon. Minister of Local Government and Housing said that no one else had applied. I would like to point out that a joint application was made by 17 persons to the Land Commissioner for land in the New Town of Anuradhapura on 12.7.61. That was about four months prior to my Question and the reply by the Hon. Minister in this House. He denied that anyone had applied. But four months earlier a joint application had been made by 17 persons asking for outright grants. That is borne out by the fact that the Hon. Prime Minister's Permanent Secretary himself has acknowledged that letter on 4.8.61. That is long before I raised that Question in the House.

I regret to say that correspondence had been going on between these allottees, the Ministry of Defence and External Affairs, the Preservation Board and the Hon. Minister of Lands, Irrigation and Power but to date none of these 17 people who have applied in writing since 12th July, 1961, have

[හුරුල්ල මය.]

got their lands outright nor have they been given a promise or an undertaking that they would be given these lands outright.

The Hon. Minister of Rural and Industrial Development referred to the fact that, according to the law, the land has first to be vested in the Housing Commissioner and then subsequently an outright grant has to be obtained. I quite agree with that, but I want to point out the anomaly of this. A person who puts up a house on land granted by the Crown without any expense to the Government is given a lease on an annual rent, but a person who obtains a loan from the Housing Department gets an outright grant after he has completed the payment of his instalments. You see the anomaly. A man who spends his own money here gets his lease, but a man who obtains a loan from the Government gets his outright grant if he has repaid the value of the land. This is the anomaly that I want corrected.

ශ්‍රී මෛත්‍රීපාල සේනානායක

(கௌரவ மைத்திரிபால சேனநாயக்க)

(The Hon. Maithripala Senanayeke)

That is not only for Anuradhapura but for all over Ceylon.

හුරුල්ල මය.

(திரு. ஹுருல்ல)

(Mr. Hurulle)

Since my last Question on 23rd November 1961, I must say that one other person has been given an outright grant in the New Town of Anuradhapura and that is Advocate Jayanetti, the brother of the former Commissioner of Housing. That is as regards residential land.

We come on to the commercial area. There is a particular land which is marshy and it has been valued at Rs. 30,000 per acre. A few fathoms away a similar land has been valued at Rs. 96,000. This is the disparity in valuations I spoke to you of earlier. As a result of over-valuation the rents get inflated. I know of several cases where allottees

have been asked to pay sums as much as Rs. 2,000-Rs. 3,000 as arrears of rent for the last few years. In certain areas there is no road access, no water and no electricity.

With regard to the construction of houses in the New Town, I regret very much to mention that kissing goes by favour! Those fortunately placed have been able to get their pipelines laid to their building sites, but those not so fortunately placed have to wait till the certificate of completion of the house is given to get their pipelines and their electricity.

With regard to the water supply to this New Town, there is not sufficient water. Water is issued for one hour in the morning, one hour in the afternoon and one hour in the evening. Certain houses have not been provided with pipelines. The National Housing Scheme houses and some of the U. C. houses have not yet got water supply and electricity.

Coming on to the question of supply of electricity, I have to state that several roads have been neglected and that no street lights have been put up; several houses in the U. C. quarters have not been given electricity but the strangest thing, Mr. Deputy-Speaker, is that a special electricity line has been laid to the Rowing Club. This line serves only this Club, the President or Patron of which is a former Chairman of the U. C.

Now, with regard to roads and the road system in this new Town, there are roads 66 feet wide but the street lamp posts are almost in the middle of the road; sometimes 20 feet away from the curb. This has become a source of obstruction and danger to traffic; culverts have been built not along the entire width of the road but only covering a certain section of the road and the roads are not maintained properly. A visitor to Anuradhapura will notice that the roads are totally neglected. The Bandaranaike Mawatha was hurriedly tarred prior to the visit of the Hon. Prime Minis-

ter for the Anuradhapura by-election, but if one goes there today no trace of tar will be found, only the gravel could be seen on this road.

Referring to culverts and bridges, a bridge has been constructed across Malwathu Oya and Bandaranaike Mawatha. This has cost the Board as much as Rs. 215,000, but what has happened? The Irrigation Department has reported that this bridge is not capable of discharging all the water that passes underneath because the outlets are not quite satisfactory and are insufficient. Another culvert has been built across the Halpan Ela, which is about 100 feet broad, with 3 1/2 feet hume pipes to carry the water. This culvert has been washed away once and it will happen over and over again until it is done according to technical advice.

Then we come to the appointments made to this Board. Friends and relatives of Ministers and Members of Parliament and those with influence have been appointed although they were ill-qualified. I can quote at length giving you particular instances, but I do not want to waste the time of the House. Seven people from Kurunegala District, from the village of one of the Members of this Board have been appointed. Similarly, numerous cases can be brought to light but what I want to say is that though there are thousands of unemployed who are S. S. C. qualified and G. C. E. qualified in the Anuradhapura District, yet, as a result of this type of appointment these qualified children get shut out. The poor parents of these children have spent all that they had, after mortgaging or selling whatever land they had, to educate these children in the one hope and one desire to get some job for them. But what has happened? As I said before, they were overlooked but relatives and friends got

the appointments in preference to those qualified youths.

Then, Mr. Deputy Speaker, coming on to the acts of the Anuradhapura Preservation Board—I do not say that it is happening now—I should like to say that during the time when Mr. Nissanka Wijeratne was the Chairman of this Preservation Board he was acting like a dictator. He was doing things as he wanted. I have known cases where people's houses have been demolished overnight. There was a case where when the father and mother of four children had gone out for work the Board's officers had come, had put the children out of the house and put their pots and pans and other belongings on to the road and set fire to the house. When the parents came they found the children with their belongings on the road and house razed to the ground.

Similarly, bulldozers have been sent over houses and the houses destroyed. Roads have been cut and people de-housed as a result, then suddenly that road is abandoned and another road cut. Similarly, due to the construction of that new road several others get de-housed and there is that fear that suddenly that road also might get abandoned in preference to another.

This is the state of affairs in this Preservation Board. Colossal wastage of public funds has taken place. You will be surprised that this Board handles almost as much as Rs. 4 million per year. For capital expenditure alone the Government has voted in the 1963-64 estimates a sum of Rs. 2,661,900. The revenue in 1963, the local revenue, has come to Rs. 1,288,461. That is almost Rs. 4 million. But what is the benefits? The Board has not yet been able, after several years, to clear the Sacred City of the inhabitants. It has not yet been able to provide water service, electricity facilities and roads for the people already resident in the new town. Why has this happened? Why is this high-

[ගුරුලා මය.]

handed attitude taken? This is because the Board is acting as if it is answerable to no one.

In addition, the Board has been vested with wide powers. If you will refer to section 16, sub-sections 4 to 8 of the Anuradhapura Preservation Board, Act No. 32 of 1961, you will find that the Board has got powers to eject a man by merely sending a report to court that he should be ejected. The magistrate has no power to inquire into the merits or demerits of the request made by the Board. That is how the Board was able to raze to the ground that particular house I was referring to. We do not mind people's houses being demolished, but provision should be made to house them elsewhere before that is done.

Finally I wish to remind this honourable House that on the 27th of February I raised a question on the new town of Anuradhapura, specially with regard to the promise made out by the late Prime Minister in his election campaign of 1956. The Question and the Answer appear at columns 2870 to 2872 of HANSARD. You will remember Mr. Deputy Speaker that at that time I reminded the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Defence and External Affairs that the late Prime Minister had promised urban council status to the citizens of Anuradhapura and I asked why that promised had not been implemented. The citizens of Anuradhapura have been deprived of electing their own council for well over ten years.

The Preservation Board is acting in a most high-handed manner not considering the needs of the people not considering their hardships, not looking into their needs. That is why I would request that a commission be appointed to go into the activities of the Preservation Board since its inception, and I would also urge on the Government to allow the Preservation Board to handle the affairs of Sacred City. Let the Preservation

Board Act cover the Sacred City because we are all desirous that that city should not only be preserved, but also that urban council status be restored to the residents of the new town. That could be easily done. The grant of land within the new town could be done by the Government Agent, the Preservation Board need not take up the question of alienation of land in the new town. Once urban council status is granted to the people of Anuradhapura, they could look after their own affairs, and the Government Agent could look after crown land in the area. Let the Preservation Board look after the Sacred City. As such we have thought fit to bring in this amendment and we have great pleasure in moving that amendment.

I move, as an amendment to the Address at the end add the words :

"but regret, that the thoughtless and irregular actions of the Anuradhapura Preservation Board have resulted in untold suffering to the people of that area".

On behalf of my Party, I commend the amendment to the House.

අ. හා. 4.29

ගමනී ජයසූරිය මය. (හෝමාගම)

(திரு. காமனி ஜயசூரிய—ஹோமகம்)

(Mr. Gamini Jayasuriya—Homagama)

ගුරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, හොරොච්චතානේ මන්ත්‍රීතුමා ඉදිරිපත් කළ සංශෝධනය මා ඉතාමත්ම සන්තෝෂයෙන් ස්තීර කරනවා. ඒ සංශෝධනය ගැන වැඩි විස්තරයක් කරන්න වුවමනා කියා හිතන්නේ නැහැ. මා එසේ කීවේ හොරොච්චතානේ ගුරු මන්ත්‍රීතුමා ඒ සම්බන්ධව සභාවට දැනගන්නට වුවමනා කරුණු සියල්ලක්ම වාගේ සඳහන් කළ නිසයි. ඒ කී කරුණු සියල්ලක්ම වාගේ අනුමත කරන්නට මටත් පුළුවන්. ඒ මන්ත්‍රීතුමා දැනට අවුරුදු දෙකකට පමණ

කලින් අනුරාධපුරයේ මැතිවරණයකට ගොස් වැඩ කරන්නට මටත් අවස්ථාවක් ලැබුණි. සුමාන තුනක පමණ කාලයක් ඒ ශුද්ධ නගර භූමියේ කොටසක වැඩ කරන්නට මට සිදු වුණි. එසේ වැඩ කරන දවස්වල ඒ ශුද්ධ නගර භූමියේ සිටින ජනතාව මට හමු වුණි. ඒ උදවිය කියා හිටියේ, මෙය ශුද්ධ නගරයක් හැටියට තීරණය කිරීමට කටයුතු කරන්නට වි දැන් අවුරුදු 10ක් පමණ වන නමුත් මේ ශුද්ධ නගරයේ සිටින උදවියට, “මෙතනින් අස් වි පලයන්” කියා කරදර කරනවා මිස ඒ සඳහා සුදුසු තැනක් පිළියෙල කර දී නැති බවයි. ඒ උදවිය යම්කිසි කුඹුරු වගාවක් කර තිබෙනවා නම් ඒ සඳහා දෙන වන්දියක් දැනුම් දී නැහැ. ඒ අය හැදූ ගෙවලට දෙන වන්දියක් නියම කර නැහැ. හැමදාම කියන්නේ යන්නයි. ඒ අය කොහොට යන්නද? ඒ පළාතේ ජනතාව වාසය කරන්නේ ඒ විධියේ බොහොම භයානක, කණගාටුදයක තත්ත්වයකයි. හොරොච්ඡතානේ මන්ත්‍රිතුමා කීවා වගේම මගේ ඇස් දෙකෙහිත් දැක්කා මහ විශාල පාරවල් කපන්නට පටන්ගෙන තිබෙනවා; යාර 200ක් කපා එය නවත්වා එතනින් අඩි 10ක් 12ක් එහායින් තවත් පාරක් කපන්නට පටන්ගෙන තිබෙනවා. ඔය විධියට මුදල් නාස්ති වන අන්දමටයි මේ අනුරාධපුර සංරක්ෂණ මණ්ඩලය කටයුතු කර තිබෙන්නේ. අද තත්ත්වයත් එසේමයි කියා මා හිතනවා. එසේ නම් මේ තත්ත්වය ගැන වහාම කල්පනා කර බලා මෙය වෙනස් කර සතුටුදයක තත්ත්වයක් ඇති කිරීම අවශ්‍යයි; ශුද්ධ නගරයක් කිරීම අවශ්‍යයි. නමුත් අනුරාධ පුරයට ගොස් එන සෑම දෙනාම කියන්නේ ශුද්ධ නගරය අද බොහොම අශුද්ධ වි තිබෙනවාය කියලයි. බෞද්ධයන් හැටියට අපට එය ලොකු අවනම්බුවක්. මේ රජය බෞද්ධ නම් මේ රජයට එය අවනම්බුවක්. ඒ නිසා මේ තත්ත්වය වෙනස් කරන්න ක්‍රියා කරන හැටියට මා ඉල්ලා සිටිනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මිලිගට රාජාසන කථාව ගැන වචන සවලපයක් ප්‍රකාශ කරන්න අදහස් කරනවා. ගිය අවුරුද්දේ මුල් හරියේදී එක්සත් ජාතික පක්ෂය කල්පනා කළා එම පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්ති මාලාව නැවත

වරක් සංශෝධනය කර, රටට ගැලපෙන අන්දමට නව ප්‍රතිපත්ති මාලාවක්— ශුද්ධ කිරීමක්—ඇතිකිරීමට වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කරන්න ඕනෑය කියා. ඒ කටයුත්ත කරන්න කොමිටියක් පත් කළා. කියන්නට මා ආච්ඡිකර්ම ඒ කොමිටියට මගේ නමත් යෝජනා වුණි. එය මගේ ලොකු වාසනාවක්, මට කළ ලොකු ගෞරවයක්ය කියා මා හිතනවා. මේ කොමිටිය මාස ගණනක් රැස් වුණි. පැය ගණනාවක් සාකච්ඡා කළා. එසේ කර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව, සමාජවාදී වැඩ පිළිවෙලක් අනුව, බොහොම කාලයක් කල්පනා කර, කථාබස් කර, එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්ති මේවාය කියා පිළියෙල කළා. අප එදා පිළියෙල කර ගත් ප්‍රතිපත්ති ගැන ඇත්තෙන්ම මා බොහොම ආච්ඡිකර්මයෙන් සිටියා.

අ. හා. 4.32

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(பிரதிச் சபாநாயகர்)

(Mr. Deputy Speaker)

කරුණාකර නිශ්ශබ්ද වෙන්න. කාරක සභා නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමා දැන් මූලාසනය ගන්නවා ඇත.

අනතුරුව නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා මූලාසනයෙන් ඉවත් වූයෙන්, කාරක සභා නියෝජ්‍ය සභාපති තැන්පත් අයි. ඒ. කාදර් මයා. මූලාසනාරූප විය.

ජයසූරිය මයා

(திரு. ஜயசூரிய)

(Mr. Jayasuriya)

ගිය අවුරුද්දේ මුල හරියේ, ප්‍රජාතන්ත්‍ර වාදය අනුව, සමාජවාදය අනුව, එක්සත් ජාතික පක්ෂය ඇති කර ගත් ප්‍රතිපත්ති මාලාව ගැනයි මා කියාගෙන ගියේ. ඒ ප්‍රතිපත්ති ගැන කල්පනා කරන විට මට ලොකු ප්‍රීතියක් ඇතිවුණි. ඒ මන්ද? ඒ කොමිටියත් අපත් හුඟක් මහත්සි වි බොහෝ දුරට සාකච්ඡා කරලයි ඒ ප්‍රතිපත්ති මාලාව පිළියෙළ කළේ. මේ රටේ ප්‍රශ්න සෑම එකක්ම විසදීමට පුළුවන්, සාධාරණ ලෙසත් උසස් අන්දමටත් ආර්ථික තත්ත්වය දියුණු කරන්නට පුළුවන්, රටේ දුප්පත්කම අඩු කරන්නට පුළුවන් ප්‍රතිපත්ති මාලාවක් එක්සත් ජාතික පක්ෂය පිළියෙළ කළාය යන්න ඉතාමත් සන්තෝෂයෙන් මා කියන්න කැමතියි.

[ජයසූරිය මයා.]

ඒ ප්‍රතිපත්ති ගැන කල්පනාවෙන් සිටින අවස්ථාවකදී මේ ඊයේ පෙරේදා ඇතිවූ හවුල් ආණ්ඩුවේ එහෙම නැත්නම් ලංකා සමසමාජ පක්ෂ-ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ හවුල් ආණ්ඩුවේ රාජාසන කථාව කියවන ට ලැබුණා. සෑම අවස්ථාවකදී වාගේම මහ ජනයා මුළා, කිරීම සඳහා—

අ. හා. 4.35

කාරකසභා නියෝජ්‍ය සභාපති

(குழுக்களின் பிரதி அக்கிராசனர்)

(The Deputy Chairman of Committees)

කරුණා කර නිශ්ශබ්ද වෙන්න. ගරු කථානායකතුමා දැන් මූලාසනය ගන්නවා ඇති.

අනතුරුව කාරක සභා නියෝජ්‍ය සභාපති මූලාසනයෙන් ඉවත් වූයෙන්, කථානායකතුමා මූලාසනාරූප විය.

ජයසූරිය මයා.

(திரு. ஜயசூரிய)

(Mr. Jayasuriya)

ගරු කථානායකතුමනි, මා කියාගෙන ගියේ මේකයි. අපට සෑම අවස්ථාවකදීම ප්‍රතිශාමිය යන වචනය පාවිච්චි කරන, ප්‍රගතිශීලිය කියා ඒ උදවියම හඳුන්වා ගන්න, මේ ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ උදවිය, අප අප පිළියෙළ කළ සමාජවාදී වැඩ පිළිවෙළටත් වඩා අලංකාර, ප්‍රයෝජනවත් වන අදහස් ටිකක් මේ වර රාජාසන කථාවෙන් ඉදිරිපත් කරාවිය කියා අප ඉතා සන්තෝෂයෙන්, ඕනෑකමින්, බලා සිටිය. නමුත් අවසානයේදී ඔය ඉදිරිපත් කර තිබෙන රාජාසන කථාවට වඩා වැදගත්, වටිනා, රටේ දියුණුව ඇති කරන ට පුළුවන්, දුප්පතාගේ දුප්පත්කම අඩු කරන ට පුළුවන් ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශනයක් 1963 සැප්තැම්බර් මාසයේදී පැවති එක්සත් ජාතික පක්ෂ සම්මේලනයේදී යෝජනා කර සවිර කර ගන ට යෙදුණු බව මා කියන ට කැමතියි. ඇත්ත වශයෙන්ම කාලය තිබෙනවා නම් එය සම්පූර්ණයෙන් ම වුවත් කියවිය යුතු වැදගත් ප්‍රතිපත්ති මාලාවක්. නමුත් කාලය ප්‍රමාණවත් නොවන නිසා එහෙත් මෙහෙත් වගන්ති කීපයක් ඉදිරිපත් කරන ට අදහස් කරන ව.

විශේෂයෙන්ම ලංකා සමසමාජ පක්ෂය මන්ත්‍රීවරුන් වශයෙන් දේශපාලන භූමියේ යම්කිසි තත්ත්වයක් ලබා ගෙන තිබෙනවා නම්, ඒ තත්ත්වය ලබාගන ට පුළුවන් වී තිබෙන්නේ ජනතාව නිසයි. කම්කරුවන් වෙනුවෙන් සටන් කරනවා ය කියා හඳුන්වා ගන්න ලංකා සමසමාජ පාක්ෂිකයන් මන්ත්‍රීවරුන් වශයෙන් අද පෙනී සිටින්නේ ඒ කම්කරුවන්ගේ ආධාරය නිසයි. ඒ කම්කරු නායකයින් අද බලසම්පන්න ඇමති ධුර ලබා ගෙන ඇත්ත, කම්කරුවන් වෙනුවෙන් මොකක් ද ඒ උදවිය කර තිබෙන්නේ, කියා අපට මේ රාජාසන කථාවෙන් පෙනී යනවා. ලංකා ගමනාගමන මණ්ඩලය ආදී ආයතන වලට කොමිටි පත් කරනවාය කියා මෙහි සඳහන් වෙනව. ඊට වඩා දෙයක් නැහැ. ගරු කථානායකතුමනි, අපේ ප්‍රතිපත්ති මාලාවෙන් වගන්ති එකක් දෙකක් කියවන ට මා තමුන්නාන්සෙගෙන් අවසර ඉල්ලනව.

“කවර පත්තියක නමුත් උත්පත්තිය ලැබූ රට වැසියකුට ඒ තත්ත්වයට සරිලන පරිද්දෙන් නොව සාධාරණ හා යුක්තිසහගතවූ ආදායමක් අධ්‍යාපනයක් හා තත්ත්වයක් ලැබෙන අන්දමේ ආර්ථික තත්ත්වයක් ඇති කිරීම අපේ බලාපොරොත්තුවයි. අප කියන්නේ ආදායම රටවැසියාගේ හැකියාව අනුව මිස උත්පත්තිය අනුව නොවිය යුතු බවයි”

“රජයේ හා පෞද්ගලික ව්‍යාපාරයන්හි සේවය කරන්නන්ට ඒ වාගේ පාලනය හා ලඟ අත්කර ගැනීමට මං සැලැස්වීමෙන් ඔවුන් සේවය කරන එකී ව්‍යාපාර හිමියන් සමග ඔවුන්ට දැනට වඩා උසස් තත්ත්වයක් බලයක් හා වගකීමක් ලබා ගැනීමේ යුක්තිය අපි ගරු කරමු. අපේ කැමැත්ත කර්මාන්ත විෂයයෙහි ප්‍රජාතන්ත්‍ර හිමිකමක් ලබා දීමය. මේ සියලු උසස් සිතුවිලි මුදුන් පමුණුවා ගත යුත්තේ විප්ලවකීයන් හෝ ලේ වැකීරීමකින් හෝ දේපල හිමිකර ගැනීමකින් නොව පුද්ගල නිදහස රැකෙන පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මගිනි.”

බොහොම සන්තෝෂයි, නමුත් නාන්සේලා ඊට අත්පොළසන් ගැසීමෙන් නමුත් නාන්සේලාගේ ප්‍රීතිය පළ කිරීම

කේ. එච්. ජී. ඇල්බට් මයා. (බෙන්තර ඇල්පිටිය)

(තිල. කේ. எச். ஜி. அல்பேட்—பெந்தற-எல்பிட்டிய)

(Mr. K. H. G. Albert—Bentara-Elpitiya)

ඒකේ තිබෙන්නේ “ගරු කරනවා” කියලා විතරයි. ක්‍රියාත්මක කරනවා යයි කියා නැහැ.

ජයසූරිය මයා.

(තිල. ஜயசூரிய)

(Mr. Jayasuriya)

ඒවා ක්‍රියාත්මක කරන්නට තිනි පන වන්නට අපට අවස්ථාවක් නැහැ. මින් පසු මන්ත්‍රීවරයකු වශයෙන් ඒ තත්ත්වය තේරුම් ගන්නට තමුත්තාන්සේට ශක්තිය ලැබේවා කියා මා ප්‍රාර්ථනා කරනවා. එහි අපේ සංවර්ධන ප්‍රතිපත්ති ගැන මෙසේ සඳහන් වෙනවා :

“ විශේෂයෙන්ම ගම්බද ජනයාට වහාම ණය මුදල් ලැබෙනු පිණිස නොයෙක් ප්‍රධාන ආයතන සම්බන්ධයෙන් ඇති ප්‍රතිපත්ති සංවිධානය කිරීමෙන් හා සංස්කරණය කිරීමෙන් ද ඒ ඒ පුද්ගලයන්ට අරමුදල් සැපයීමෙන් ආධාර කිරීමට මග පෑදේ.”

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මහජන බැංකුව ඇති කළේ ගම්බද ගොවි මහත්වරුන්ට ණය ලබා ගැනීමටයි. විශේෂයෙන් ගම්බද පෙදෙස්වල මහජන බැංකු ශාඛා ඇති කළේ ඒ ප්‍රතිපත්තිය උඩයි. අපට දැන් දැන් ගන්නට ලැබී තිබෙනවා, මහජන බැංකුවේ සහාපතිතුමාට මුදල් ඇමතිතුමාගේ අදහස් සමඟ එක ග විය නොහැකි නිසා එතුමා අස්වී තිබෙනවා කියා. මුදල් ඇමතිතුමා කියනවලු. ඒ ව්‍යාපාරය නවත්වන්න කියා. මීට වඩා බොහොම ලස්සණ දේවල් ඉදිරියෙහි අපට අහන්නට ලැබෙනවා ඇති. ඒ ගැන තවදුරටත් පසුව කියන්නට මා අදහස් කරනවා. නැවතත් අපේ පක්ෂය සම්මත කළ වැඩ පිළිවෙලෙහි කෘෂිකම්ය පිළිබඳව මෙසේ සඳහන් වී තිබෙනවා :

“ උඩරට ජනතාවට ඉඩම් අහිමි වූයේ අතීතයේ පැවති විදේශීය අසාධාරණ ක්‍රියා නිසාය. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඔවුහු තදබදය අධිකවූ ප්‍රදේශවල වෙසෙති. මෙබඳු තදබදයක් මඟසරවා ගැනීමට කම්පොදු සංයුක්ත මණ්ඩල හා සමුපකාර ව්‍යාපාරය

මාර්ගයෙන් කලක් මුළුල්ලේ ඉඩම් අහිමිව දුක් විඳින උඩරට ගැමි ජනතාවට මහත් ඵල ප්‍රයෝජන අත්වේ. එය ඉෂ්ට කිරීම අප පක්ෂයේ පරමාර්ථයයි ”

නින්දගම් පිළිබඳව මෙසේ සඳහන් වී තිබෙනවා :

“ නින්දගම් ක්‍රමයයි කියනු ලබන වැඩවසම් සුගයේ රදළ ක්‍රමය අපි අනහාර දමන්නෙමු.”

මෙවැනි වැදගත් සමාජවාදී වැඩ පිළිවෙලක් ගිය අවුරුද්දේ සකස් කර ගැනීමට ප්‍රතිගාමීය කියන අපට පුළුවන් වුණා. කම් කරුවන්ගේ දුක ගැන අපට දැනුමක් තිබෙනවාය කියමින් මේ සභාව තුළත් පිටතත් කම්කරුවන් ගැන කඳුළු හෙළා උදවිය රජයට බැඳී ඇමතිකම් ලබා ගන්නාට පසු අද තත්ත්වය කොහොමද? ඔය ලංකා සම් සමාජ පක්ෂයේ ඇමතිවරු පසු ගිය අවුරුද්දේ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ඉන්න විට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයෙන් ඉදිරිපත් කළ රාජාසන කථාවට විරුද්ධව ඉදිරිපත් කළ සංශෝධන මොනවාද? තමුත්තාන්සේලා ඒ රාජාසන කථාවට විරුද්ධව ඡන්දය දුන්නේ එම කථාවෙහි මොනවා අඩංගු නොකළ නිසාද?

මෙන්න එක කාරණයක් :

“ රාජ්‍ය අංශයෙහි මෙන්ම පෞද්ගලික අංශයෙහි ද දැනට බල පවත්නා, “ වැටුප් ඇවිරීමේ ” ප්‍රතිපත්තිය තවදුරටත් අනුගමනය කිරීමට රජය අදහස් කරන බව අනාවරණය වන හෙයින්ද..... ”

තමුත් අද තත්ත්වයත් එයමයි. මේ වර රාජාසන කථාවට වුවත් ඒ කරුණු අඩංගු කර නැහැ. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ඉන්න විට පමණයි කම්කරුවන් ගැන මතක් වෙන්නේ. අවුරුදු 30 ක් තිස්සේ කැ ගැසූ දේ අද අමතකව තිබෙනවා.

ඊ ලඟට තවත් කාරණයක් :

“ කතෝලික ආක්‍රමණය පරික්ෂා කිරීමට කොමිසමක් පත් කිරීමට..... යෝජනා කර නැති හෙයින්ද..... ”

කතෝලික ආක්‍රමණය පරික්ෂා කිරීමට කොමිසමක් පත් කිරීමට යෝජනා කර නැති නිසා පසු ගිය අවුරුද්දේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට දෙස් කිව්වා. ඒ ආණ්ඩු

[ජයසූරිය මහ.]

වටම බැඳී මේ වර රාජාසන කථාව පිළියෙළ කිරීමේ අවස්ථාව ඒ උදවියට ලැබුණාට පසුවත් ඒ ගැන මතක් කිරීමක් නැහැ. ඒ මක්නිසාද? ගිය අවුරුද්දේ ඔය කාරණාව මතුවුණාට පසුව එක්සත් ජාතික පක්ෂයත් එයට එකඟවී “ඔව් ඒ ගැන විභාගයක් තියන්න ඕනැ” කියා එක්සත් ජාතික පක්ෂයත් කී නිසාද? ඒ කාරණය මතුවුණේ මහජනයා රවටා ප්‍රයෝජනයක් ගන්න බැරි තත්ත්වයක් අද ඇති වී තිබෙන නිසාද? තමුන් තාන්සෙගේ මාගී යෙන් මහජනතාවට දැන ගැනීමට මම අද ඒ ප්‍රශ්නය මෙම ගරු සභාවේදී අසන්න කැමතියි.

ඊ ළඟට තවත් කාරණයක් ඒ සංශෝධනවල ඇතුළත් වෙනවා :

“.....ගැමි ජනතාව ණය බරින් මුදවා ලීමටද, මහජන බැංකුවේ ශාඛා ගම්බද පෙදෙස්වල වැඩි වැඩියෙන් පිහිටුවීමටද.....යෝජනා අඩංගු නැති හෙයින් ද.....”

ගිය අවුරුද්දේ රාජාසන කථාවට සංශෝධන ඉදිරිපත් කළ ලංකා සම සමාජ පක්ෂය කීව්වා, ගම්බද ජනතාවගේ ණය පහසුකම් විසඳීම සඳහා ගම්බද පෙදෙස්වල වැඩි වැඩියෙන් මහජන බැංකු අරින්න ය කියා. නමුත් අද මුදල් ඇමති පදවිය ලබා ගත් තට පස්සෙ කියන්නවා ඒක කරන්න එපාය කියා. එතකොට හිතේ එකක් තියාගෙනද එදා එසේ කියා තිබෙන්නේ?

මහජනතාව මෙසේ මුද්‍රා කරන්නට යන මේ උදවියගේ අදහස් මහජනතාව දැන ගන්න ඕනැ. මේ අවුරුද්දේම මාර්තු මාසෙ 21 වෙනිදා කම්කරු නායකයන් එකතු වී ගෝල්පේස් පිට්ටනියෙ ලොකු රැස්වීමක් පැවැත්තුවා. එම රැස්වීමේ සභාපති පදවිය දැරුවේ ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා මහතා යි. ඒ විශාල රැස්වීම පැවැත්වුණේ මො - මොකක් සඳහාද? දුක් විදින පීඩිත ජනතාව වෙනුවෙන් කොන්දේසි 21 ක් ඉදිරිපත් කිරීමටයි. ඒ යෝජනා 21 ඉදිරිපත් කළ ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා ආදී නායකවරු කියා සිටියේ මොකක්ද? වෘත්තීය සමිති 14 ක් සමග මාස ගණනක් තිස්සේ සාකච්ඡා කිරීමෙන් පසු අද අපි තීරණයකට බැස තිබෙනවාය මේවා ඉතාම

සාධාරණ ඉල්ලීම් කියා. ආණ්ඩුව ඒ දවස් වල කියා සිටියා මෙම ඉල්ලීම් දෙන්නට ගියහොත් විශාල මුදලක්, උසුලන්නට බැරි මුදලක්, ඒ සඳහා වෙන් කරන්නට සිදු වෙනවාය කියා. නමුත් අද මුදල් ඇමතිව සිටින යටියන්තොට මන්ත්‍රීවරයා එදා කොයි විධියේ ප්‍රකාශයක්ද කළේ? “මේ ගණන් සකස් කළේ කොයි විධියේ ආර්ථික විජ්ජාකාරයක්ද”—පිනාන්සියල් විසර්ඪි—කියා ප්‍රශ්න කරමින් එතුමා එදා ආණ්ඩුවට හිතග වුණා.

ආණ්ඩුව කාරණා පැහැදිලි කර දුන්නා, මේ තරම් වියදමක් ආණ්ඩුවට දරන්නට සිදු වෙනවාය කියා. නමුත් එදා යටියන්තොට මන්ත්‍රීතුමා—අද මුදල් ඇමතිතුමා—කළේ කොයි විධියේ ප්‍රකාශයක්ද? කොයි විධියේ ආර්ථික විජ්ජාකාරයක්ද මේ ගණන් වික හරිගස්සා දුන්නේ? අප මාස ගණනක් තිස්සේ, වෘත්තීය සමිති 14 ක් එක්කාසු වී බොහොම කල්පනාවෙන් කටයුතු කරලයි මේ ඉල්ලීම් 21 ඉදිරිපත් කළේ. එදා ඔය විධියේ ප්‍රකාශ කළත් අද ඒ ඔක් - කොම අමතක වෙලා නොවෙද - අද ඒ දුප්පත් කම්කරු ජනතාවගේ ආර්ථික තත්ත්වයෙන් දියුණු වෙලාද? ඒ අයගේ ජීවන වියදම අඩු වෙලාද? උන්නැහැ එදා කීවා, සෑම සේවකයෙකුටම දිනකට රුපියල ගණනේ පඩිය වැඩි කළත්, අද තිබෙන ජීවන තත්ත්වයේ හැටියට, ඒ රුපියලත් මදිය, ප්‍රමාණවත් වෙන්නේ නැත කියා. නමුත් අද ඒ ගැන කිසි දෙයක් කියන්නේ නැහැ. මොකද? ඒ කම්කරුවන් ගැන අද පෙනෙන්නේ නැත්තේ “කොක්ටේල් පාරිස්වලට” යන නිසාද කියා අහන්න සතුටුයි. මේ විධියට ඒ ජනතාව රවටා බොරුවෙන් ක්‍රියා කළ නිසා තමයි මෙ - පමණ කාලයක් තිස්සේ—අවුරුදු තිස් ගණනක් තිස්සේ—දේශපාලන බිමේ තත්ත්වයක් ලබාගන්නට බැරිව, පස්සා දොරෙන් ආණ්ඩු පක්ෂයට රිංගන්නට සිද්ධ වුණේ.

ගරු කථානායකතුමනි, කරුණු තවත් රාශියක් කියන්නට තිබුණත් අපට නියම කර තිබෙන කාලයත්—මිනිත්තු ගණනත්—දැන් ඉකුත්වී ගොස් ඇති නිසා මෙයට වඩා දීර්ඝ වශයෙන් කථා කිරීම අසාධාරණ යැයි මම හිතනවා. එම නිසා අවසාන

වශයෙන් මෙම වචන ස්වල්පය කථා කිරීමට ඉඩ දීම ගැන තමුන් තාන්සේට ස්තුති කරමින් මගේ කථාව මෙයින් හමාර කරනවා.

සංශෝධනය සහතික කරන ලදී.

අ. හා. 4.52

ගරු ඉලංගරත්න

(கௌரவ இலங்கரத்ன)

(The Hon. Ilangaratne)

ගරු කථානායකතුමනි, රාජාසන කථා විවාදයේදී ආණ්ඩු පක්ෂය වෙනුවෙන් පළමුවන කථාව මට පැවරී තිබෙන නිසා ඒ යුතුකම ඉෂ්ට කිරීමටයි මා නැගී සිටියේ. රාජාසන කථාව සාමාන්‍යයෙන් පාර්ලිමේන්තු සම්ප්‍රදාය අනුව පාර්ලිමේන්තු සැසි වාරයක් පටන් ගැනීමට පෙර කෙරෙන එකක් ලෙස සැලකීමට අප පුරුදුව සිටිනවා. රාජාසන කථාවෙන්, ආණ්ඩු වක පරමාර්ථවලට පටහැනි නොවන විධියට, වර්ෂයක් තුළ කරන වැඩ ගැන සැලකිල්ලක් හඳුන්වාදීම පමණයි සාමාන්‍යයෙන් කෙරෙන්නේ. විරුද්ධ පාර්ශ්වය කොයි අන්දමින් චෝදනා නැගුවත් අවුරුද්දක් තුළ කරන්නට බලාපොරොත්තු වන සියල්ලම රාජාසන කථාවේ සඳහන් වෙන්නේ නැති බව කවුරුත් දන්නවා. ඒ වාගේ අපේ පාර්ලිමේන්තුව තුළත්, පාර්ලිමේන්තු මාතාව වශයෙන් සලකන බ්‍රිතාන්‍ය පාර්ලිමේන්තුව තුළත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අනෙකුත් පාර්ලිමේන්තු තුළත් කියවනු ලබන රාජාසන කථාවල කරන්නට බලාපොරොත්තුවන සියලුම වැඩ කටයුතු පිළිබඳ විස්තර සැලැස්මවල් අඩංගු නොකර සාමාන්‍ය සැකිල්ලක් පමණක් ඉදිරිපත් කරන බව අප කවුරුත් දන්නවා. එය නව ටිකක් මස්, ලේ, නහර ආදිය ගැබ් කරන්නේ අයවැය විවාද කථාවේදීයි. එම නිසා මේ වරක් එවැනිම සම්ප්‍රදායයක් ඇතුළු රාජාසන කථාව ඉදිරිපත් කළ බව මා නොකිව්වාට කාටත් වැටහෙනවා ඇති.

මගේ කථාව සිංහලෙන් කරන්නට පුළුවන් විම ගැන මා සන්තෝෂ වෙනවා. සිංහලට තැනක් නැති වේද, ආගමට තැනක් නැති වේද, සංස්කෘතියට තැනක් නැති වේද, යනුවෙන් බියක් හඟවන විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ උපනායක තුමාත් සිංහල භාෂාවෙන් තමාගේ කථාව ඇරඹුවා නම් හොඳය කියා මා හිතනවා. ඇත්තෙන්ම බොහෝ දෙනා තමන්ට කවුදත් පුරුදු

අන්දමට එකක් කියන ගමන් තවත් එකක් කියාවට පරිවර්තනය කරනවා. අන්න ඒ නිසා වන්නට ඇති දකුණු කොළඹ පළමුවැනි ගරු මන්ත්‍රීතුමා තම කථාව සිංහලෙන් නොකෙළේ. මින් පසුව හෝ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ වැදගත් කථාවලදී රජයේ භාෂාව පාවිච්චි කරනවා ඇතැයි මා විශ්වාස කරනවා. ද්විඛ භාෂාව මිළණි සේ මිහිරි යයි උඩුප්පිඩිහි ගරු මන්ත්‍රීතුමා විසින් කියන්නට යෙදුණා අපටත් අපේ සිංහල භාෂාව ඒ විධියට මිහිරි අතර, දැන් එය රාජාසනාව වශයෙන් පිළිගෙන තිබෙන නිසා විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ වැදගත් කථා ඒ සිංහල භාෂාවෙන් කිරීම ඉතාමත්ම සුදුසු බව අප සලකනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ රාජාසන කථා විවාදයේදී විරුඬ පාර්ශ්වයේ නායකයන් විසින් කරන ලද කථාවලින් වැඩි හරියක් කෙරුණේ තමතමන්ගේ චරිත නිරූපනය කරන පිළිවෙලටයි. දේශපාලන පසු බිමත් සමග තමන්ගේ චරිතය ගැන විශාල විස්තර ඉදිරිපත් වූ බව තමුන් තාන්සේට මතක ඇති. ඒ අන්දමට බලන විට නම්, මගේ චරිතය ගැන සාරවත් අන්දමින් කථා කිරීමට මට පුළුවන්කමක් නැහැ. මක්නිසාද? අද මේ රටේ සිටින දේශපාලන නායකයන් මෙන් විදේශීය විශ්ව විද්‍යාලයක හෝ දේශීය විශ්ව විද්‍යාලයක හෝ ආශ්‍රයක් මට ලැබුණේ නැහැ. විශ්ව විද්‍යාල ආශ්‍රය කිරීමේ වාසනාවක් හෝ අවාසනාවක් මා තුළ පිහිටා නැ. ගැමියකු වශයෙන් ඉපිද, ගැමියනට සුපුරුදු අන්දමට අධ්‍යාපනයක් ලබා, ගැමි ජීවිතයේ තිබෙන කටුකත්වය අතරින් බිහි වූ කෙනකු නිසා මට වැදගත් උගතුන් සමග ආශ්‍රය කළ අවදියක් ගැන සඳහන් කිරීමට පුළුවන්කමක් නැහැ. ඒ කෙසේ වෙතත්, අවුරුදු 17ක පමණ කාලයක් තිස්සේ කළ සටන්වල ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ලබා ගන්නා ලද අත්දැකීම් අලලා මේ කථාවේදී මාත් යමක් ඉදිරිපත් කිරීමට බලාපොරොත්තු වෙනවා.

මේ වර රාජාසන කථාවට ස්තුති යෝජනාව ඉදිරිපත් කළ දිවුලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමන් (ජයකොඩි මයා.) එම ස්තුති

[ගරු ඉලංගරත්න]

යෝජනාව සථිර කරමින් කථා කළ දෙහි ඕවිට ගරු මන්ත්‍රීවරියටත් (සෝමා වික්‍රම නායක මිය.) පළමු කොටම මගේ සන් තෝෂය පළ කරන්නට කැමතියි. ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාටත් ගරු මන්ත්‍රීවරියටත් හර බර දේශනා ඉදිරිපත් කළා. ඇත්තෙන්ම දෙහිඕවිට ගරු මන්ත්‍රීවරිය මිහිඳි ස්වර යෙන් ඉතාමත් වැදගත් කථාවක් ඉදිරි පත් කළා.

ගරු කථානායකතුමනි, රාජාසන කථා වට සංශෝධන වශයෙන් දැන් යෝජනා 10ක් ඉදිරිපත් වී තිබෙනවා. විරුද්ධ පාර්ශ්වය විසින් ඉදිරිපත් කර තිබෙන ඒ සංශෝධන 10 ය පදනම් වී තිබෙන්නේ සංස්කෘතික, සමාජයීය, දේශපාලන හා ආර්ථික යන කරුණු මතයි. යම්කිසි රටක් නිදහස් රටක් වශයෙන් ගණන් ගැනීමට නම් ඒ රටෙහි ඉහත කී 4 ආකාරයේ නිදහස තිබිය යුතු බව කවුරුනුත් කල් පනා කරනවා. අපේ පරමාර්ථයත් 1956 දී ඇති කර ගත් ජනතා ජය ග්‍රහණය තහවුරු කිරීම පිණිස මේ 4 ආකාරයේ නිදහස තහවුරු කර ගැනීමයි. එම නිසායි, හැම පියවරක්ම මේ රජය විසින් මුල සිට මේ දක්වාම රැගෙන තිබෙන්නේ. අප කවුරුත් දන්නවා, 1948 දී අපට එක්තරා අන්දමක දේශපාලන නිදහසක් ලැබුණු බව. මේ සම්බන්ධව නොයෙකුත් අය නොයෙකුත් විධියට විග්‍රහ කරනවා. එම දේශපාලන නිදහස ලැබුණේ අප රටේ නොයෙකුත් අය විසින් පළ කළ උද්‍යෝග යත් උද්ඝෝෂණයත් නිසායයි, සමහරු කියනවා. සමහරු කියනවා, එවකට බ්‍රිතාන්‍යයේ තිබුණේ ලේබර් පක්ෂය නිසා, ලේබර් ආණ්ඩුව නිසා, ආසියාවේ අනිකුත් රටවලට ඒ අය නිදහස බෙදා දීමේදී අප රටටත් අහම්බෙන් නිදහස ඇති වුණාය කියා. බ්‍රිතාන්‍යයේ ලේබර් පක්ෂ ආණ්ඩුවේ ප්‍රතිපත්තිය කෙසේ වෙතත් ලංකා වෙන් එවැනි නිදහසක් ලබා ගැනීමට වටා පිටාවත් පරිසරයත් ඇති වුණු බව මා මතක් කර දෙන්න කැමතියි. ටිකක් කල් පනා කළාම අපට ඒ බව පෙනී යනවා. තමුන්නාන්සේලාට මතක ඇති 1947 දී ඊට පෙර නොවැව්විලා විධියට, නොසිදුවූ විධියට, විශාල උද්ඝෝෂණයක් සහ උද්‍යෝග යක් මේ රටේ ජනතාව අතරෙන් පහල වුණු බව. 1947 මැයි, ජුනි වලදී මේ රටේ

වැඩ කරන මහජනතාව ඉදිරිපත් වෙලා එවකට තිබුණු අධිරාජ්‍යවාදී, ධනවාදී, ඒව ගෙම වැඩවසම්වාදී ක්‍රමයට විරුද්ධව විශාල සටනක් ගෙන ගිය බව තමුන්නාන්සේලාට මතක ඇති. ඒ කාලයේදී බ්‍රිතාන්‍ය කම්කරු රජය කල්පනා කරන්ට ඇති, යම් විධියකින් ඒ උද්ඝෝෂණය නිසා මේ රටේ පෙරළියක් ඇති වුණා නම් සමහරවිට ඒ ආණ්ඩුව ප්‍රිය නොකරන කණ්ඩායමකට මේ රටේ ආණ්ඩු බලය අත්පත් වුණොත් ඒ අය බලාපොරොත්තු වුණු විධිය ක්‍රමය කට වැඩිය අත්තවාදී ක්‍රමයක් මෙරට ඇති වෙයි කියා. ඒ අනුව ඔවුන් බිය වන්ට ඇති. එම නිසා එවකට බලයට පත්ව සිටි කොටසට එක්තරා ලෙසකට තමන්ගේ කටයුතු කරගෙන යාම පිණිස දේශපාලන නිදහසක් ඇති කර දුන්න. එවකට සිටි අග්‍රාමත්‍යතුමා එසේ නැති නම් අනාගත අග්‍රාමත්‍යතුමා හඳුවනදි හෝ මීගමුවෙදි පෙරදිගින් ආ එම හසුන දැකල බොහොම හොදට සන්තෝෂය ප්‍රකාශ කළ බව මට මතකයි. එයින් පසුව එම නිදහසින් එක ලෙසක ප්‍රයෝජනයක් ගෙන දීමට විශාල වැයමක් ඒ රජයත් කළ බව අපට මත කයි. එවකට සිටි අගමැතිතුමා පිරිසිදු හිත කින් ඒ දේශපාලන නිදහසින් ප්‍රයෝජන ගැනීමට උත්සාහ කළත්, එවකට තිබුණු නොයෙක් නෂ්ටාවශෙෂ නිසා ඒ පරමාපී ඉටු කිරීමට බැරි වුණා. වැඩවසම් වාදය, ධනපති වාදය සහ අධිරාජ්‍ය වාදය හොද ටම මුල් බැසගෙන තිබුණු නිසා එයින් ප්‍රයෝජනයක් ගන්නට බැරි වී නොයෙක් විධියේ සංශෝධන ඇති කිරීමට වැයම් කළා මිස අර අපි බලාපොරොත්තු වුණු විධියේ සතරාකාර නිදහසක් ලබා ගැනීමට ඊට සැහෙන ප්‍රයත්නයක් ක්‍රියාත්මක කිරීමට බැරි වුණා. එම නිසා 1951 දී පමණ එවකට ප්‍රගතිශීලී ඇමති කෙනෙකු වශයෙන් ක්‍රියා කළ එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මැතිතුමා ඒ පක්ෂයෙන් අස් වෙලා මහජනයාගේ ප්‍රශංසා මධ්‍යයේ අත්පොළසන් මධ්‍යයේ මහජනයා ඉදිරි යට පැමිණියා. ඒ ඔස්සේ විශේෂයෙන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට විරුද්ධව සිටි නොයෙකුත් කණ්ඩායම්වල ප්‍රීතිය මුළු ජන තාව තුළම පැතිර යද්දී, දුක් විදින ජන තාව ඉතා සාදරයෙන් එතුමා පිළිගෙන ඔවුන්ගේ මධ්‍යයට ගත්තා. ඒ පිළිවෙලට 1951 දී තමයි, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය බිහි වුණේ. ඒ පක්ෂය හදා ගැනීමට

එක්සත් ජාතික පක්ෂයට විරුද්ධව සිටි නිදහස් මන්ත්‍රීවරුන්, ඔවුන්ගේ අනුගාමිකයන් සහ බුද්ධිමතුන්—හුඟ දෙනෙක්—එතුමා සමග අත්වැල් බැඳ ගෙන එකතු වුණා. නමුත් වැඩි කලක් යන්නට මත්තෙන් මැතිවරණයක් ඇතිවූ නිසා 1952 දී ආණ්ඩුව අල්ලා ගැනීමට තරම් ආසන ලබා ගැනීමට ඒ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට හෝ ඒ පක්ෂය වගේම ධනපති විරෝධී වූ, වැඩවසම් විරෝධී වූ, අධිරාජ්‍ය විරෝධී වූ කණ්ඩායම්වලට බැරි වුණා. නමුත් 1956 වන විට, තමන්ගේ අමාරුකම් පිරිමසා ගැනීමට මීට වඩා සංවිධානය වීමට, වඩා පළල් ලෙස හිතා පළල් පෙරමුණක් ඇති කරගෙන තමන්ගේ අයිතිවාසිකම් දිනා ගත යුතු බවට මහජනයා තුළ හොඳ අවබෝධයක් ඇති වුණා. ඒ අවධියේදී එක්සත් ජාතික පක්ෂයට විරුද්ධව සිටි හැම කොටසක්ම පාහේ එක පෙරමුණකට පැමිණ, ධනපති ක්‍රමය, වැඩවසම් ක්‍රමය සහ අධිරාජ්‍යවාදී ක්‍රමය වෙනුවට වෙන ක්‍රමයක් ඇතිකර ගැනීමට හැකි තරම් විරිය කළා. ඒ කාලයේදී විප්ලව කාරී සමසමාජ පක්ෂයත්, නිදහස් අපෙක්ෂකයන්ගේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය හා එක්වී මහජන එක්සත් පෙරමුණ නමැති එක පෙරමුණක් සාදාගෙන සටන් කිරීමට ගැන අපි ඉතාමත්ම සන්තෝෂ වෙතව. ඒ සමගම ලංකා සමසමාජ පක්ෂය, කොමියුනිස්ට් පක්ෂය වැනි අනිකුත් ප්‍රගතිශීලී පක්ෂත්, ප්‍රගතිශීලී මන්ත්‍රීවරුන් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය හා මැතිවරණ ගිවිසුමක් ඇති කරගෙන සටන් කළ නිසා 1956 දී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට විශාල ජයග්‍රහණයක් අත් වූ බව තමුන්තාත් සේට මතක ඇති.

ඊට පසු මහජන එක්සත් පෙරමුණ ආණ්ඩුව තමන් දුන් පොරොන්දු අනුව නොයෙකුත් ප්‍රගතිශීලී වැඩ කරන්නට පටන් ගත්ත. 1956 ඇති වූ ආණ්ඩුව බස් ජනසතු කළ බව, වරාය ජනසතු කළ බව, කටුනායක හා ත්‍රිකුණාමලය බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ බැම්මෙන් මුදවාගෙන අපේ අතට ගත්ත බව, සිංහල භාෂාව රාජ්‍ය භාෂාව කර ද්විඛ භාෂාවට සාධාරණ තැන දුන්න බව, බුද්ධාගමට යථා ස්ථානය දී අනික් ආගම්වලට සාධාරණ තැන දුන්න බව තමුන්තාත් සේට මතක ඇති. ඔය ආදී වශයෙන් නොයෙකුත් වැඩ කර රිටි

වඩා ගැඹුරින් ආර්ථික ප්‍රශ්න විසඳීමට ගිය අවස්ථාවේදී එතුමාගේ සමාජවාදී ප්‍රතිපත්තිය නිසා නොයෙකුත් ප්‍රතිගාමී කොටස් වලට රිදෙන්තට පටන් ගත්ත. ඒ වන තෙක් බස් ජනසතුව, වරාය ජනසතුව, කටුනායක හා ත්‍රිකුණාමලය බේරා ගැනීම, භාෂාව සහ ආගම පිළිබඳව කළ කටයුතු ආර්ථික වශයෙන් තමන්ට වැදුණු පහරවල් හැටියට අධිරාජ්‍යවාදීන්, ධනපතිවාදීන් සහ වැඩවසම්වාදීන් සැලකුවේ නැහැ. නමුත් නැව් ජනසතුව ආදී නොයෙකුත් දේට අත ගසන්නට ගිය අවස්ථාවේදී—1959 දී—බණ්ඩාරනායක අගමැතිතුමා අකාල මරණයකට පත් වූ බව තමුන් තාත් සේට මතක ඇති. ඉන් පසු රටේ එක්තරා විධියක ශෝක ජනක අවස්ථාවක් ඇති වුණා. පීඩිත ජනතාව හඬන්න පටන් ගත්ත. එතෙක් කල් සංවිධානය වී කර ගෙන ගිය ගමන අවසානයේ කියා දුක් වෙන්න පටන් ගත්ත. වෙන එකක් තබා අපේ ගරු අගමැතිණිය හැටියට අද සිටින බණ්ඩාරනායක මැතිණිය පවා එදා මැළි වුණා, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයෙහි සාමාජිකාවක් වශයෙන් පාර්ලිමේන්තු ආසනයකට පවා ඉදිරිපත් වන්නට. ඇත්තෙන්ම එය සාධාරණ අදහසක්. මක්නිසාද කිය තොත්, ඉන් පසු ඇති වූ ඇතැම් සිද්ධීන් අනුව සලකන විට තමුන්තාත් සේටත් අපටත් පෙනී යනව ඇති අප පක්ෂය තුළ හිටපු එක්තරා කණ්ඩායමකුත් අර අග මැති ඝාතනයට සම්බන්ධව හිටපු බව. විශේෂයෙන්ම ඒ හා සම්බන්ධ විස්තර තොරතුරු ආදිය නඩු විභාගයේදී එළිදරවු වූ බව තමුන්තාත් සේට මතක ඇති.

ඒ කොයි හැටි වෙතත් ජනතාව එයින් නැවතුනේ නැහැ. ඒ උදවිය ඉතා පැහැදිලි ලෙස කල්පනා කළා, තමන් 1956 දී ලබා ගත් ජයග්‍රහණය ආරක්ෂා කරගෙන ඒ පාරේ දිගටම යා යුතුය කියා. ඉන් පසු බණ්ඩාරනායක මැතිණියත් ඊට සතුටු කරවා ගෙන එතුමියගේ නායකත්වය ඇතිව නැවතත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය සංවිධානය කරගෙන ඉදිරියට ගියා.

ගැලු මන්ත්‍රීතුමාගේ නායකත්වයෙන් කාවකාලික ආණ්ඩුවක් ඇති වී තිබුණා. එහෙත් එය හුඟක් කල් කරගෙන යන්න බැරි වුණා. ඒ සම්බන්ධයෙන් දීර්ඝ විස්තරයක් මේ අවස්ථාවේදී කියන්න අදහස් කරන්න නැහැ.

[ගරු ඉලංගරත්න]

තාවකාලික ආණ්ඩුව වැඩි කාලයක් කර ගෙන යාමට නුපුළුවන් විම නිසා 1960 මාර්තු මාසයේදී නැවතත් මහා මැතිවරණයක් ඇති වුණා. අවාසනාවකට වගේ, එක්සත් ජාතික පක්ෂයට විරුද්ධව හිටපු නොයෙකුත් පක්ෂ අතර මතභේද ඇති වෙන්න පටන් ගත්තා. එක්සත් ජාතික පක්ෂය ඇතුළු හැම පක්ෂයක්ම රටට හිහිල්ල කියා හිටිය, බණ්ඩාරනායක අග මැතිතුමාගේ ප්‍රතිපත්ති ගෙන යන්න සුදුසු අය අපය කියා. හැම පක්ෂයක්ම වාගේ ඒ අන්දමින් කියා සිටියා. ඒ නිසා මහජනතාවට විසඳා ගන්න බැරි වුණා, බණ්ඩාරනායක ප්‍රතිපත්ති ගෙන යන්න පුළුවන් පක්ෂය මොකක්ද, හැකියාවක් තිබෙන්නෙ කොයි පක්ෂයටද, යුතුකම සහ උරුමය තිබෙන්නෙ කොයි පක්ෂයටද යන්න හරියාකාර වටහා ගන්න. ඒ සමගම එවකට මේ රටේ දේශපාලන පක්ෂ 21ක් පමණ ඇති වූ නිසා මහජනතාව නොයෙකුත් කොටස්වලට බෙදී ගියා. ඒ නිසා 1960 මාර්තු මාසයේදී මේ රටේ මහජනතාව වරදක් නොකර—ධනපතිවාදයටත්, වැඩ වසම් වාදයටත්, අධිරාජ්‍යවාදයටත් යන මේවාට විරුද්ධව—ජන්දය දුන්නත්, තමන්ට වුවමනා කරන ආණ්ඩුවක් හදා ගන්න බැරි වුණා. ඒ නිසා නැවත වරක් ධනපති කොටස්, වැඩවසම් වාදී කොටස්, අධිරාජ්‍යවාදී කොටස්, ඔළුව උස්සා ආණ්ඩුවක් ඇති කලා ඒ විධියට ආණ්ඩුවක් ඇති වුණා. එහෙත් ඒ ආණ්ඩුව පවත්වාගෙන යාමට පුළුවන් වුණේ මාස තුනක් පමණයි.

ඊට පසු 1960 ජූලි මාසයේදී නැවතත් මැතිවරණයක් ඇති වුණා. ඒ අවස්ථාවේදී මහ ජනයා නැවත වරක් අත්හදා බැලීමට කල්පනා කළේ නැහැ. බරපතල, ඉතා වැදගත් යෝජනාවක් ඒ අවස්ථාවේ රටේ ඇති වුණා. ඒ යෝජනාව මොකක්ද? ශක්තිමත් ආණ්ඩුවක් නිසැකවම හැදීමට නම් සියලුම පංති වල පිහින ජනතාව එක්විය යුතුය යන්නයි ඒ. ඒ තීරණාත්මක වැදගත් අවස්ථාවේදී ඉදිරිපත් වුණු ඒ යෝජනාවට ප්‍රතිගාමී විරෝධී හැම කොටසක්ම ඉදිරිපත් වී එය ක්‍රියාත්මක කිරීමට ආධාර දුන් බව මේ අවස්ථාවේ ඉතාම සන්තෝෂයෙන් කියන්න කැමතියි. විශේෂයෙන්ම ලංකා

සමසමාජ පක්ෂයත් කොමියුනිස්ට් පක්ෂයත් අවුරුදු තිහක පමණ කාලයක් තිස්සේ කරගෙන ආ තමන්ගේ සටන පවා අමතක කර ශක්තිමත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ආණ්ඩුවක් හදා ගැනීමට අත දුන් බව මම ස්තූති පූර්වකව සඳහන් කරන්න කැමතියි. ආත්මාර්ථකාමීත්වයෙන් යුක්තව තමන්ගේ පක්ෂ පමණක් තහවුරු කර ගැනීමේ අභිලාෂයෙන් දේශප්‍රේමී කමක් නැතිව එවකට හැසුරුණා නම් මා හිතන අන්දමට නැවතත් වරක් අප කැඩී යනවා මිස 1956 ජයග්‍රහණය තව දුරටත් තහවුරු කරගෙන ඉදිරියට යාමට අපට අවස්ථාවක් ලැබෙන්නෙ නැහැ.

ඉන් පසුව නැවතත් 1959 දී ඇණහිටි නොයෙකුත් ආර්ථික ප්‍රශ්න විසඳීමට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය පටන්ගත්තා. ඒ පටන්ගැනීමේ සිටම 1960 ජූලි මාසයේදී මේ රජය ඇති කිරීමට අත්වැල් බැඳගත් කොටස් හැම කාරණයකදීම වාගේ අපට අත දුන්නා; පාර්ලිමේන්තුව තුළත් පිටතත් පක්ෂපාතව ක්‍රියා කරන්න පටන් ගත්තා. ඒ ආධාරය පසුබිම් කරගෙන පැරිල් වෙළඳාම ජනසතු කළා; ලංකා බැංකුව ජනසතු කළා; පාසැල් රජයට ගත්තා; රක්ෂණ සංස්ථාවක් ඇති කළා; මහජන බැංකුව ඇති කළා; වෙළඳාම ලාංකික කිරීමේ කටයුතු හුඟක් දුරට කර ගෙන ගියා. ඒ වාගේම කම්කරුවන්ට අර්ථ සාධක අරමුදල් ආදිය දීම ආදී තවත් නොයෙකුත් කටයුතු ඇතිකරගෙන ගියා. ඔය ආදී වශයෙන් ප්‍රගතිශීලී යයි කියන්නට පුළුවන්, ජනතාවට වැඩ පිණිස නොයෙකුත් වැඩ කරගෙන ගිය බව මහජන යාට මතක ඇති. එසේ කරගෙන ගිය අවස්ථාවේදී අපේ ආර්ථික ප්‍රශ්න ගැන තවත් හිත යොමු කර පියවරවල් ගන්නට සිදු වුණා. ඔබතුමා දන්නවා ඇති මිට කලින් තිබුණු රජයවල් අපේ රට ගොවි රටක් හැටියට පිළිගත්තා මිස කාර්මික රටක් හැටියට පිළිගත්තේ නැති බව. ගොවි කමෙන්ම අපේ වත්කම් ඇති කර ගන්නට පුළුවන්ය කියා විදේශිකයින් අපට උපදෙස් දුන් අන්දමටම වැඩ කළා මිස කර්මාන්ත අතින් සාධාරණ වැඩ පිළි වෙළඳක් ඇති කිරීමට මිට කලින් තිබුණු ආණ්ඩු ඒ තරම් සැලකිල්ලක් දැක්වුයේ නැහැ. කඩදාසි කර්මාන්ත ශාලාව, සිමෙන්ති කර්මාන්ත ශාලාව, ඔය ආදී

වැඩ කීපයක් කළා මිස සැලැස්මක් අනුව කර්මාන්ත කිරීමට වැඩි සැලකිල්ලක් නොදැක්වූ නිසා අපට ඒ සම්බන්ධව හිත් යොමු කරන්නට සිදු වුණා. ඒ නිසා කාර්මික විප්ලවයක්, කර්මාන්ත විප්ලවයක්, කරන්නට අපට සිදු වුණා.

1962 දී අපි අයවැය යෝජනා ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවේදී පළමුවැනි වරට අපේ ආණ්ඩුවේ එක්තරා විධියක දෙදරීමක් ඇති වුණා, හාල් සලාකය කැපීම, හාල් මිල වැඩි කිරීම, වැනි ප්‍රශ්න උඩ. කවුරුත් දන්නවා ආර්ථික ප්‍රශ්න වෙන එකක්, දේශපාලන ප්‍රශ්න වෙන එකක්, සමාජ ප්‍රශ්න වෙන එකක්. නමුත් ආර්ථික ප්‍රශ්න විසඳන විට සමාජ හා දේශපාලන ප්‍රශ්න ගැනත් අපි බලන්නට ඕනෑ. සමහර විට ආර්ථික යෝජනාවක් අනුව හාල් සලාකය කැපීම, මිල නැංවීම, ඒ කාලයේ හැටියට හොඳ එකක් වන්නට පුළුවන්. නමුත් පුළුල්ව කල්පනා කර බලන විට මහජන උද්ඝෝෂණය නිසා අපට පෙනුණා හාල් සලාකය කැපීමෙන් පිටරිත් ගෙන්වන හාල් නොගය අඩු කරන්නට බැරි බව. යම් කෙනෙක් හාල් හුණ්ඩුවක බත් කෑමට පුරුදුව සිටියා නම්, විශේෂයෙන් ලුමයෙක් හාල් හුණ්ඩු බාගයක බත් කෑමට පුරුදුව සිටියා නම්, ඒ හාල් සලාකය කැපුවත් ඒ සඳහා දෙමව්පියන් හාල් නොගෙන ඉන්නේ නැහැ, ප්‍රචලද පොලේ තිබෙන නිසා. ඒ නිසා හාල් සලාකය කැපීමෙන් පිටරිත් ගෙන්වන හාල් අඩු නොවන බව අපට පෙනුණා. ඒ වගේ ම මිල නැංවුවෙන් සංවිධානය වී සිටින සේවක පිරිස වැඩි වී ගිය මුදලට තමන්ගේ පඩියට යම්කිසි මුදලක් එකතු කරන්න ය කියා රජයෙන් තැත්නම් ස්වෘමි පක්ෂයෙන් ඉල්ලන්නට පුළුවන්. එවැනි තත්ත්වයක් ආවා නම් සාමාන්‍යයෙන් වෙනන ලබන අයට එයින් වාසි වුණාට මොකද ගම්බද ජනතාවටත් වෘත්තින්ගේ යෙදෙන අයටත් සුළු වෙළඳුන්ටත් එයින් ලාභයක් ඇති වන්නේ නැහැ. ඒ නිසා, හුඟදෙනෙක් විරුද්ධව සිටි නිසා එය අත්හැර රජයත් බේරා ගෙන තවත් ඉදිරියට යන්නට තීරණය කළා. 1963 වන විට මේ රටේ බඩු හිඟයක් ඇතිවුණා. නොයකුත් කර්මාන්තවලට මුදල් යෙදවූ නිසා පිටරිත් ගෙන්වන බඩු හිඟයකුත් ඇති වූ නිසා තවත් එක්තරා ආන්දමක කලකිරී

මක් ඇති වුණා. නමුත් 1963 අයවැය යෝජනා ඉදිරිපත් කිරීමෙන් පසු ඒ වාතාවරණය නැතිව ගොස් එක්තරා විධියක ප්‍රබෝධයක් නැවතත් ඇතිවුණා. අයවැය යෝජනා ඉදිරිපත් කරද්දී එය දේශපාලන පියවරක් මිස ආර්ථික පියවරක් නොවේය කියා අපට චෝදනා කළා. නමුත් අද වන තුරු ඒ කිසිවකුටත් ගණන් හිලව්වලින් හෝ වෙන තර්කවලින් හෝ ඒ අයවැය යෝජනාවල කිසිම පළද්දක් පෙන්වා දී නැහැ. ඒ කාලයේ සිති වෙන් එකක මිල පවුම් 45 ක් වුණා. නමුත් කියුබාවේ ඇතිවූ කුණාටුව නිසත් යුරෝපීය රටවල ඇති වූ අධික ශීතලය නිසත් සිති මිල වෙන් එකක් පවුම් 102 දක්වා වැඩි වුණා. ඒවා ගේම ඒ දෙමාසය තුළ අපේ ආදායම කෝටි 10 කින් බැස්සා. ඔය ආදි වශයෙන් බලාපොරොත්තු නොවූ දේවල් ඇති වූ නිසා එක්තරා අමාරු තත්ත්වයකට අප භාජන වුණා. ඒ වාගේ ම පාර්ලිමේන්තුව තුළත් ආණ්ඩුව කෙරෙහි එක්තරා දුර්වලතාවක් ඇති වුණ බව අපට වැටහී ගියා. ඒ වාගේම පාර්ලිමේන්තුවෙන් පිටස්තර වත් කම්කරු ජනතාව නොයෙකුත් මත හේද අනුව ක්‍රියා කරන්නට පටන්ගත් නිසත්, පීඩිත ජනතාවගේ එදිනෙදා ඉල්ලීම් ගැන විශාල උද්ඝෝෂණයක් රටේ ගෙනගිය නිසත්, එක්තරා අන්දමක අමාරු තත්ත්වයක් මේ රටේ ඇතිවුණා.

ගරු කථානායකතුමනි, රටක් කර්මාන්ත අතින් දියුණු වී නැත්නම් ඒ රටට වුව මනා කරන වඩු සියල්ලක්ම පිටරටවලින් ගෙන්වන්නට ඕනෑ. මේ රටේ බඩු හිඟයක් ඇති වීමට වගකිවයුත්තේ ආණ්ඩුවය කියා අපට චෝදනා කරනවා. ඊට වගකිව යුත්තේ ආණ්ඩුව කියා අප පිළිගන්නවා. නමුත් ඒ වගකීම විශාල වශයෙන් දැරිය යුත්තේ අවුරුදු ගණනාවක් ම රජය කළ උදවියයි. 1956 වන තුරු තැත්නම් 1960 වන තුරුම මේ රටේ කර්මාන්ත ගැන සැහෙන ප්‍රයත්නයක් දරා නැහැ. අපේ රටේ තේ, රබර්, පොල් විදේශවලට විකුණූ අතර, ඒ රටවල කර්මාන්තශාලා පිහිටුවා අපට අවශ්‍ය බඩු මෙහාට එව්වා මිස, අපට වුවමනා කරන බඩු අපේ රටේම නිෂ්පාදනය කිරීමට කිසිම ප්‍රයත්නයක් දැරුවේ නැහැ. එම නිසා අපේ විදේශ බත යෙන් ප්‍රයෝජන ගත්තේ විදේශිකයන් විසිනුයි. අපට අවශ්‍ය රෙදිපිළි, විස්කෝතු,

[ගරු ඉලංගරත්න]

ටයර් ටියුබ්, විදුලි බුබුලු, පිහන් බඩු, බාටරි, ආදී සෑම ද්‍රව්‍යයක්ම පිටරවලින් මේ රටට එව්වා මිස මේ රටේ ඒ ඒ ද්‍රව්‍ය නිෂ්පාදනය කිරීමට කම්හල් පිහිටුවීමට වැඩ පිළිවෙළක් යෙදුවේ නැහැ. එම නිසා අපේ විදේශ ධනය අධිරාජ්‍යවාදී පිට දේශයන්කර්මයන් ප්‍රයෝජනයට අරගෙන මෙහාට බඩු විකුණු අතර, ස්ථිර වශයෙන්ම අපට කාර්මික දියුණුවක් ලබාගෙන මේ රටේම බඩු නිෂ්පාදනය කරන්නට පුළුවන්කමක් තිබුණේ නැහැ. ඒ නිසා රටේ බඩු හිඟයක් ඇති වුණා. මේ තත්ත්වය නිසා අපට වුවමනා බඩුබාහිරාදිය මේ රටේම නිෂ්පාදනය කිරීමට අප විශාල වැඩ පිළිවෙළක් සකස් කළ බව තමුන් තාන්සෙට මතක ඇති. ඒ අනුව අළුත් කර්මාන්ත 400 ක් පමණ මේ රටේ පටන් ගත්තා. එයින් කර්මාන්ත 42 ක් පමණ හුඟක් දුරට ක්‍රියාත්මක කර තිබෙන අතර සෑහෙන ප්‍රමාණයට බඩු නිෂ්පාදනය කර ගෙන යනවා පමණක් නොව අද ඇතැම් නිෂ්පාදන පිටරවලටත් යැවීමට අපට සමර්ථකමක් තිබෙනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, ඔබ දන්නවා, මෝටර් රථවල වුවමනා කරන බාටරි මෙහිම සම්පාදනය කරනවා පමණක් නොව බුරුමයට ගන්න සෑම බාටරියක්ම ලංකාවෙන් මිළ දී ගන්න බව. මෙරට විස්කෝතු පිටරට යවනවා; ලංකාවේ නිෂ්පාදනය කරන සපත්තු පිටරට යවනවා; එමෙන්ම මේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන කම්ස පිටරට යවනවා.

ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. குணவர்தன)

(Mr. Gunawardena)

එහෙත් අපට වුවමනා ගිනිපෙට්ටිය නැහැ.

ගරු ඉලංගරත්න

(கௌரவ இலங்கரத்ன)

(The Hon. Ilangaratne)

විරුද්ධ පාර්ශ්වයෙන් කරන කථා සම්පූර්ණයෙන් ඇත්ත. ගිනිපෙට්ටි කෝස් 33,000 ක් ලංකාවට අවශ්‍යයි. ගිනිපෙට්ටි නිෂ්පාදකයින් කියන හැටියට එයින් 29,000 ක් මෙහි නිෂ්පාදනය කරනවා. පිටින් ගත යුත්තේ 4,000 යි. විදේශ විනිමය අනුව පිටරටින් ගෙන්වන්නේ 1,000 යි. ඒ 30,000 හරි හැටි බෙදනවා ද,

සපයනවාද, යන්න සැක සහිතයි. ගිනි පෙට්ටි නිෂ්පාදකයින් සමග ලගදී සාකච්ඡා වක් පැවැත්වූ අවස්ථාවේ ඒ උදවිය ඔවුන්ට ඇති නොයෙක් අමාරුකම් කියා සිටියා. ඒ හැමෙකකටම ආධාර දීමට අපි ලැහැස්ති වුණා. එහෙත් අන්තිමේදි මට පෙනී ගියා ඒ අමාරුකම් විසඳා ගැනීමට බැරි අමාරුකම් නොවන බව. ඒ වගේම ඔවුන් සෑහෙන ජාති මමත්ත්වයකින් කටයුතු නොකරන බව පෙනී ගියා. ඒ නිසා අපි තියෝග කර තිබෙනවා, දැනට සාදන ගිනි පෙට්ටි කෝස් 29,000 අප අතට පත් කරන්න කියා. අපට ඒවා ලැබුණාට පසු අඩු වශයෙන් මහජනයාට කියන්නට පුළුවනි, අපට 33,000 ක් වුවමනායි, අපට නිපදවන්නට පුළුවන් 29,000 යි, විදේශ විනිමය අනුව අපට ගෙන්වන්නට පුළුවන් කම තිබෙන්නේ 1,000 යි, මෙන්න ඒ 30,000 මේ අන්දමට බෙදා දෙනවා කියා. ඒ අනුව දැන් ක්‍රියා කරගෙන යනවා.

සමහර ගිනිපෙට්ටි නිෂ්පාදකයන් අපට කිව්වා, කර්මාන්තශාලා භාර ගන්න කියා. අපි ඒව භාර ගත්ත. සමහර නිෂ්පාදකයින් මුදල් නැත කිව්වා; අපි මුදල් දෙන්නට පොරොන්දු වුණා. තවත් සමහරු කියා සිටියා, අපි සබත් වර්ගත් හදනවා, ඒවත් සමගයි ගිනි පෙට්ටි දෙන්නේ කියා. ගිනි පෙට්ටි සහ සබත් තොගයම ගන්නම් කියා අපි ඒ නිෂ්පාදකයින්ට කිව්වා. ඔය ආදී වශයෙන් අපට ඒ උදවිය ඉදිරිපත් කළ ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු දී, දැන් අපි ලැහැස්ති ව සිටිනවා, මේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන ගිනිපෙට්ටි ප්‍රමාණය සම්පූර්ණයෙන්ම අප අතට ගෙන බෙදා හැරීමට. කර්මාන්ත ඇමතිතුමා ඒව අප අතට පවරනවා ඇති. හැම ගිනිපෙට්ටියක්ම ඉදිරියේදී අප අතට ලැබේවි කියා බලාපොරොත්තු වෙනවා. එවිට අපට කියන්නට පුළුවන්, මෙපමණ ලැබුණා, මෙසේ බෙදා හරිනවා, කියා. ඊට පසුවත් හරි හැටි නොබෙදුණොත් එවැනි චෝදනා අපට ඉවසන්නට පුළුවන්කම තිබෙනවා.

බයිසිකල් ටයර් ටියුබ් සම්බන්ධයෙන් කියන්නට තිබෙන්නේ එයමයි. අපට ටයර් ටියුබ් ලක්ෂයක් ඔතා. ඒ උදවිය 60,000 ක් හදනවා යයි කියනවා. 60,000 ක් වත් හදනවාදැයි මට අවිශ්වාසයි. එම නිසා ඒ උදවියටත් කියා තිබෙනවා, කරුණා කර නිෂ්පාදනය කරන සම්පූර්ණ ප්‍රමාණය ම

අපට දෙන්නය, අපි බෙදා හරින්නමය, කියා. ඔය ආදි වශයෙන් ටෝචි බැටරි, ගිනි පෙට්ටි, ටයර් විසුබ් යන තුන් වර්ගයම අපේ අතට ගෙන බෙදා හැරීමට දැන් කටයුතු කරගෙන යනවා. ඒ ක්‍රමය සාමාන්‍ය වේවියයි අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, තවමත් අධිරාජ්‍යවාදී ධනවාදී කොටස් නැවතත් ඔළුව එසවීමට ප්‍රයත්නයක් දරන නිසා විශේෂයෙන්ම ලංකාවේ ප්‍රවෘත්ති පත්‍ර මේ රජයටත් ප්‍රගතිශීලී කණ්ඩායමටත් විරුද්ධව විශාල ප්‍රචාරයක් ගෙන ගියා. මේ රටේ විශාල කලකිරීමක් ඇතිවන අන්දමට, කිසිම දේශප්‍රේමිකමක් නැති, ජාති මමත්ත්වයක් නැති මේ පත්‍ර විශාල වශයෙන් මේ ආණ්ඩුව කරන වැඩවලටත්, එමෙන්ම ප්‍රගතිශීලීත් කරන වැඩවලටත් බාධා කරන අවියෙන් විශාල ප්‍රචාරයක් ගෙන ගියා. ඒ අනුව දේශීය හා විදේශීය ධනවාදී කොටස් හැසිරෙන්නට පටන් ගත්ත. සමහරුන්ට ආණ්ඩුව 6 මාසයෙන් වැටයි; 12 මාසයෙන් වැටෙයි, 18 මාසයෙන් වැටෙයි, යන විධියේ පේන කියන්නට පවා මග පෑදුවේ පත්‍ර බව මා කියන්නට සතුටුයි. ඒ අවධියේ ප්‍රචවත් තරම් ආණ්ඩුව තල්ලු කරන්නට නීතියෙන් විදේශීය අධිරාජ්‍යවාදීන් හා ධනපති කොටස් මෙහි ලගින්නට පටන් ගත්ත. තමුන් තාන්සෙට මතක ඇති, පෙට්ටර්ලි බෙදා හැරීම අප අතට ගන්නාට පසු අපට නොයෙක් අමාරුකම් වලට මුහුණ පාන්නට සිදු වූ බව. අපි නීති රීති සම්පාදනය කර ඒ අනුව වන්දි ගෙවීමේ ක්‍රමයක් ඉදිරිපත් කළ බව ඔබ තුමා දන්නවා ඇති. බස් ජන සතු කිරීමේ දීත්, ඒ වාගේම වරාය ජන සතු කිරීමේ දීත් වන්දි ගෙවීම සම්බන්ධයෙන් යම් වැඩ පිළිවෙළක් ආරම්භ කළා නම් ඒ වාගේම වැඩ පිළිවෙළක් මේ සම්බන්ධයෙන්ද ආරම්භ කර වන්දි ගෙවීමට අපි වියසී කළා. තමුත් සංයුක්ත මණ්ඩලය පිහිටුවා මාස 6 කට පසුව ඇමෙරිකාව නීතියක් සම්මත කර ගත්තා, ඒ අය තාප්පිමත් වන ආකාරයේ සැහෙන වැඩ පිළිවෙළක් වන්දි ගෙවීම සම්බන්ධයෙන් ඉක්මනින් ක්‍රියාවේ නොයෙදෙව්වොත් ලංකාවට හෝ වෙනත් රටවලට හෝ ආධාර දෙන්නෙ නැත කියා. එවැනි තීරණයක් කිරීමට 6 මාසෙකට කලින් අපේ සංයුක්ත මණ්ඩලය පිහිටුවන්න යෙදුණේ. එසේ සම්මත කරගෙන

ඒ ආධාර කපා දැමීම පමණක් නොව, ඒ කාලයේදී ශිෂ්‍යත්ව ලබාගෙන අපේ රටෙන් ගොස් අධ්‍යාපනය ලබමින් සිටි ශිෂ්‍යයන්ට දෙනු ලැබූ ආධාරත් කපා දැමීම. කෙසේ වුවද ශිෂ්‍යයන්ගේ ආධාර සම්බන්ධයෙන් අමෙරිකාවේ මහජනතාව සංවිධානය වී නැගී සිට මහජනයා ඒ ශිෂ්‍යයන්ට ආධාර කර එක්තරා අන්දමකින් ආවරණයක් දුන්නා.

දැන් අපි ප්‍රචවත් තරම් දුරට මේ වන්දි ගෙවීම ගැන කටයුතු කරගෙන යනවා. ඉක්මනින් වන්දි ගෙවීමට නීතිය අනුව සාකච්ඡා කර කටයුතු කළා. තමුත් ඒ සමාගම්වලින් සැහෙන සහයෝගයක් ලැබුණේ නැහැ. එක්කො හරියාකාර පෝම් කොළ පුරවන්නෙ නැහැ, නැත්නම් නීතියේ අඩු පාඩුවක් තිබෙනවාය කියනවා, එසේත් නැත්නම් පෝම් කොළ හරියාකාර මුද්‍රණය කර නැත කියනවා. ඔය විධියේ වෝදනා නැගුවා. අපි ඒ කාරණාත් හරි ගැස්සුවා. ඒ වාගේම ඒ සඳහා අවශ්‍ය සංශෝධන පාර්ලිමේන්තුව ඉදිරිපිට ගෙනෙන්නටත් සිද්ධ වුණා. ඊට පසුව උසාවියට ගියා. උසාවියට ගියාට පස්සේ අපට උත්තර දෙන්න සිද්ධ වුණා. ආණ්ඩුවෙන් තක්සේරු කළ උදවියගෙනුත් ප්‍රශ්න කරන්න සිද්ධ වුණා. නීත්‍යානුකූලව ඒ සම්බන්ධයෙන් තර්ක කළා. තමුත් ටිකක් කල් යන විට, ඒ අයට පහසු නොවන නිසාදෝ, ඒ අය ප්‍රශ්නයක් මතු කළා මෙම උසාවිය නීත්‍යානුකූලව පිහිටුවා තිබෙනවාද නැද්ද කියා. ඔන්න ඔය තත්ත්වයයි ඒ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් දැන් තිබෙන්නෙ. ඒ නිසා සාධාරණ ලෙස සිතන්න ප්‍රචවත් කිසි කෙනකුට කියන්න බැහැ, වන්දි ගෙවීම සඳහා ලංකා ආණ්ඩුව දරණ සැබෑ ප්‍රයත්නය සැක සහිතය කියා. කෙසේ වුවත් තවමත් ඇමෙරිකානු ආධාර ලැබෙන්නෙ නැහැ. වෙනත් කොන්දේසි වලට යටත්ව අපට ආධාර වුවමනාත් නැහැ. ඒ නිසා අපි කියා යැව්වා, අපේ දේශපාලන අදහස් හේතුකොටගෙන ඔබලාගේ ආධාර කපා හැරියාද, එසේ නැත් නම් ඒ සඳහා ඉදිරිපත් කරන ඔය තර්කය ව්‍යාජ එකක්ද කියා අපට කරුණාකර පැහැදිලි ලෙස දන්වන්නය කියා. මම කල්පනා කරනවා බොහෝම ඉක්මනින් එය පැහැදිලි කරාවිය කියා.

[ගරු ඉලංගරත්න]

ඔන්න ඔය විධියේ 'කොටස්' තවමත් මේ රටේ ඉන්නවා. මහජන පත්‍රය, ජාතික පත්‍රය, දේශීය පත්‍රය කියන අය ආණ්ඩුවට විරුද්ධව විශාල ප්‍රචාරයක් කළ නිසා, ඒ කොටස් මේ රටෙන් යන්නේ නැතිව තව මත් රැදී සිටිනවා. ඒ වාගේම කරෝලකාර යෝග්‍යත්ව තවමත් එක පයක් මෙහි තබා ගෙන ඉන්නවා. ඒ නිසා වෙන්ත ඇති අර කෝට්ටේ මන්ත්‍රීතුමාත් ඇසුවේ, මෙයට හේතුව ආණ්ඩුවේ බුරුල්කම නොවේද කියා.

ගුණවර්ධන මයා.

(திரு. குணவர்தன)

(Mr. Gunawardena)

කොට්ටාවේ.

ගරු ඉලංගරත්න

(கௌரவ இலங்கரத்ன)

(The Hon. Ilangaratne)

ඔව්, කොට්ටාවේ මන්ත්‍රීතුමා. කෝට්ටේ මන්ත්‍රීතුමාගේ අදහසත් ඒකම වෙන්ත ඇති. ඒ මොකද? දෙන්නම කල්පනා කරන්නේ එක වාගේ නිසා. ඔය විධියේ තත්ත්වයක් ඇති නිසා කෙසේ හෝ ඒ ගොල්ලන්ට ඔළුව උස්සන්න ඉඩ ලැබුණ හැටියේ අධිරාජ්‍යවාදී වැඩවසම් ක්‍රමයට අනුව තැනක් ලබා ගැනීමේ බලා පොරොත්තුවෙන් ඉන්න බවයි අපට කියන්න තිබෙන්නේ. ඔන්න ඔවුන් අවස්ථාවකයි අපි හිටියේ. ඒ අතින් එහෙම.

සාමාන්‍ය ජනතාවගේ වුවමනා එපාකම් පිරිමසාලීමට, විශේෂයෙන්ම විදේශීය ධන වතුන්ගේ ධනය මහජනතාවගේ ප්‍රයෝජනය පිණිස යොදන්නට ප්‍රයත්න දරන කොට, විදේශීය හා දේශීය ධනවතුන් ඔය විධියට ඔළුව උස්සාගෙන ඉන්න කාලයේදී එයින් ප්‍රයෝජනය ලබන සේවක පක්ෂයත් මේ කාරණය වටහා ගැනීමට බැරිව එක්තරා විධියකට ආණ්ඩුවත් සමග උරණව සිටියා. 1964 මාර්තු මාසයේදී ඇති වුණු තත්ත්වය ඒකයි. එම නිසා මේ කාරණය ගැන අපට අමුතුවෙන් හිතන්නට සිද්ධ වුණා. ගරු කථානායකතුමනි, අපට වුවමනා කරන්නේ අර වාදය හෝ මේ වාදය හෝ උරගා බැලීමට නොවෙයි. මේ ආණ්ඩු පක්ෂයේ සිටින මන්ත්‍රීවරුන්

බොහොම දෙනකු නිර්ධන පංක්තියෙන් බිහිවුණු අයයි. ධනවාදී කණ්ඩායම් සමග හෝ වැඩවසම් ආදී කණ්ඩායම් සමග හෝ අධිරාජ්‍යවාදී කණ්ඩායම් සමග හෝ කිසිම අන්දමක බැඳීමක් අපේ නැහැ. අපට තිබෙන බැඳීම දුප්පත්කම නමැති දම් වැලිත් බැඳීම පමණයි. එහෙම කොටස් රාශියකිනුයි අප බිහිවී ඉන්නේ. එම නිසා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය උරගා බලන්නවත්, සමාජවාදය උරගා බලන්නවත්, මැද මාවත උරගා බලන්නවත් අවස්ථාවක නොවෙයි අප එදා සිටියේ. අපට වුවමනා කර තිබුණේ 1956 දී ලබාගත් ජයග්‍රහණය තහවුරු කරගෙන අප පාගා සිටි ඔය තුන් කොටසට නැවතත් හිස ඔස වන්නට ඉඩ නොදීමයි. එමෙන්ම ප්‍රජා තන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂා කර ගෙන ඉදිරියට යාමට මිස නැවතත් ජනතා සටන පාවා දෙන්නට අප අකමැති වුණා.

ඒ අවදියේදී ගරු අගමැතිණියගේ යෝජනා තුනක් තිබුණා. එක යෝජනාවක් නම් මැතිවරණයක් සඳහා ඉදිරිපත් වීමයි. යම් ලෙසකින් මැතිවරණයකට, ඉදිරිපත් වුණා නම් එය පිළිගත පංක්තියේ සටනේ අවසානයයි. මන්ද පෙට්ටල් කොමිෂනි කාරයන් නැවතත් ඔළුව උස්සාගෙන ඇතිව වුවමනා කරන ප්‍රචාරක කටයුතු සඳහා ලක්ෂ ගණන් වියදම් කරන්නට පුළුවනි. කරවලකාරයන් පත් ලක්ෂ ගණනින් නොවෙයි, පණස් ලක්ෂ ගණනින් වියදම් කර නැවතත් ඒ ධනපති පංක්තියට ආයුෂ දෙන්නට උත්සාහ දරාමි. ඒ වාගේම රක්ෂණ කාරයෝ තමන්ගේ ඉඩ කඩම් පවා විකුණා නැවතත් ඔළුව උස්සා ගෙන එන්නට පුළුවනි. ඉන්දියන් සාගරයේ එහා මෙහා යාත්‍රා කරන නැව්වලින් මොන මොනවා මේ රටට ඒවිද කියන එක හිතන්නත් අමාරුයි. ඔය විධියේ තත්ත්වයක් තිබුණු නිසා වුවමනාවක් තිබුණේ නැහැ නැවතත් අර විධියේ මැතිවරණයක් පවත්වා අකල් මරණයකට ජනතා සටන් පත් කිරීමට. එම නිසා මහ ජනතාවගේ ඉල්ලීම පිට බණ්ඩාරනායක මැතිණිය දේශපාලනයට බැස්සා. තමාගේ පුරුෂයා මැරුණ අවස්ථාවේදී ලමයින් තුන් දෙනකුගේ මාතාවක් වශයෙන් සිටියදීත්, තමාගේ පරිසරය වට පිටාව ගැන නොසලකා මෙම සටනට

ඉදිරිපත් වුණේ මහජනතාවගේ බලවත් ඉල්ලීම උඩයි. එතුමියට වුවමනා කළේ දුප්පත් ජනතාව ආරක්ෂා කර ගෙන සිය සැමියා බලාපොරොත්තු වුණු සමාජවාදී ක්‍රමය පිහිටුවන්නටයි. ආත්මාර්ථය පමණක් මුල් කරගෙන හැසුරුණා නම්, “මෙන්න මම යුතුකම් ඉෂ්ට කරන්නට විරිය කළා, නමුත් අපේ ආණ්ඩු පක්ෂයේ තිබෙන දුර්වලකම් නිසා මා සේවය කරන්නට යන මහජනතාවට මගේ සේවය ගැන අවබෝධයක් නැති නිසා, මේ තත්ත්වයට බිහින්නට සිදු වුණා; එම නිසා කැමති කෙනෙකු අගමැති කෙනෙකු වශයෙන් පත් කර ගන්නට” ය කියමින් මහජනතාව අතරට යන්නට එතුමියට හොඳටම ඉඩකඩ තිබුණා. නමුත් මම නිතරම කියන්නා වාගේ එතුමියට දේශපාලනය ගැන පැසුණු බුද්ධියක් ඇති නිසා, එතුමිය ඒ අතරම ලාමකා නොවන නිසා, මෙම දුර්වල අවස්ථාවෙහි මහජනතාවට විරුද්ධව සිටින කොටස්වලට රට පාවා දීම ජනතා විරෝධී ජාති විරෝධී වැඩක් නිසා වෙනත් අත්දැකීමකට කල්පනා කළ යුතුයයි ඒ අවස්ථාවෙහි එතුමිය සිතුවා.

ගරු කථානායකතුමනි, ඊළඟට කළ යුතු දේ නම් තමාගේ බලතල පාවිච්චි කොට නොයෙකුත් විධියේ මර්දන නීති දමා ආණ්ඩුව කර ගෙන යන එකයි. එතුමිය එයත් ප්‍රතික්ෂේප කළා. මර්දන නීති දමා පිහින ජනතාවට තාඛන පිහින ඇති කොට බලයේ සිටිනවාට වඩා පිහින ජනතාවගේ සහයෝගය ලබාගෙන ප්‍රශ්න විසඳීම හොඳයයි එතුමිය කල්පනා කළා. ඒ නිසා තමයි, 1956 දීත්, 1960 දීත් තමන් හා අත්වැල් බැඳගෙන සිටි ප්‍රගතිශීලී කණ්ඩායම්වලට මේ ආණ්ඩුව කරගෙන යෑම සඳහා ආධාර දෙන ලෙස ආරාධනා කෙළේ. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ සමාජවාදී වැඩ නිසා රිදෙන උදවියත් ඒ රිදුමින් වාසි ගන්න උදවියත් ආණ්ඩුවට එරෙහිව සිටින නිසා, මේ ආණ්ඩුවේ සමාජවාදී වැඩ පිළිවෙළ ඉදිරියට ගෙන යෑම සඳහා නැවතත් අමුතුවෙන් කල්පනා කරන ලෙසත්, එළඹි තිබෙන තත්ත්වයට මුහුණ දීම සඳහා අමුතුවෙන් කල්පනා කර තීරණයකට බසින ලෙසත් අගමැතිනිය විසින් මේ රටේ සිටින සමාජවාදී කොටස්වලට ආයාචනය කරන්නට යෙදුණා. ශ්‍රී ලංකා නිදහ

පක්ෂයෙන් සමග අත්වැල් බැඳගෙන පෙරමුණට යෑම සඳහා එන ලෙස සමාජවාදී කොටස්වලට ආරාධනා කරන්නට යෙදුණා. ඒ ආරාධනය පිළිගෙන සමාජවාදී කොටස් අතුරෙන් එක් කොටසක් ආණ්ඩුවට ඇතුළු වී සිටිනවා. අනික් කොටස් යම් හෙයකින් ආණ්ඩුවට ඇතුළු වන්නට නාවත් මේ රටේ ජනතාවගේ ජයග්‍රහණය තහවුරු කරගෙන ඉදිරියට යෑම සඳහා මේ ආණ්ඩුවට සෑම සහයෝගයක්ම දෙනවා ඇතැයි මා බලාපොරොත්තු වන අතර එසේ සහයෝගය දෙන ලෙස ඒ අයගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. මේ රටේ ඉල්ලීමත් හැඟීමත් ඒකයි. මා මේ කරුණු ටික කීවේ මේ සභාග ආණ්ඩුව පිළිබඳව නොයෙකුත් මත ඉදිරිපත් වී තිබෙන නිසයි.

මේ රටේ ප්‍රගතිශීලී කණ්ඩායම්වලට අපත් සමග අත්වැල් බැඳ ගැනීමට සුදුසු කම් හඟක් තිබෙනවා. ඇත්තෙන්ම මේ ආණ්ඩුව ප්‍රතිගාමී විධියට කරගෙන ගියා නම් මේ ආණ්ඩුවට සහයෝගය දෙන ලෙස ප්‍රගතිශීලී කොටස්වලින් ඉල්ලා සිටින්නට අපට පුළුවන්කමක් ලැබෙන්නේ නැ. යම්කිසි විධියකින් අප ඒ තත්ත්වයෙන් සිට එවැනි ඉල්ලීමක් කළා නම් ඒ ඉල්ලීම ගැන සලකා බලන්නවත් ඒ ප්‍රගතිශීලී පක්ෂවලට පුළුවන්කමක් නැහැ. නමුත් අපේ ප්‍රගතිශීලී වැඩ වාර්තාව නිසා ප්‍රගතිශීලී කොටස්වලට අපේ ආරාධනාව ගැන කල්පනා කර බලන්නට ශක්තියක් ලැබුණා. මින් පෙර මේ රටේ පැවති කිසිම ආණ්ඩුවකට වැඩියෙන්, විශාල වශයෙන් ජාතික පිහින පන්තියට හිතකර වැඩ රාශියක් මේ ආණ්ඩුව කර තිබෙන නිසා ප්‍රගතිශීලී කොටස්වලට මේ ආණ්ඩුවට සහයෝගය දෙන්නට පුළුවන්කමක් තිබෙනවා. මා කලින් විස්තර කළ නිසා අප විසින් කරන ලද වැඩ රාශිය ගැන නැවත වරක් කියන්නට අදහසක් නැහැ. අප හිටියේ මෙවැනි තත්ත්වයකයි. ඒ වගේම ඉහත කී තත්ත්වය අනුවයි, මේ සභාග රජය ඇති වුණේ. මේ අවස්ථාවෙහි ඒ පිළිබඳව මීට වැඩි විස්තරයක් කරන්නට යන්නේ නැහැ. නමුත් ඒ සම්බන්ධයෙන් විවේචන රාශියක් ඇති වී තිබෙන නිසා ඒ විවේචන සම්බන්ධයෙන් වචනයක් දෙකක් කියන්න කැමතියි.

[ගරු ඉලංගරත්න]

ගරු කථානායකතුමනි, විපක්ෂය වෙනුවෙන් මුලින්ම සංශෝධන යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරමින් කථා කළ දකුණු කොළඹ පළමුවැනි ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මයා.) මාක්ස්වාදය හා බුද්ධාගම ගැන දීර්ඝ විස්තරයක් කළ අතර ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට පසුව කථා කළ, වෙනත් සංශෝධන ඉදිරිපත් කළ, ගරු මන්ත්‍රී වරුන් ඒ කථාවට සැහෙන පිළිතුරු දුන්නා ඒ නිසා දකුණු කොළඹ පළමුවැනි ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ කථාව ගැන වැඩි යමක් කියන්න වුවමනාවක් නැහැ. මාක්ස්වාදය හා බුද්ධාගම ගැන දැන් නොයෙකුත් පොත් තිබෙනවා. හැබැයි මා නම් වැඩිපුර පොත් කියවන කෙනෙකු නොවන බව මතක් කළ යුතුව තිබෙනවා. වැඩිපුර පොත් කියවන්න ගියාම අදහස් හුඟක් පහළ වෙනවා. එත කොට මටත් සමහර විට පොත් ලියන්න හිතෙන්න පුළුවනි. එවිට මා භාරයේ තිබෙන අමාත්‍යාංශයේ වැඩ කටයුතු අත පසු වෙනවා. අතිපණ්ඩිතකමට නොගොස් තුම්පනේකම ආරක්ෂා කරගෙන සිටින නිසා යම් යම් වැඩ කොටස් කරන්න පුළුවන් වි තිබෙන බව කිව යුතුයි. සමහරුන් අතිපණ්ඩිතයින් වෙනවා; පොතේ ගුරුන් වෙනවා. නමුත් ප්‍රගතිශීලී වන්නේ නැහැ. කෙසේ වෙතත් මා හොඳ පොත් ලියා ඇති කෙනෙකැයි සමහරුන් කියනවා. එසේ කියන්නේ උපහාස වශයෙන්ද, අපහාස වශයෙන්ද කියා මා දන්නේ නැහැ. මම හොඳ නළුවෙක්ල. මම හොඳ තාට්ස්කාරයෙක්ල. නමුත් මේ කියන කථාවල ඇත්ත කුමක්ද කියා මා දන්නේ නැහැ. මා පොත්පත් ලිව්වේ ශාස්ත්‍රයක් දැනගෙන නොවෙයි; රඟපාන්නට ගියේ ශාස්ත්‍රයක් දැනගෙන නොවෙයි; තාට්ස් රචනා කෙළේ ශාස්ත්‍රයක් දැනගෙන නොවෙයි. නමුත් තාට්ස් ලියා ප්‍රසිද්ධ කළායින් පසුව, ඒවා පිළිබඳව විවේචනවල යෙදෙන විවේචකයන් ඒ තාට්ස්වල නරක මෙන්ම බොහෝ විට හොඳත් කියා තිබෙනවා. ඊට ඉස්සෙල්ලා සමහර විට මගේ පොත් බැලුවෙන් තැනිව ඇති. නමුත් මා ගොස් ශාස්ත්‍රානුකූලව ලියා තිබෙන පොත් ගැන විමසා බැලුවාම මට පේනව, මා සිතුවෙවත් තැනි විධියේ හොඳ පොත් මා අතින් ලියවී තියෙන බව. විදේශීය දේශීය විවේචකයන් පොත්

ලියන අන්දම මෙන්ම මෙහෙමයි කියා කීවාම, ඒ අතින් බැලුවාමත් මා ටිකක් සැහෙන හොඳ පොත් ලියා තිබෙනව නේද කියා මට අවබෝධ වෙනව. අතික් වැඩත් එහෙමමයි. සමහරවිට ප්‍රශ්නයක් විසඳුවාම එය විසඳා තියෙන්නේ එක්තරා සැලැස්මක් අනුවයි. නමුත් සැලැස්ම අපි දන්නේ නැහැ. ඒ අතින් බැලුවාම මගේ වැඩත් ඒ ඒ ප්‍රශ්න පැන නගින හැටියට ගොවියකු වශයෙන්, කම්කරුවකු වශයෙන්, පැහැන ජනතාවගේ නියෝජිතයකු වශයෙන් විසඳුවාම මාත් ගිහිනි මොකක් නමුත් ගණය කට වැටෙනව. එසේ වැටුණාට පසු, මාක්ස්වාදී පොත් කියෙව්වාම මට හිතෙනව, මාත් මාක්ස්වාදියෙක් නේද කියා.

මා බෞද්ධ පවුලක ඉපදුණු බෞද්ධ වත් පිළිවෙත් ගරු කරන කෙනෙක්. ඒ වගේම සැහෙන විධියක, ඒ කියන්නේ කිසිවකුට දෙවන නොවන බෞද්ධයෙක්ය කියා ඕනෑ තැනක කියා පාන්න පුළුවන් තරම් ආත්ම ශක්තියකුත් තියෙන කෙනෙක්. අපි, ගොවි පවුල්ය, බිවර පවුල්ය කියා නොයෙකුත් කුල බේද අනුවත් අපි අපම විග්‍රහ කර ගන්නව. ඒ වගේම බෞද්ධ පවුල්ය, මුස්ලිම් පවුල්ය, ද්‍රවිඩ පවුල්ය, හින්දු පවුල්ය, කියා ආගම් වශයෙනුත් හඳුන්වා ගන්නව. නමුත් තවම අපේ රටේ නැහැ, මාක්ස්වාදී පවුල්ය, මාක්ස්වාදී නොවන පවුල්ය, ධන පති පවුල්ය, ධනපති නොවන පවුල්ය—ඒ කියන්නේ නිර්ධන පවුල්ය—යනාදී වශයෙන් වෙන් කර දැක්වීමක්. සමහරවිට අපි මාක්ස්වාදීන්ය කියා හඳුන්වන අය බොහොම ලොකු ධනපති කොටස්වලින් බිහි වෙලා ඉන්න පුළුවනි. මෙරට විතරක් නොවෙයි, පිටරටවලත් ඒ විධියයි.

එම නිසා අපේ වැඩ කරගෙන යන විට මට පේනව එක්තරා දෙයක්. ඒ මොකක්ද? අපේ දෙමව්පියන් මාක්ස්වාදය නොදැන සිටියත් අපි මාක්ස්වාදී පවුල්වල ඉපදී සිටිනවාය යන්න මට පේනව. දුප්පත් කම නමැති දම්වැල කඩන්න වියඞි කරන පවුල්වලින් අපි හුඟක් දෙනා බිහි වී සිටිනව. මේ විධියට බැලුවාම, බෞද්ධ පවුල්වලින් බිහි වෙව්ව, බෞද්ධ පවුල්වලින් ආරීථවාද ලැබූ, බෞද්ධයන් විධියට කට යුතු කරන අපට මාක්ස්වාදී පොත් කියවී

මේදී ඒවායේ කිසිම පරස්පර විරෝධී බවක් දැනෙන්නේ නැහැ. සමාජවාදයන් බෞද්ධාගමත් පමණක් නොව ක්‍රිස්තියානි මුස්ලිම් ආදී සෑම ආගමකම ස්ප්‍රිතුන් එකිනෙකට පටහැණි නොවන බව මට නම් ප්‍රත්‍යක්ෂයි.

මට තවත් එකක් ප්‍රත්‍යක්ෂයි. ඒ මොකක්ද? ධනපති වාදයන් බෞද්ධාගමත් අහසට පොළොව වගේය යන්නයි, ඒ. මිනිසකු විසින් අනික් මිනිසා ගසා කන ධනපති ක්‍රමය බෞද්ධාගමට කිසිම සම්බන්ධකමක් නැහැ. රුපියල 10 ක වැඩ අරගෙන රුපියලක් දික්කරන ධනපතියන් කෙසේ බෞද්ධයන් වෙන්නද? තමන් ගෙ කුඹුර අදේට වැඩ කරන ගොවියාගෙ ලමයා තම වහල් භාවයට පත් කර ගෙන සිටින අය කෙසේ බෞද්ධයන් වෙන්නද? ඔය ආදී වශයෙන් බලන විට සමාජ වාදයන් බෞද්ධාගමත් ඉතා කිට්ටුවෙන් තිබෙන අතර, ධනවාදයන් බෞද්ධාගමත් සම්පූර්ණයෙන් අහසට පොළොව වාගෙයි මට පෙනෙන්නේ.

අපි කවදාවත් මොනම පොතකවත් දැකල නැහැ, ඒ වගේම අහලත් නැහැ, දන් දිල නිවන් දකින එක ගැන. තමන් ගෙ ධනය දිල නිවන් දකින්නට පුළුවන් ය කියන එක ගැන අපි අසා නැහැ. ධනය දෙන්න දෙන්න ධනවතුන් වෙලා නොවෙයි, කපානායකතුමනි, උපදින්නේ. ඇත්ත වශයෙන්ම අභ්‍යන්තර පරිත්‍යාගී ශීලයෙන්, මෙත්‍රියෙන් සහ කරුණාවෙන් යම් දානයක් දෙනව නම්, ඔහු නැවතත් ඥානවත්තයෙක් වෙලා ඉපදෙනව. එම ඥානය මුහුකුරා ගියාම නිවන් යන්න පුළුවන් වෙනව. නමුත් කියනව, ධනපතික මෙන් මොකක් හරි දානයක් දුන්නොම අනික් ජාතියේ ඊටත් වැඩිය ලොකු ධනපතියන් වෙලා උපදිනවය කියා. ධනපති ක්‍රමයන් සමාජවාදී මාක්ස්වාදී ක්‍රමයන් කියන ඒවයෙ කිසිම සම්බන්ධ කමක් නැහැ.

අපේ රාජාසන කතාවෙහි සඳහන් වෙනව, ප්‍රතිගාමී හා යටත් විජිතවාදී බලයට විරුද්ධව ගෙන යන සටන වඩාත් ශක්තිමත් කර වැඩි දියුණු කිරීමේ පර මාර්ගය ඇතිව ක්‍රියා කරනවය කියා. යටත්විජිත වාදය ගැන අපි විග්‍රහ කරන්නට වුවමනාවක් නැහැ. ප්‍රතිගාමීන්

කියන්නේ කාටද කියන ප්‍රශ්නය අද හුඟක් දෙනෙක් ඇහුව. ප්‍රතිගාමීන් කියන්නේ මා මේ කී අනෙක් කොටස්වලටයි. අධිරාජ්‍යවාදීන් සහ යටත් විජිතවාදීන් එක පැත්තකින් ඉන්නව. ඒ අයත් ප්‍රතිගාමී කොටස්වලට අයත් වෙනව. ඒ අයට අමතරව වැඩ වසම්වාදීන් හෝ ධනවාදීන් ලංකාවේ හෝ පිටස්තරව ඉන්නව නම් රාජාසන කපාවෙන් ඒ අයට පහර වදිනව ඇති. දේශපාලන වශයෙන් කිසිම පහරක් ගැසීමට මේ රාජාසන කපාවෙන් ප්‍රයත්නයක් දරා නැති බව මම කියන්නට කැමතියි.

මහජන බැංකුව ගැන එක්තරා විධියක විවේචනයක් ඇති කළා. මහජන බැංකුවෙන් සැහෙන සේවයක් කිරීමට අපි අද හස් කරනව, ඒ වගේම කරගෙන යනව. ගොවි සමිතිවලටත්, සමුපකාර සමිතිවලටත්, ග්‍රාම සංවර්ධන සමිතිවලටත්, ඒ වගේම පෞද්ගලික සුළු ව්‍යාපාරිකයන්ටත් මහජන බැංකුව මගින් ණය පහසුකම් දීමට වැඩ පිළිවෙලක් යොදා තිබෙනව; ඒ වැඩ පිළිවෙලවල් ක්‍රියාත්මක කරගෙන යනව. ඒවයෙ අඩුපාඩු ඇති. ඒ බව අපි පිළිගන්නව. අවිස්සාවේල්ලේ ගරා මන්ත්‍රීතුමා (ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන මයා.) කීව, මහජන බැංකුව බිහි කිරීම පිළිබඳ ගෞරවය එතුමාට හිමිය කියා. ඒ ගෞරවය එතුමාට හිමි බව මම එදත් කීව; අදත් කියනව. ඒ බැංකුවේ කටයුතු වඩා පළල්ව කර ගෙන යාමට අපි කටයුතු කළා. ඒ බැංකුව ආරම්භ කළේ සමුපකාර ක්‍රමයට ආධාර දෙන්නයි. අපි එය තව ටිකක් පළල් කළා. සමහර විට එයින් ප්‍රයෝජන ලැබෙනව ඇති.

මහජන බැංකුවේ සෞලඛ්‍යය මහත්මයා ගැන සහ විත්සන්ට් සුබසිංහ මහත්මිය ගැන නොයෙක් අදහස් තියෙනව. සුළු සුළු වෙනස්කම් තිබුණත් මේ දෙදෙනාම මේ සම්බන්ධයෙන් විශාල සේවයක් කරල තියෙනව. විත්සන්ට් සුබසිංහ මහත්මිය සමුපකාර සංගම්වලින්ම බිහි වූ කෙනෙක්; ග්‍රාමීය පරිසරයක් ඇති කෙනෙක්. ඒ නිසා ඒ පැත්තට ටිකක් වැඩියෙ ඇදෙනව. අනික් තැනැත්තා බැංකු සම්ප්‍රදාය ගැන හොඳ අත්දැකීම් ඇති කෙනෙක්. මේ දෙදෙනාම සම්බන්ධ වුණොත් බැංකුව හරියා

[ගරු ඉලංගරත්න]

කාර ගෙන යන්නට පුළුවන් වේය කියා මම විශ්වාස කළා. මේ දෙදෙනාම බැංකුව පටන් ගැනීමේදී විශාල සේවයක් කර තිබෙන බව කියන්නට කැමතියි. පටන් ගැනීමේදීම කළ ඒ සේවය ගැන කවරුත් සතුටු වෙනව. ඒ සම්බන්ධයෙන් අපේ ගෞරවය ඒ දෙපොළට හිමි වෙනව. මතුව ටන් මේ සේවය පළල් ලෙස කරන්නට ලැබේය කියා අපි බලාපොරොත්තු වෙනව.

උභ-පරණගම ගරු මන්ත්‍රීතුමිය (කුසුමා රාජරත්න මිය.) කීවා ලංකා සම සමාජ පක්ෂය ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ගිල ගන්නාය කියා. ඒ අතර මැද කොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමා (වෛද්‍යාචාර්යාණී කලීල්) කීවා, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්ති ලංකා සමසමාජ පක්ෂය භාර ගන්නාය කියා. ඔය දෙකම ටික ටික සම්බන්ධයි. එක් කෙනෙක් අනික් එක් කෙනා ගිලල නැහැ. මා හිතන විධියට ගිල ගන්න යන්නෙන් නැහැ. නම් වෙනස් වුණොට, ප්‍රගතිශීලීකොටස්වල තිබෙන ප්‍රතිපත්ති හරියාකාර විසඳා බැලුවොත්, ඒවා ඒ තරම් පරස්පර විරෝධී නැහැ. විශේෂයෙන් දේශීය ප්‍රතිපත්ති ගැන බැලුවම එහෙම එකක් නැහැ. අපි සම්බන්ධකම් ඇති කරගෙන පුළුවන් තරම් එකට වැඩ කරගෙන ගියාට එක් කෙනකුට අනික් තැනැත්තා ගිල ගැනීමට අවස්ථාවක් ලැබෙන්නේ නැහැ. විශේෂයෙන් අප අනුගමනය කරන්නේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජවාදය නිසා කිසිම බියක සැකයක් ඇති කර ගන්න වුවමනාවක් නැහැ. මාක්ස්වාදය වුණත් රටින් රටට වෙනස්බව අපි දන්වල් තුනේම තියෙන මාක්ස්වාදය නොවෙයි, රුසියාවේ තියෙන්නේ. රුසියාවේ තියෙන මාක්ස්වාදය නොවෙයි, යුගෝස්ලෝවියාවේ තියෙන්නේ. ඒ රටවල් තුනේම තියෙන මාක්ස්වාදය නොවෙයි, වෙකොස්ලෝවේකියාවේ තියන්නේ. සමාජවාදීය කියා ගන්න අරාබිය ආදි හුඟක් රටවල් තියෙනව. ඒ ගැම එකකම

තත්ත්වය ටික ටික වෙනස්. ඒ නිසා සමාජවාදය මෙන්න මේ විධියට හැම රටකම හැමකාලයෙම තිබිය යුතුය කියන්න අපට බැහැ. ඒ නිසා මේ අවුරුදු තුන කරන්න පුළුවන්ය කියා සලකන එක්තරා වැඩ පිළිවෙලක් සංවිධානය කරගෙන එය ක්‍රියාත්මක කරන්නයි අප ඉදිරිපත් වී සිටින්නේ.

තවත් නොයෙක් මන්ත්‍රීවරුන් විසින් නොයෙකුත් කරුණු සම්බන්ධයෙන් විවේචන ඉදිරිපත් කරන්න යෙදුණි. විශේෂයෙන්ම වත්තේගම ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඒ. රත්නායක මයා.) සමුපකාර නොග වෙළඳ ආයතනය ගැන සඳහන් කළා. නොයෙක් තැන්වල නොයෙකුත් අඩුපාඩුකම් තිබෙන බව අප කවුරුත් පිළිගන්නව. ඒ ගැන තර්කයක් නැහැ. ආණ්ඩුවේ ආයතනවලත්, ආණ්ඩුවේ දෙපාර්තමේන්තුවලත් පමණක් නොවෙයි අඩුපාඩු තිබෙන්නේ. ඒ බවත් අප පිළිගන්න ඕනැ. පෞද්ගලික ආයතනවලත් දූෂණ වැඩ බෙහෙවින් කෙරෙනව. ඒක මේ ආණ්ඩුව ආවට පස්සෙ වැඩි වුණාය කියනවනම් ඒක බොරුවක්. හැම දුම ඔය තත්ත්වය තිබුණා. දැනත් තිබෙන බව ඇත්ත. පුළුවන් තරම් සුද්ධ කරන්නයි අප උත්සාහ කරන්නේ. අංග සම්පූර්ණ රටවල් සොයා ගන්න පහසු නැහැ. ඒකාධිපතිත්වය පවතින රටවල් දෙස බලා 'ඔන්න ගිහිල්ල බිත්තියට හේත්තු කරල වෙඩි තිබ්බය' කියන කතාව අහන්න ලැබෙනවය කියන්නේ මොන කාරණයක් නිසාද? ඒ නිසා තමයි කොයි තරම් නීති සම්පාදනය කළත්, කොයි තරම් නිලධාරීන් යෙදුවත්, මහජන සහයෝගය ඇතිවම සුද්ධ කරන්න ප්‍රයත්නයක් නොදැරුවොත් සාර්ථක ලෙස වැඩ කරන්න බැහැ කියන්නේ. දූෂණ නැති කිරීම ඒ තරම් පහසු දෙයක් නොවෙයි. හැම දෙනාගෙම සහයෝගය ඒ සඳහා අවශ්‍යයයි. ඒ නිසා තමයි මහජන මණ්ඩලඇති කර එවැනි තත්ත්වයකින් අත මිදෙන්න අප විරියය කරන්නේ. තවත් නොයෙක් චෝදනා ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ ඒ හැම එකක්ම සම්බන්ධයෙන් වැඩි විස්තරයක් කරන්න දැන් අදහස් කරන්නේ නැහැ.

උඩුප්පිඩිඩි කොටියාගයේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (එම්. සිවසිනම්පරම් මයා.) කීවා, පුරවැසිකම් නැති අයට ඉඩම් විකිණීමේ බදු

ගැන. එය මතභේදයක් තිබුණු ප්‍රශ්නයක් බව පළමුවෙන්ම කියන්න කැමතියි. 1957 සිට අද වන තුරු මේ ගැන අප උද්ඝෝෂණය කළා. කඳුකර ප්‍රදේශවල ඉන්න දුප්පත් ජනතාවගේ ඉඩම් බන්ධනයක් ගන්නව. ඒ බන්ධනයක් හුඟ දෙනෙක් මේ රටේ පුරවැසියන් නොවන අය බව දැන ගන්න ලැබුණා. දුප්පත් අසරණ ගැමියන්ගේ ඉඩම් ගන්න නොයෙක් විධියේ සංවිධාන මගින් යන බවත් දැන ගන්න ලැබුණා. දැනටමත් ඒ උදවියගේ ඉඩම් හුඟක් විකිණීලයි තියෙන්නේ. තව දුරටත් ඒ කටයුතු ඒ ආකාරයටම කරගෙන යාම සඳහා සංවිධාන පවා දිගින් දිගටම සකස් වන බවත් දැන ගන්න ලැබුණා. මසකට රුපියල් අසූ දහස් පමණ මුදලින් එකතු කරගෙන සංවිධානය වී මේ රටට කිසිම ආලයක් නැති බැංකුවලින් ආධාරත් ලබාගෙන කටයුතු කරන බව දැනගන්න ලැබුණා. අවුරුදු හයක් තිස්සේ උද්ඝෝෂණය කරලත් අංග සම්පූර්ණ සැලැස්මක් ඇති වුණේ නැහැ. මට මතකයි 1958 දී පමණ එවකට හිටපු ඉඩම් කොමසාරිස්තුමාට මේ ගැන කරුණු කියා සිටි අන්දම. මොකක්ද ඉඩම් කොමසාරිස්තුමා කිව්වේ? ඒ විධියේ ප්‍රශ්නයක් දැනට නැහැ; තිබුණු ඉඩම් සියල්ලම වාගේ විකිණීලා ඉවරයි; තවත් විකුණන්න දෙයක් නැහැ කිව්වා. ඒ කොයි

හැටි වෙනත් තවම සංවිධාන තිබෙනවා. කෘෂිකර්ම ඇමතිතුමා ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා ආශ්‍රිතයන්ගේ ඒවා තහනම් කරන්න. එතෙක් ඉවසන්න බැරි නිසයි 1963 දී සියේට සියයක් බද්ද අය කරන්න විධි විධාන සැලැස්සුවේ. එහෙත් දැනට චෝදනාවක් එල්ල කර තිබෙන්නේ එය ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී පරිපාලන තීරී බොහොම තදයි කියලයි. ඒ නිසා ගරු අගමැතිතුමා නිලධාරීන් සමග සාකච්ඡාවක් ඇතිකර නියම කළේ පුළුවන් තරමින් සාධාරණ ලෙස සකස් කරන ලෙසයි. ඒ නිසා ඒ තද බල ගතිය නැති වෙනවාට මගේ හිතේ අඩ මානයක් නැහැ. මීට වඩා දීර්ඝ ලෙස කථා කරන්න අදහස් කරන්නේ නැහැ. මගේ චේලාවත් හරි. තමුන් නාත්සෙට ස්තුති කරමින් මගේ කථාව අවසන් කරනවා.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர்)

(Mr. Speaker)

කරුණාකර නිශ්ශබ්ද වන්න. කාරක සභා නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමා දැන් මූලාසනය ගන්නවා ඇති.

ඊට අනුකූලව කථානායකතුමා මූලාසනයෙන් ඉවත් වුයෙන්, කාරක සභා නියෝජ්‍ය සභාපති තැන්පත් අයි. ඒ. කාදර් මයා. මූලාසනාරූඪ විය.

*

*

*

*

*

[ඉතිරි වැඩ කටයුතු 1964 ජූලි 14 වනදින නිල වාතාවේන් බලාගත යුතුයි.]

මෙම වාර්තාවේ අවසාන මුද්‍රණය සඳහා සවකීය කඩාවල ශුද්ධ කළ යුතු නැත් දක්වනු
 දිසි නේත්‍රීන් මිත් පිටපතක් ගෙන එහි වැරදි හරිගස්සා එම පිටපත ප්‍රධාන වාර්තාකරු
 හා නැන්සාඩි සංස්කාරක වෙත

නොමුක් මව, ලබන සේ එවිය යුතුයි.

அங்கத்தவர்கள் இறுதிப் பதிப்பிற் செய்ய விரும்பும் பிழை திருத்தங்களை அறிக்கையிற் றெளிவாகக் குறித்து பிழை திருத்தங்களைக் கொண்ட பிரதியை பிரதிநிதிகள் சபை பிரதம அறிக்கையாளர்—ஹன்சாட் பதிப்பாசிரியருக்கு

கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்புதல் வேண்டும்.

Corrections which Members suggest for the final Print should be clearly marked in this Report, and the copy containing the corrections must reach the Chief Reporter and Editor of HANSARD, House of Representatives,

Monday, 20th July, 1964

1964

1964

1964

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org